EMILY ELLIOTT

Anotimpul vrăjit

Traducrea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Prolog

Saigon.

Aprilie 1975.

Nemișcată lângă fereastra sufrageriei, Nguyen Li Ha ascultă ecoul salvelor de împușcături pe care le repercutau fațadele imobilelor.

Era încă devreme. Soarele nici măcar nu răsărise. De obicei, la ora aceea toată lumea dormea, dar astăzi se vedeau aproape peste tot ferestre luminate. Ca și ea, vecinii ascultau probabil tremurând vâlva anunțând căderea Saigonului, se gândi Li rezemându-și fruntea de fereastra dublă.

Tot ce iubea, toate cele pentru care tatăl său muncise și luptase întreaga sa viață, va dispărea pentru totdeauna.

Cu ochii încețoșați de lacrimi, tânăra fată se întoarse spre bărbatul în vârstă de aproximativ treizeci de ani așezat cu

tatăl său pe canapea.

– Saigonul va cădea astăzi, nu-i așa?

Generalul Nguyen Ty Loc se încruntă, apoi dădu din cap cu un aer preocupat.

– Pe moment, nimeni n-o poate spune, Li. Poate dura încă multe zile.

– Haide, Li, nu-ți face griji! o admonestă cu amabilitate tânărul jurnalist. Saigonul va rezista cu siguranță încă cel puțin o săptămână. Până atunci, vom fi în siguranță. Gândește-te că ziarul meu nu m-ar fi trimis la Saigon dacă situația ar fi fost în măsură să evolueze rapid.

– Poate, dar tirul se apropie! protestă tânăra fată. Jim, vino lângă mine și ascultă. Am impresia că frontul nu este foarte departe de aici.

Jim Anderson se ridică de pe divanul pe care veghease o parte din noapte pentru a i se alătura logodnicei sale. Îi zâmbi și o îmbrățișă cu tandrețe, ca și când atingerea lui o putea liniști.

– Nu.... te neliniștești degeaba. După părerea mea, lucrurile nu s-au schimbat deloc.

– Jim.... minți pentru a mă liniști, observă tânăra fată pe un ton de reproș blând.

– Ai dreptate. Ar fi trebuit să știu că nu vei fi atât de ușor de păcălit, continuă tânărul bărbat, ștergând lacrimile care curgeau pe obrajii însoțitoarei sale. Nu este mai puțin

adevărat că, în această după-amiază, vom părăsi Saigonul. Ziarul meu pregătește un avion pentru a veni să ne ia. În seara aceasta mai târziu, vom sosi la Guam. Veți veni cu noi, nu-i așa, generale? încheie adresându-se bătrânului bărbat.

Generalul Nguyen păru reticent când Jim îi împărtășise planurile la începutul serii, dar acum oftă cu descurajare și răspunse cu o voce grea de amărăciune:

– Din păcate, la vârsta mea nu există o alegere bună! Să-mi reîncep viața într-o țară căreia nu-i știu obiceiurile și limba, sau să zac în închisoare până la sfârșitul zilelor mele? Desigur.... voi veni cu voi, Jim. La ce oră trebuie să sosească avionul?

Înainte chiar de a răspunde, Jim își scoase însoțitoarea din contemplare și o obligă să se așeze lângă el pe marginea sofalei.

– În principiu, pilotul ar trebui să fie aici la începutul după-amiezii. N-a putut să-mi stabilească o întâlnire exactă. Trebuie să mergem la aeroport și să-i pândim sosirea.

– Dar acolo este panică totală! remarcă tânăra fată. Toată lumea se luptă în speranța de a se îmbarca.

– Știu Li, începu ziaristul în clipa în care pârâitul unei mitraliere izbucni foarte aproape de ei.

O femeie începu să țipe și Jim o reținu pe Li în clipa în care se repezea în direcția ferestrei.

– Dacă mi-ai prepara ceva de mâncare? îi propuse pentru

a o împiedica să gândească.

– Începe deja! Crezi că te voi servi tot timpul mai mult de cincizeci de ani! protestă îndepărtându-se spre bucătărie.

Cel puțin dacă ar fi fost siguri că vor petrece tot acest timp împreună! se gândi în treacăt Jim, întorcându-se spre viitorul socru.

– Care este părerea dumneavoastră, generale? Vom reuși să plecăm de aici?

– După părerea mea, acum sau niciodată, murmură bătrânul. Țara mea este în pragul dezastrului. În mai puțin de o săptămână, va fi în mâinile comuniștilor.

Din păcate, generalul Nguyen avea dreptate! Pentru el și pentru fiica lui, exilul era singura soluție și avionul singura lor șansă de a fugi înainte de a fi încarcerați. Ca liberal, generalul va fi printre primele ființe arestate. Cât despre Li, Jim prefera să nu se gândească la soarta care ar fi avut-o dacă ar fi fost capturată. Cu educația sa occidentală și un logodnic american, noii stăpâni ai Vietnamului ar fi fost fără milă față de ea.

În clipa în care tânăra fată se întoarse în încăpere cu o tavă încărcată cu mâncare, soarele răsări, luminând pereții cu un reflex roz-deschis.

Luptele păreau să se fi apropiat și mai mult de locul în care se aflau. Văzând aerul preocupat al tatălui și al logodnicului său, Li bănui că se temeau de ce era mai rău.

– Vom putea oare să ajungem la aeroport? întrebă ea fără să-și ascundă teama.

– Va trebui, ripostă dur Jim. Poate ar fi necesar să plecăm fără să întârziem. Ce spuneți? continuă adresându-se generalului Nguyen.

Acesta dădu din cap și încuviință cu regret.

– Da... să luăm ce ne este indispensabil și să plecăm imediat.

Cu fața împietrită, ieși din salon pentru a merge în birou să rupă dosarele.

Când dispăru, Jim se apropie de Li și o luă în brațe înainte de a adăuga:

– Îți dai seama, iubito? Mâine, la aceeași oră, nimic nu ne va mai putea despărți.

– Știu. Sunt tristă că-mi părăsesc țara, dar în același timp mă bucur să regăsesc calmul și liniștea și să mă pot plimba fără să mă tem de bombe. Și apoi, o voi revedea pe Debbie Cheong, cât și familia sa.... Tu, trebuie să fii de asemenea ușurat la perspectiva de a-ți regăsi căminul. Vei accepta oare acel post la San Francisco despre care mi-ai vorbit deja?

– Cu siguranță, făcu Jim pe un ton absent. Acum, ești gata?

De-abia își termină fraza că zgomotul sacadat al unei mitraliere furioase se făcu auzit de cealaltă parte a străzii. Paralizați de frică, cei doi tineri văzură geamul zburând în

cioburi.

– Ascunde-te! urlă Jim, trăgându-și însoțitoarea departe de fereastră.

– Unde este tata? strigă aceasta, speriată la culme.

– Este în spatele casei. N-are de ce se teme acolo, ripostă Jim, obligând-o pe tânăra fată să se întindă în mijlocul salonului, în timp ce gloanțele șuierau pe deasupra capului.

Când în sfârșit salva de focuri se opri, Jim o luă pe Li de mână și o trase până la ușa care dădea spre mica grădină.

– Repede... în picioare! gâfâi el. În picioare și aleargă fără să te întorci.

– Dar.... tata...

Fără să răspundă, Jim o conduse în direcția grilajului. Îl deschise și se pregătea să iasă în stradă, când se află în fața unui soldat înarmat cu o pușcă, în timp ce un al doilea bărbat o tempera pe însoțitoarea sa.

Jim încercă să întoarcă arma de la pieptul său, dar simți imediat o violentă durere la nivelul umărului. Când se prăbușea pe trotuar, o auzi pe Li care începuse să se tânguiască:

– Dumnezeule, este mort! Lăsați-mă să-l sărut!

Emoționat de suferința tinerei fete, soldatul își slăbi strânsoarea o fracțiune de secundă.

– Oh, Jim, dragostea mea! spuse Li aruncându-se în genunchi alături de rănit. Este mort.... l-ați omorât,

continuă, adresându-se celor doi milițieni chinezi.

În profunda sa toropeală, Jim simți răsuflarea lui Li și reuși să înțeleagă ce-i șoptea:

– Vei merge s-o găsești pe Debbie.... la San Francisco. Va ști să ne ajute! Te iubesc, Jim, încheie ea în clipa în care gardianul său o ridică brutal:

– L-ai plâns destul pe câinele ăsta imperialist! bombăni acesta împingându-și prizoniera în direcția unui vehicul parcat la câțiva pași de acolo.

În clipa în care camionul începu să se miște, Li închise ochii pentru a-și reține lacrimile.

Oare ce se va întâmpla cu Jim? Va avea puterea să scape? Și tatăl său? Oare unde se ascunsese? În panica sa, nu avusese timp nici măcar să se gândească la el. Și ea? Care-i va fi soarta? Va fi condamnată să-și petreacă restul zilelor într-un lagăr de muncă?

Era gata să se prăbușească în disperare, când avu o tresărire de mândrie. Nu, nu le va oferi călăilor săi bucuria de a o vedea plângând! Dacă Jim reușea să ajungă în Statele Unite, va veni într-o zi s-o elibereze. Pentru a supraviețui, trebuia să se agațe de această idee cu orice preț....

Capitolul 1

Debbie Cheong înălță capul și lăsă ziarul pe care tocmai îl citea. Hotărât lucru, toate publicațiile care proveneau din China Populară răspândeau aceeași tristețe apăsătoare.

Cu un oftat, tânăra femeie reveni la o frază pe care încerca s-o traducă. Nu mai avea decât un rând pentru a-și încheia articolul....

După ce bătu la mașină traducerea, luă o revistă redactată în vietnameză. Citi rapid sumarul, înainte de a traduce faptele cele mai izbitoare.

Brusc, se împiedică de un cuvânt și rămase o clipă cu creionul în mână, căutând inspirația. Cu atât mai rău, n-avea decât să-l consulte pe Jim, își spuse în culmea exasperării. Era cel mai bun specialist din birou. După ce trăise zece ani în Saigon, vorbea limba fără ezitări.

Furioasă pe împrejurarea nepotrivită, Debbie își împinse fotoliul și ieși din încăperea care-i era rezervată, pentru a merge să bată la ușa colegului său.

– Iartă-mă că te deranjez, Jim, făcu ea întinzându-i foaia. Acolo.... vezi? Nu reușesc să înțeleg sensul acelui simbol.

După ce aruncă rapid o privire de ansamblu pe text, tânărul bărbat declară zâmbind:

– Înseamnă "șef" sau "director". De fapt, implică o nuanță strict peiorativă.

– Ah, nu mă miră! exclamă Debbie râzând. Este vorba de o critică a președintelui nostru!

Luă pagina de ziar și notă rapid câteva cuvinte pe margine. Se pregătea să-și ia rămas-bun de la Jim, când se opri și-l observă cu o privire întrebătoare.

– Cum te simți astăzi? Nu pari în formă.

Într-adevăr, tânărul bărbat părea obosit. Trăsăturile îi erau trase și de fiecare parte a gurii, două riduri îi trădau amărăciunea și dezamăgirea. Grijile adunate de aproape zece ani îi înspicau părul negru cu numeroase fire argintii.

– Dacă ești liberă, să ne întâlnim diseară după serviciu. Vom vorbi despre toate astea, îi propuse el cu recunoștință.

– Bună idee! încuviință tânăra femeie ieșind din biroul foarte mic, pentru a se întoarce în al său.

Își reluă treaba începută dar, în ciuda eforturilor, inima nu-i mai era acolo. Jim îi păruse la fel de trist ca la

întoarcerea sa din Saigon, cu zece ani mai înainte.

Datorită unor ajutoare secrete, reușise să intre în legătură cu logodnica sa. Li era arestată, dar îl informase că spera să-și poată cumpăra libertatea. În acea perioadă, Jim fusese liniștit și făcuse imposibilul pentru a aduna fondurile indispensabile evadării tinerei femei. Totuși, astăzi, Debbie îl găsise preocupat și deziluzionat. Trecuse un an de când îi trimisese lui Li suma pretinsă și totuși, era încă deținută în Vietnam.

Debbie își încheie articolul și începu un altul când Jim bătu la ușa sa pentru a veni s-o ia. După ce împături foile, se ridică și-și luă peria de păr dintr-un sertar.

– Acordă-mi o secundă.... timp să mă pieptăn și te urmez, spuse netezindu-și părul lung, negru. Unde vrei să mă duci? întrebă lăsând pieptenul.

– Ce ai spune de un bar mic, la capătul cheiului? sugeră Jim, conducându-și însoțitoarea de-a lungul culoarelor pustii.

Coborând bulevardul care ducea în port, tânăra fată se bucură că-și luase un pulover. Sufla vântul și-i făcea părul să zboare și-i înroșea obrajii. Dat fiind circulația, cei doi tineri mergeau în tăcere, așteptând să ajungă să înceapă să discute.

Jim întoarse capul pentru a-și privi însoțitoarea în clipa în care își arunca pe spate părul lung și mătăsos. Îi admiră încă o dată grația și frumusețea. Era mai degrabă plăpândă cu

membrele lungi subțiri și doar când se afla ca acum, lângă el, își dădea seama cu uimire că erau sensibil de aceeași talie.

Era greu de uitat fața sa cu pometii proeminenți delicat modelați, ochii foarte ușor migdalați și gura senzuală și generoasă. Părul de culoare închisă îi cădea mai jos de talie. Când îl purta desfăcut, ca acum, ai fi spus că este o cascadă nocturnă.

Jim și-ar fi imaginat-o ușor îmbrăcată cu o tunică tradițională, împodobită cu flori și dragoni. O dată îi vorbise despre asta, dar tânăra femeie izbucnise în râs și-l privise ca și când delira. În ciuda fizicului și a originilor sale, se simțea pe deplin americană și nu-și dorea deloc să abordeze costumul strămoșesc.

Trebuia să admită că Debbie avea dreptate. Chiar dacă limba sa maternă era chineza, educația, manierele și modul său de a gândi nu erau cu nimic diferite de cele ale majorității americanilor din generația sa.

Avea un caracter în mod firesc vesel, dar știa să fie încăpățânată când era vorba să-și apere punctul de vedere, sau să ajungă la scopul pe care și-l fixase.

Dacă tânărul bărbat n-ar fi fost îndrăgostit cu disperare de Li, s-ar fi putut îndrăgosti de Debbie. Tânăra femeie era singură și ea, după un divorț care o lăsase îndurerată și dezamăgită. Din când în când, în tristețea din privirea sa, Jim ghicea că suferința nu i se vindecase.

După ce evitară negustorii de amintiri care se înghesuiau în vecinătatea plajei, cei doi tineri împinseră ușa cafenelei mici de la capătul cheiului. La ora aceea nu era multă lume și se instalară la o masă în spatele sălii, cât mai departe posibil de tonomat și de tejghea. După ce se așezară, Debbie se aplecă peste masă pentru a-și întreba însoțitorul:

– Ei bine? Acum, povestește-mi.

– Ar fi mai degrabă rândul meu să te întreb, replică Jim, pe un ton preocupat. La urma urmei, prin intermediarul tău am primit ultima scrisoare de la Li.

– Nimeni n-a avut alte vești de atunci, recunoscu Debbie. Nu mai știm decât ce scria ea în ultimul mesaj.

Jim își trecu în mod reflex mâna prin părul cărunt, apoi învârti în jurul degetului mic inelul împodobit cu un dragon pe care i-l dăduse Li în ajunul despărțirii lor.

– Mă anunța doar că se află într-un lagăr de muncă foarte departe de Hai Thang. N-am alte informații.

– Unde este situat Hai Thang? întrebă Debbie.

– În nordul Vietnamului, în împrejurimile Hanoiului, îi explică tânărul bărbat.

– În scrisoare, preciza dacă primise suma pe care i-ai trimis-o?

Prin mijlocirea unei filiere de refugiați, Jim îi expediase lui Li echivalentul a cincisprezece mii de dolari în aur, pentru a-i permite să-și plătească temnicerii și să se asigure

de complicitatea lor, necesară pentru evadarea sa.

– Nu, dar eram convins de asta, reluă Jim în clipa în care chelnerița se apropie pentru a le lua comanda. Acum, nu mai îndrăznesc să sper.

– Știi că trebuie să fie foarte prudentă pentru cazul în care corespondența ar fi interceptată, continuă cu răbdare însoțitoarea sa. Poate are banii, dar a considerat mai înțelept să nu facă nici cea mai mică aluzie.

– Oricum, am trimis fondurile cu două luni înaintea ultimei scrisori. Corespondența s-a încrucișat.

Debbie dădu din cap. După informațiile furnizate de prietenii săi vietnamezi, era destul de frecvent un timp de trei sau patru luni. Cu toate acestea, se mira mereu de numărul de refugiați care reușeau să scape de jugul comunist. În ciuda tuturor dificultăților, niște prizonieri treceau zilnic frontiera pentru a ajunge în zonele libere. Bineînțeles, filierele erau ținute în secret și Debbie se ferise să se arate curioasă. Pentru ea, esențialul era să-și ajute prietena să-și regăsească libertatea.

– Ai greșit neliniștindu-te, reluă tânăra femeie. Sunt sigură că banii au ajuns.

– Și eu sper, oftă Jim. Numai că, o cunosc pe Li. Este destul de pricepută pentru a-i folosi bine. În acest caz, mă mir că încă nu s-a manifestat.

Cum chelnerița venise să le aducă paharele, Debbie îl

ridică pe al său pentru a bea o înghițitură, înainte de a continua:

– Da... ar fi trebuit să fie aici, admise privind cuburile de gheață învârtindu-se în lichidul ca ambra. După părerea ta, oare ce s-a putut întâmpla?

Jim ridică din umeri cu un gest fatalist și ezită înainte de a răspunde:

– Mai întâi, poate i-au fost furați. Aceste lagăre trebuie să fie pline de oameni care sunt gata de orice acte de violență.

– Desigur, este imposibil să îndepărtezi complet această eventualitate, încuviință însoțitoarea sa. Totuși, nu cred. Li a fost întotdeauna isteață și prudentă. Sunt convinsă că a știut să-și ascundă averea de toți tovarășii de captivitate.

– Sau atunci, a fost prinsă în timp ce fugea. La urma urmei, tatăl său a fost general sub fostul regim. Pe de altă parte, poliția știe că eu sunt încă în viață. În 1979, Li a fost deja pusă la secret, deoarece o bănuiau că voia să evadeze. Fără îndoială, este strict supravegheată.

– O crezi cu adevărat? exclamă Debbie pe un ton foarte mirat. După tot acest timp? Generalul Nguyen a murit acum șase ani și, înaintea căderii Saigonului, Li era prea tânără pentru a se angaja politic.

– Poate, dar și-a făcut studiile în Statele Unite și a păstrat aici numeroși prieteni, obiectă tânărul bărbat. Nu.... nu-mi plac deloc toate astea ...

Debbie lăsă paharul pe jumătate plin și strânse mâna lui Jim cu un gest de încurajare.

– Și pe mine mă neliniștește, recunoscu foarte încet. Cu cât trece mai mult timp, cu atât devine mai îngrijorător. Li te iubea atât de mult! Îmi amintesc că-mi vorbea tot timpul de tine și despre planurile voastre de viitor. Era deja îndrăgostită de tine când a intrat la universitate....

– Ce ironie! o întrerupse însoțitorul său. În acea perioadă, eram convins că acel an va fi cel mai lung din viața mea! În timp ce meseria mă aducea în țara ei, tatăl său ținea s-o trimită să se perfecționeze în Statele Unite. În mintea sa, era vorba de o punere la încercare.... voia să verifice dacă sentimentele noastre rezistau la despărțire. Nu trebuie uitat că Li n-avea decât douăzeci de ani și că eu mă apropiam deja de treizeci....

Bău la rândul său și oftă, spunând cu o voce melancolică:

– Nimeni n-ar fi prevăzut că acel an se va transforma în zece.

Se opri din nou pentru a-și aținti privirea asupra unui punct imaginar, peste umărul însoțitoarei sale, înainte de a continua.

– Cei mai răi, cred că au fost primii șase ani. Tot acest timp în care nu știam dacă este vie.... La rândul său, Li n-avea nicio informație referitoare la mine. Aș fi putut foarte bine să fiu ucis înainte să ajung la aeroport.... Uneori, mă întreb

dacă am progresat. Poate chiar acum este moartă....

– Jim, te rog! Îți faci gânduri! îl întrerupse Debbie cu energie. Sunt absolut sigură că este încă în viață și că se gândește la tine chiar în această clipă!

– Ai foarte multă afecțiune pentru ea, nu-i așa? întrebă Jim, luându-i mâna.

– Bineînțeles! exclamă ea ștergându-și o lacrimă. O consider cea mai bună prietenă. În loc să fim decepționați, ar trebui să punem la punct un nou plan de acțiune, încheie Debbie cu fermitate.

– M-am gândit deja la asta. De fapt, intenționez să mă duc s-o găsesc.

Stupefiată, tânăra femeie era gata să-și răstoarne paharul de emoție, înainte de a exclama:

– Jim, nu te poți întoarce acolo! Ai reușit deja să fugi o dată, cu prețul unui adevărat miracol! Nu vei avea de două ori același noroc. Doar la figura ta, vor vedea imediat că ești american. Probabil ți-au păstrat dosarul. Dacă ești prins, vei fi imediat judecat și împușcat!

– Nu m-ai înțeles.... N-am intenția să merg acolo personal, interveni calm tânărul bărbat. De altfel, pentru a vorbi despre toate acestea te-am invitat, reluă el cu cel mai mare calm. Mă bizui pe tine pentru a-mi găsi persoana ideală.

– Cine? întrebă Debbie.

– În mod obligatoriu, un oriental. Poate un fost soldat dispus să meargă acolo datorită unei sume mari de bani.

– Un mercenar... un mercenar chinez.

Debbie se gândi, străduindu-se să potrivească diferitele elemente de care dispunea.

– Într-adevăr, cunosc pe cineva, admise după câteva minute.

– Serios? Cine este? reluă Jim, aplecându-se cu un aer interesat.

– Ei bine... un anume Ben... Are un nume japonez. Ah, știu! Ben Sako. În timpul războiului, a servit sub ordinele tatălui meu.

– Unde l-ai întâlnit?

– Tata mi-a vorbit despre el de mai multe ori. De fapt, s-a limitat probabil să-mi spună că unul din oamenii săi devenise mercenar și accepta contracte pentru Extremul Orient. M-a făcut curioasă și am efectuat cercetări. În acea perioadă eram încă ziaristă și credeam că ar fi un subiect bun de un articol. Așa că am aranjat să-i fac o vizită....

– Splendid! exclamă Jim, zâmbind pentru prima dată în acea seară. Te însărcinez să-i explici totul.

Debbie schiță o mină contrariată înainte de a răspunde cu regret.

– N-ar merge niciodată, Jim. La drept vorbind, ne-am certat.

Își amintea încă de termenii în care o calificase mercenarul și de modul în care o amenințase cu mânia sa dacă îndrăznea să publice un cât de mic lucru despre el!

Jim avea o expresie încăpățânată și brusc, avu impresia că nici măcar n-o ascultase.

– Debbie, dacă te cunoaște, va accepta să te primească. Pentru el, eu sunt un necunoscut. Înțelegi? Ar putea chiar să mă bănuiască și că sunt un spion în solda guvernului.

– Dar nici pe mine nu mă cunoaște! protestă însoțitoarea sa.

– Poate, dar știe cine este tatăl tău. Fiica lui Gordon Cheong nu poate fi agent federal, insistă Jim cu un ton convingător. Te implor, Debbie! Pentru Li și pentru mine, este ultima șansă!

Totul o îndemna pe tânăra femeie să refuze misiunea pe care Jim voia să i-o încredințeze. Nu dorea câtuși de puțin să se afle în fața lui Ben Sako. Totuși, tânărul bărbat avea dreptate. Era singura care putea să-i inspire încredere.

– De acord, spuse ea, în sfârșit. Voi încerca să-l contactez și să-i vorbesc despre tine. Ce sumă ești dispus să-i propui?

– Zece mii de dolari, mă gândesc?

– Ascultă, Jim.... Îmi pare rău, dar nu este destul, după câte știu, adăugă Debbie privindu-l cu un aer îndoios.

– Doar de atât pot dispune, îi explică el simplu. Anul trecut i-am trimis cincisprezece mii de dolari lui Li. De data

aceasta, îmi este imposibil să dau mai mult.

– Lasă-mă să mă informez, sugeră tânăra femeie. În caz de nevoie, îți voi împrumuta eu completarea. De la divorț, am moștenit un capital.

– În sfârșit, Debbie, refuz să te deposedez de economiile tale.

– Nu fi ridicol! De altfel, nu este pentru tine, ci pentru Li! replică Debbie cu fermitate.

Jim îi strânse degetele gata să i le frângă.

– Ești extraordinară, sper că știi asta? bâigui, profund emoționat. Avem noroc să avem o prietenă ca tine!

– Au! Mă doare! exclamă Debbie retrăgându-și mâna. Voi lua legătura cu foștii mei prieteni ziariști, continuă ea pe un ton hotărât. Dacă Ben Sako este în Statele Unite, voi merge să-l văd cât mai repede posibil. Apoi, va fi rândul tău....

– De acord, acceptă Jim ridicându-se după ce lăsase o bancnotă pentru a plăti consumația. Nu vei avea probleme să ajungi în apartamentul tău? o întrebă înainte de a se îndepărta.

Debbie îi adresă un semn liniștitor din cap. Nu avea de făcut decât câțiva pași pentru a lua feribotul care o va duce la Sausalito, de cealaltă parte a golfului.

– Imediat ce-l voi vedea, îți voi împărtăși pretențiile sale, mai adăugă ea.

– Mulțumesc, Debbie. Pe curând.

Când tânărul bărbat dispăru, Debbie își împinse scaunul și ieși la rândul său pentru a aștepta ambarcațiunea. După câteva minute, se afla pe puntea sa, rezemată de balustradă. În general, îi plăcea această scurtă traversare dar, în acea seară, era mult prea preocupată pentru a profita de mângâierea vântului pe fața sa fierbinte.

Mai întâi, era bolnavă la ideea de a-l avea de înfruntat pe temutul Ben Sako. Pe de altă parte, i-ar fi fost greu să se eschiveze de la acea datorie de prietenă.

Tânăra femeie își înăbuși un oftat, privind fără să vadă luminile din Sausalito reflectându-se în apele golfului. Fără să vrea, memoria i se întoarse cu zece ani în urmă, la ziua în care primise o scrisoare de la Jim, din spitalul din Guam. Tânărul bărbat îi povestise despre rana sa și despre capturarea logodnicei, rugând-o să-l ajute s-o scoată pe tânăra fată din Vietnam.

Tatăl lui Debbie era colonel în armata americană. În cadrul unui tur de inspecție, îl întâlnise pe generalul Nguyen și-i apreciase corectitudinea și integritatea. Când Li venise să-și facă studiile în America, fusese foarte firesc primită de familia Cheong.

Foarte repede, în ciuda celor câțiva ani care le despărțeau, Debbie se legase printr-o profundă afecțiune de tânăra chinezoaică și fusese deznădăjduită când prietena sa trebuise să se întoarcă în Saigon.

Mai târziu, când Jim venise să se stabilească la San Francisco, încă sub șocul teribilelor evenimente care-l despărțiseră de logodnica sa, Debbie făcuse tot ce putuse pentru a-l încuraja și a intra în contact cu Li, în lagărul de muncă. Afecțiunea lor pentru tânăra fată îi apropiase. Treptat, simpatia care-i lega se transformase într-o prietenie solidă.

La terminarea studiilor, când Debbie își luase diploma, Jim fusese cel care o făcuse să intre la ziarul la care lucra el. Mai târziu, după divorț, o sfătuise să-și schimbe meseria, cum tocmai făcuse și el, și să devină traducătoare în serviciul guvernului.

***

Debbie miji imperceptibil ochii pentru a nu fi orbită de razele de soare și încercă să vadă dacă se zărea ceva la cotitura cărării.

Numai de nu s-ar fi înșelat Dave! își spuse lăsându-se în spate, pe spătarul scaunului său. Brusc, se temu că făcuse tot acel drum degeaba. Cu atât mai mult cu cât bătrâna sa Corvette se sufoca pe acel drum de munte, întortocheat și brăzdat de șleauri.

Totuși, Dave fusese categoric. Ben Sako nu mai trăia în oraș, în cartierul japonez. Cumpărase o proprietate în mijlocul unei podgorii și acolo își petrecea timpul, între două misiuni în străinătate.

Dorindu-și din tot sufletul ca motorul să accepte să meargă mai departe, Debbie schimbă viteza pentru a lua următorul viraj. Ar fi fost de preferat să fi scăpat de vechea sa mașină în favoarea unui model mai perfecționat, dar acea Corvette îi amintea anii fericiți ai căsniciei sale și avusese slăbiciunea de a se atașa de ea.

Brusc, înjură printre dinți descoperind o serie de viraje în ac de păr și mai încetini, întorcând volanul. Imediat după aceea zări o răspântie. În timp ce drumul principal continua spre vârful muntelui, o alee largă se afunda între două rânduri de copaci. Într-o parte, o cutie de scrisori indica "Sako", cu litere negre pe un fond alb. Ajunsese! se bucură Debbie, oftând ușurată.

Mai mult de cinci sute de metri, urmă cărarea, admirând peisajul cu cedrii impresionanți care marcau marginile proprietății. Meseria de mercenar părea foarte profitabilă, se gândi cu o urmă de ciudă. Trebuia să fie plăcut să trăiești în acel cadru încântător, concluzionă, notând starea bună a viilor și a întregului teren. Fără îndoială, Sako avusese nevoie de un refugiu inviolabil pentru a-și reveni în urma pericolelor întâlnite în cadrul activităților sale. Și, dacă

accepta oferta lui Jim, acolo va avea de înfruntat multe pericole. Nu era ușor să intri în Vietnam și chiar mai delicat să ieși cu o prizonieră. În sfârșit, esențialul era tocmai să accepte și s-o scoată pe tânăra femeie din necaz.....

Acum, Debbie tocmai trecu pe lângă un tractor părăsit pe una din marginile drumului și reuși în sfârșit să vadă casa, o simplă cabană din trunchiuri de copac, de unde ieșea un fir subțire de fum.

În afară de asta, totul părea pustiu, ca și când locuința era nelocuită. Hotărâtă, Debbie opri mașina pentru a merge să bată la ușa de la intrare. Cum nu răspunse nimeni, mai insistă, apoi își rezemă fruntea de geamurile ferestrei. După toate aparențele, erau două încăperi în șir, dar interiorul era prost luminat și nu putu distinge mare lucru. Totuși, Ben nu trebuia să fie plecat departe, pentru că era foc în cămin, își spuse ușor intrigată.

Trebuia să reușească să-l găsească. Cu un gest hotărât, întoarse spatele casei pentru a traversa curtea și a ajunge la construcțiile de exploatare. Dacă nu era nici acolo, va încerca să facă turul proprietății. Totuși, nu dorea să întârzie. Era deja după-amiază târziu și prefera să pornească la drum înainte de a se înnopta.

Tocmai intrase într-un hangar vast plin cu baloturi de paie și încerca să se obișnuiască puțin cu întunericul, când o voce zeflemitoare o făcu să tresară.

– Regret pentru dumneata că n-ai reușit să descoperi ce căutai. Acum, îți dau cincisprezece minute să ieși de aici, sau mă voi supăra!

Cu inima bătând puternic, Debbie se aruncă înapoi, apoi se întoarse pentru a-l înfrunta pe Ben Sako. Cu o carabină în mână, tânărul bărbat o ochea cu un aer hotărât și avu brusc certitudinea că nu va ezita o clipă să tragă.

Speriată, începu să meargă în direcția ușii, apoi se opri, amintindu-și motivul vizitei sale. Nu putea să trădeze încrederea prietenilor săi. Hotărâtă, făcu stânga-mprejur și se întoarse să se planteze în fața intrării de la hambar, unde silueta lui Ben se contura în sens opus luminii.

– Bun.... bună ziua, domnule Sako, bâigui pe un ton nesigur. Am venit să vă vorbesc....

– Spune mai degrabă că tocmai mă spionai! replică Ben, cu o voce încărcată de dispreț. Nu mă face să pierd prea mult timp! Șterge-o și nu te mai întoarce!

Cu prețul unui mare efort, Debbie reuși să zâmbească și să ridice din umeri cu un aer indiferent.

– Îi voi transmite tatei complimentele dumneavoastră! spuse pe un ton sarcastic, în timp ce se apropia de ieșire.

În loc să-i cedeze trecerea, cum se aștepta, Ben Sako lăsă arma și o prinse violent de brațe, împiedicând-o să continue. Încruntat, o studie îndelung, apoi clipi din pleoape, recunoscând-o.

Bărbatul avea o înfățișare îngrijorătoare, își spuse Debbie, susținându-i privirea. Anii îi brăzdaseră trăsăturile și riduri adânci îi marcau fruntea și colțul gurii. Dacă nu i-ar fi știut vârsta, i-ar fi dat mai mult decât treizeci și opt de ani. Ochii oblici erau reci și de nepătruns și buzele reprezentau o mare tăietură pe fața încremenită. Pe partea stângă, o cicatrice lungă îi brăzda obrazul de la tâmplă până în vârful bărbiei. Era cu bustul gol și sub pielea bronzată mușchii îi jucau ca roțile unei mașini bine unse. Nu era frumos, dar înfățișarea sa avea ceva extrem de seducător.

Tânăra fată întoarse ochii în grabă, dar Ben își dădu seama de modul în care îl examina. Un zâmbet zeflemitor îi apăru pe buzele subțiri și Debbie se simți roșind, rușinată de fascinația confuză pe care o exercita asupra ei.

– Ne-am mai văzut, îți amintești? murmură tânăra fată, străduindu-se să-și controleze vocea.

– Într-adevăr. Ești Debbie Delaney. Ce nouă invenție te aduce de data aceasta?

– Mă numesc Debbie Cheong acum, îl corectă ea încet.

– Ce s-a întâmplat oare? Care dintre voi s-a plictisit de jucăria sa? o întrebă cu ochii strălucind de maliție.

Debbie trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni. Totuși, nu era momentul să se arate prea susceptibilă.

– Da... într-un anumit fel, se poate spune într-adevăr că soțul meu Kevin s-a plictisit de mine, admise tânăra femeie

roșind până în vârful urechilor.

– Iartă-mă, n-am avut deloc intenția să fiu ofensator! reluă Ben mai tăios. De altfel, n-are importanță, continuă cu un gest neglijent al mâinii. Debbie Delaney.... Debbie Cheong.... nu este deloc important. Oricum, nu sunt gata să accept să scrii un articol despre mine. Te poți întoarce acasă și să-i transmiți salutări din partea mea tatălui dumitale.

– Nu mai sunt ziaristă, precizează Debbie pe un ton calm. Am renunțat când a fost pronunțat divorțul. Am venit să vă ofer de lucru.

La aceste cuvinte, zâmbetul tânărului bărbat dispăru pentru a face loc unei expresii viclene și bănuitoare.

– Și ce gen de muncă vrei să-mi propui?

– Nu sunt pe cale să încerc să-ți întind o cursă, îi explică Debbie cu cel mai mare calm. Nu mai sunt ziaristă, tocmai ți-am spus-o. Acum, sunt funcționară. Lucrez ca traducătoare pentru guvern și într-adevăr, am o propunere să-ți fac.

– N-am intenția să lucrez pentru guvern!

– Nimeni nu ți-a cerut-o! replică interlocutoarea sa. Este vorba de o afacere strict personală. Nu sunt aici decât în calitate de intermediar. Jim se temea să nu refuzi să-l asculți și....

– Nu s-a înșelat, spuse Ben printre dinții strânși. În sfârșit, pentru că ești aici, vorbește-mi puțin despre acest faimos Jim. Cine este și cât îmi oferă?

Debbie inspiră, apoi mărturisi totul dintr-o suflare:

– Jim este un prieten al prietenilor mei. Își dorește să mergi cu el în Vietnam, pentru a încerca să-i eliberezi logodnica. Au fost despărțiți în clipa căderii Saigonului. Acum un an, i-a trimis cincisprezece mii de dolari, pentru a-și cumpăra gardienii. Din păcate, nu s-a întâmplat nimic.

Tânăra femeie tăcu o clipă, apoi încheie, aruncând o privire rugătoare însoțitorului său:

– Este dispus să-ți ofere douăzeci de mii de dolari și să-ți plătească toate cheltuielile pentru a merge s-o cauți.

– Nici vorbă! replică el tăios.

Fără un cuvânt în plus, Ben Sako se întoarse pentru a traversa curtea și să ajungă în casă.

Capitolul 2

– Bădăranu! tună și fulgeră Debbie, nemișcată în fața ușii închise. Oare cum îndrăznește să mă trateze în felul acesta?

Ca urmare a mâniei, teama pe care i-o inspira Ben o părăsise. Cu pas hotărât, înaintă iar și începu să bată cu degetele în ușa de stejar.

– Ieși! strigă ea. Nu poți refuza fără măcar să discutăm!

Continuă să bată în ușă cu pumnii strânși, dar Ben se încăpățâna s-o ignore. Debbie se apropie de fereastră, dar în încăperea principală nu era nimeni. Oare ce va face? Nu se punea problema să accepte fără să se revolte obrăznicia căreia îi era victimă.

Fără să se descurajeze, Debbie se încăpățână să bată, apoi se resemnă și reconsideră problema. Măcar dacă ar fi avut o piatră pentru a sparge un geam, dar nu existau decât niște

pietricele. Înciudată, își scoase un pantof și începu să bată cu lovituri grăbite, foarte hotărâtă să-l împiedice să doarmă, chiar dacă trebuia să-și petreacă acolo toată noaptea.

Ajuns în bucătărie, Ben își vârî capul sub robinet și lăsă apa rece să-i răcorească fruntea udă de transpirație. Oare de cât timp era ea în picioare pe peron? Un sfert de oră? Douăzeci de minute? Părea gata de orice pentru a-i expune proiectele delirante, se gândi, luând un prosop pentru a-și șterge fața și părul. Era fiica demnă de tatăl său! Gordon Cheong cu siguranță n-ar fi acceptat un refuz, își spuse cu oarecare amuzament. Brusc, avu certitudinea că tânăra femeie nu va pleca înainte de a-l obliga să cedeze. În acea clipă, un zâmbet amuzat îi apăru pe buzele subțiri. În fond, de ce să nu-i vorbească? Putea fi interesant de definit rolul său în această mascaradă, concluzionă Ben în clipa în care Debbie își înăbușea o înjurătură.

– Deschide! strigă ea, înainte de a se da înapoi să-și ia elan.

Tânăra fată se pregătea să bată din nou, când ușa se deschise pentru a-l lăsa pe Ben să apară, observând-o cu un aer plin de ironie.

– Trei sute două lovituri, făcu el, când Debbie lăsă în jos brațul care ținea pantoful.

În ciuda hotărârii sale, tânăra își stăpâni o mină amuzată, apoi, amintindu-și de misiunea sa, își veni în fire și murmură

afectată:

– Mulțumesc că mă primești.

– Nu m-ai lăsat deloc să aleg! replică bărbatul cu un zâmbet larg. Și când te gândești că am părăsit San Francisco pentru a fi în sfârșit liniștit!

Debbie pătrunse în tăcere în urma lui în antreul mic, înainte de a intra în încăperea mare pe care o zărise prin geam. Luându-și un scaun, tânăra femeie se gândi la responsabilitatea care-i revenea. Totul va depinde de iscusința și de puterea sa de convingere. Trebuia ca în câteva minute să reușească să-l facă să se intereseze de soarta prietenei sale, pentru a-l hotărî să pornească în căutarea sa.

Inconștient la frământările însoțitoarei sale, Ben închise ușa înainte de a veni să se așeze pe marginea canapelei. Debbie așteptă îndelung ca el să-i pună întrebări. Cum tăcerea părea să se prelungească, se resemnă să vorbească:

– De ce mi-ai refuzat oferta adineauri? bâigui în cele din urmă.

– Am ca regulă să refuz acest gen de misiuni, replică tăios Ben. În principiu, organizez evadări de prizonieri politici sau de americani reținuți împotriva voinței lor. Fetele tinere în primejdie nu mă interesează deloc!

– Care este diferența? obiectă Debbie, ridicând o sprânceană. Li este într-un lagăr de muncă și are nevoie de ajutorul dumitale pentru a trece frontiera și a ajunge în

Statele Unite.

Ben scutură din cap, apoi reluă cu infinită răbdare.

– Pentru început, să vedem dacă am înțeles tot ce mi-ai povestit. Prietenul dumitale și logodnica sa au fost despărțiți în momentul căderii Saigonului. El i-a trimis bani pentru eliberare și apoi n-a mai primit nicio veste. Este bine, nu-i așa?

Cum Debbie încuviință cu un semn scurt din cap, trase calm concluzia:

– După părerea mea, totul este limpede. Ea nu vrea să vină.

– Ce! exclamă Debbie, surprinsă la culme. Ce vrei să spui? Nu te înțeleg.

– Gândește-te puțin, Debbie. Prietenul dumitale... Tim....

– Jim, îl corectă ea în mod reflex.

– De acord... Jim. N-are importanță.... Sunt zece ani de când n-a văzut-o. I-a trimis o sumă importantă și încă nu știe dacă a primit-o. Situația este foarte clară. Cincisprezece mii de dolari reprezintă în Vietnam o adevărată avere. Fata a decis să trăiască acolo până la sfârșitul zilelor. Acest gen de lucruri se întâmplă frecvent, încheie pe un ton compătimitor.

– Nu! protestă însoțitoarea sa. Li n-ar face niciodată asta! Jim și cu ea se adorau!

– Nu fi naivă, replică Ben ridicând din umeri. Nici măcar

n-o cunoști și....

– Li a locuit un an la părinții mei. Dimpotrivă, o cunosc foarte bine! N-ar fi reacționat niciodată cum insinuezi!

Ben dădu din nou din cap, cu mai multă iritare, înainte de a continua:

– O cunoșteai, Debbie, sunt de acord, dar de cât timp n-ai mai văzut-o? Zece ani? Doisprezece ani? Și Jim? A avut destul timp să se schimbe!

– Jim și cu ea s-au despărțit din 1975, recunoscu ea cu regret.

– În acest caz, de ce a așteptat Jim atât de mult pentru a acționa? o întrebă cu un aer stupefiat. Asta mă intrigă foarte mult.

Debbie ar fi vrut să-i spună că asta nu-l privea, apoi își dădu seama de importanța elementului uman. Poate Ben ar fi mai înclinat să accepte misiunea dacă era la curent cu ce se petrecuse?

– Lui Jim i-au trebuit mai mult de șase ani pentru a da de urma logodnicei sale și încă doi ani pentru a reuși să stabilească legătura cu ea, îi explică încet. Acum un an, a reușit să afle că era gata să vină să se întâlnească, dar avea nevoie pentru asta de o mare sumă de bani. Jim i-a trimis ce i-a cerut. De atunci, n-a mai avut vești....

– Așadar, n-a mai văzut-o de peste zece ani, obiectă cu fermitate Ben. Cu siguranță, fata s-a schimbat. Poate s-a

gândit bine și s-a hotărât să rămână în Vietnam? În ce mă privește, nu doresc deloc s-o aduc cu forța.

Debbie scutură din cap în semn de tăgadă înainte de a replica:

– Nu.... Li este demnă de încredere. Ascultă, Ben.... Îl iubește pe Jim. Nu uita că erau pe punctul de a se căsători. Cu siguranță, nu i s-au schimbat sentimentele pentru el!

Ben agită mâna cu un gest iritat și scoase din buzunar un pachet de țigări.

– Dragostea! Ce noțiune perimată! Poate l-a iubit, într-adevăr, dar a trecut timpul....

– Nu văd de ce dragostea este demodată! protestă tânăra femeie cu putere.

La aceste cuvinte, Ben începu să râdă cu poftă, apăsând pe brichetă.

– Dragostea considerată ca motorul lumii! În sfârșit, biata mea Debbie, nu mai ești o copilă!

– Poate, dar asta nu schimbă cu nimic raționamentul meu, se încăpățână însoțitoarea sa. În cazul lor, dragostea este cea care le-a permis să suporte despărțirea.

– Permite-mi să fiu de altă părere, o întrerupse tăios Ben. Dacă ar trebui să definesc ce determină mare parte a reacțiilor oamenilor, aș cita invidia, ambiția sau setea de câștig, dar în niciun caz dragostea!

– Ei bine, Ben, cum poți susține o asemenea teorie? îl

întrebă Debbie, încleștându-și și descleștându-și degetele cu nervozitate. Bineînțeles că dragostea există! Bărbații și femeile se îndrăgostesc în fiecare zi! Sunt convinsă că ai fost și tu îndrăgostit!

Ben zâmbi din nou, scoțând un nor de fum.

– Eu? În niciun caz! Chiar dacă dragostea există, lucru de care mă îndoiesc foarte mult, voi fi cu siguranță ultimul care să-i sufere efectele! Nu, Debbie. Eu nu cred în dragoste! Sex, dorință.... nu spun, dar dragoste în niciun caz!

– Nu este și punctul meu de vedere, ripostă tânăra femeie fără să se poată împiedica să roșească. Personal, am fost foarte îndrăgostită de fostul meu soț.

– Vezi unde te-a adus asta? exclamă Ben, perfid. Iată-te despărțită. Odată dispărută dorința care vă lega, n-a mai rămas nimic între voi. Nu.... în niciun caz nu era vorba de dragoste, ci mai degrabă de amor-propriu, de vanitate.....

– Nu este adevărat!

– Să facem o experiență, vrei?

Fără să-i lase timp să protesteze, Ben se ridică și din doi pași, se apropie pentru a o lua în brațe.

– Numești dragoste ceea ce eu spun că este dorință. Să vedem cine are dreptate, spuse strângând-o în brațe.

Debbie se împotrivi, brusc speriată. Desigur, adineauri o parte din ea fusese sedusă de sălbăticia și brutalitatea pe care o bănuia la Ben, dar rațiunea, toată educația sa, îi interziceau

să se abandoneze acestui gen de emoții.

– Nu.... Ben, te rog.... încetează! strigă, zbătându-se.

– Ba da! făcu el punând stăpânire pe buzele ei.

Sufocată, tânăra femeie încercă să se elibereze, să-și păstreze luciditatea.

"Nu.... nu! ar fi vrut să strige. Nu.... nu te iubesc. Nici măcar nu te doresc. Lasă-mă!"

În ciuda hotărârii sale, Debbie simți curând rezistența slăbindu-i și trupul lipindu-i-se strâns de al însoțitorului său. Nu.... nu era posibil, se gândi în treacăt, îndepărtând buzele și mângâind bustul tânărului bărbat.

La rândul său, Ben își strecură degetele sub bluza însoțitoarei sale și începu să-i mângâie ușor vârfurile sânilor.

Orice rațiune suprimată, Debbie era gata să-i întoarcă sărutările cu aceeași înflăcărare, copleșită de un val de pasiune și senzualitate.

Dacă nu-și venea imediat în fire, ireparabilul se va produce, își spuse într-o scurtă tresărire de luciditate, în clipa în care Ben începu să-i desfacă centura jupei. Adunându-și puterile care-i mai rămăseseră, se eliberă cu brutalitate din brațele lui și se dădu un pas înapoi, cu picioarele tremurându-i și părul în dezordine.

– Ei bine? Ce crezi despre demonstrația mea? exclamă Ben pe un ton plin de ironie.

Mobilizându-și toată mândria, Debbie îl înfruntă fără să

clipească și ripostă cu un dispreț rece:

– Nu cred absolut nimic! N-am pretins că am fost imunizată împotriva dorinței fizice. Și admit fără greutate că tehnica ta este pusă la punct. În numeroasele călătorii, ai învățat cu siguranță și alte lucruri decât geografie!

O scurtă licărire de admirație străluci o clipă în ochii însoțitorului său, în timp ce o observa.

– N-ai greșit, acceptă acesta după un timp.

– Pentru a reveni la problema noastră, reluă Debbie fără să-l lase să continue. Nu.... demonstrația ta nu m-a convins. De altfel, nu pentru a discuta comparativ meritele dragostei și ale emoției simțurilor am venit să te vizitez. Ai pretins adineauri că oamenii nu reacționează decât din invidie, ambiție, sete de câștig.... În acest caz, nu pot face apel la niciunul din primele elemente. Așa că rămâne setea de câștig. Dacă Jim dublează suma onorariului tău, vei accepta să pornești în această misiune?

– Și unde va găsi prietenul tău bani? întrebă curios Ben. Asta reprezintă o adevărată avere. Cu atât mai mult cu cât trebuie prevăzută angajarea unui al doilea mercenar, cineva în stare să vorbească vietnameza.

Debbie se gândi o clipă. Adăugând la economiile lui Jim indemnizația totală pe care i-o plătise Kevin, ar putea să fie de-ajuns.

– Oricum, eram hotărâtă să-l ajut pe Jim în măsura

posibilităților, mărturisi simplu. Contribuția mea va fi mai importantă, atâta tot.

Ben făcu să se audă un fluierat ușor, apoi murmură pe un ton plin de respect:

– Patruzeci de mii de dolari pentru mine și zece mii pentru Jerry.... În aceste condiții, poate merită să fac un efort. Voi studia serios problema, încheie, încrucișând brațele. În câteva zile te voi contacta, pentru a-ți spune decizia mea. Debbie, eu....

– Da?

– Dacă accept, prefer să te previn. Voi rămâne în Vietnam cât timp va trebui.... fie că durează o lună, sau un an.

– Am luat notă, încuviință cu răceală tânăra femeie. Voi aștepta să mă suni, reluă, netezindu-și cu mâna cutele bluzei, înainte de a-și scrie numărul de telefon pe o foaie de hârtie. La revedere, încheie, închizând ușa.

Debbie reuși să traverseze curtea cu demnitate. Doar când se așeză la volan își permise luxul de a se relaxa puțin. Ce i se întâmplase oare? Prin ce aberație acceptase să discute cu el acele subiecte arzătoare? De ce lăsase un bărbat ca Ben Sako s-o tulbure în asemenea măsură?

***

Debbie lăsă uscătorul pentru a-și trece peria prin părul desfăcut. Poate ar trebui să-l tundă? se întrebă vag. Îl avea lung de când fusese copilă. La douăzeci și opt de ani, poate era timpul să-și schimbe coafura?

Cu ochii ațintiți asupra imaginii sale în oglindă, ridică masa suplă și mătăsoasă pentru a încerca să vadă dacă o tunsoare dreaptă i s-ar potrivi. Nu.... hotărî, cu capul aplecat cochet într-o parte. Evident, prefera să rămână așa cum era. Brusc, își aminti de modul în care-i plăcea lui Kevin să-și afunde fața în părul său împletit după ce făceau dragoste și simți o scurtă nostalgie dureroasă. În sfârșit, n-avea rost să se gândească la trecut, oftă, terminând să se coafeze și să se machieze.

Tocmai lua din dulap niște pantaloni de crep și un corsaj de satin de un roz-intens, când auzi răsunând soneria de la ușa de intrare.

Încă o dată, tatăl său venise înainte. Cu atât mai rău. N-avea decât să aștepte, își spuse îndreptându-se calm spre micul antreu.

– Intră. Ai sosit devreme, spuse zâmbindu-i.

Gordon Cheong zâmbi la rândul său înainte de a bombăni printre dinți:

– În această seară este o circulație demențială și bunica ta are o aversiune să aștepte... Este de preferat să nu întârziem, încheie, sărutându-și fiica. Cum te simți, draga mea?

– Foarte bine, dar tu?

– Bine, mulțumesc. Acum, afacerile merg perfect.

După ce părăsise armata, Gordon deschisese un magazin cu articole importate direct din China. Rezultatele îi depășiseră toate speranțele și de mai multe ori îi oferise fiicei sale să lucreze pentru el. Tânăra femeie refuzase. În ciuda tandreței care o lega de tatăl său, considera dificil să-l aibă ca patron!

– Sunt gata, spuse Debbie, luându-și poșeta și mantoul.

– Oare când te vei hotărî să închiriezi un apartament într-un loc decent? bombăni Gordon după ce coborî cele cinci etaje care-i despărțeau de parter.

– Mă tem că niciodată, replică Debbie râzând. Mă simt bine aici!

Își adora locuința cocoțată pe flancul colinei, sus în Sausalito. Lipsa relativă de confort a imobilului era prețul plătit pentru a se bucura fără inconveniente de vederea splendidă.

Gordon Cheong dădu din cap privindu-și tandru fiica. În ciuda răcelii sale, o iubea pe Debbie, dar îi era greu să-și arate afecțiunea. În tot timpul copilăriei, tânăra femeie suferise de această stare de fapt.

– Te încăpățânezi să preferi cuibul tău de vultur apartamentului meu, reluă el, conducând Buickul în direcția podului.

Debbie începu să râdă și ripostă vesel:

– Știi foarte bine că așa imensă cum este casa ta, nu este totuși destul de mare pentru noi doi! De fiecare dată când îmi voi asculta discurile, ai fugi urlând!

Tăcu o clipă pentru a admira suburbiile din Sausalito scăldate de ultimele raze ale apusului, apoi încheie, pe un ton serios:

– Îmi place să lucrez în oraș, dar mă simt mai în siguranță în Sausalito. Pentru o femeie singură, nu este de neglijat.

– Apropo, cum merge munca ta? Și ce face Jim?

– În munca mea, n-am probleme. Pentru moment, am tradus câteva articole foarte interesante. Cât despre Jim.... nu este foarte înfloritor. N-are încă vești de la Li și nu știe dacă a primit banii pe care i-a expediat.

Cu privirea ațintită asupra circulației, Gordon observă cu o voce dezamăgită:

– N-a fost deloc prudent. N-ar fi trebuit să-i trimită niciodată o asemenea avere. Nici măcar nu știe dacă ea dorește realmente să i se alăture.

– Îmi amintești de Ben! oftă tânăra femeie.

– Ben? Despre cine este vorba?

– Despre Ben Sako. Ți-l amintești cu siguranță. A servit sub ordinele tale în Vietnam.

– Da, într-adevăr. Era cel mai bun dintre oamenii mei, ripostă Gordon cu o mândrie inconștientă. Avea un suflet de

ucigaș, dar știa să fie în stare de loialitate.

Tăcu o clipă, apoi reluă cu un aer preocupat:

– Sper că Jim și cu tine n-ați ajuns să vă lansați într-o poveste nesăbuită!

– Planurile lui Jim nu mă privesc! protestă Debbie cu ipocrizie, fără să îndrăznească să-i vorbească despre ajutorul financiar pe care i-l propusese. M-am mărginit la a-l contacta pe Ben, invocând relațiile voastre. Pot să-ți afirm că nu doresc deloc să-l mai întâlnesc!

– N-ai fost sensibilă la farmecul său atât de special! izbucni în râs tatăl său, amuzat. Nu mă miră. Bărbatul acesta n-are nimic omenesc. Dacă nu s-a schimbat, este doar un robot!

Lui Debbie i-ar fi plăcut să pună unele întrebări, dar presupuse că nu era prudent. De altfel, Gordon încetinise și-și parca mașina la parterul unui imobil cu aspect luxos, apoi tatăl și fiica se îndreptară spre cartierul chinezesc. În ciuda orei târzii, străzile erau pline de o mulțime animată și un miros delicios se ridica din dughenele mici instalate în bătaia vântului. Încă o dată, tânăra femeie își simți inima bătând mai repede pătrunzând în acel loc pe care-l considera magic când fusese copilă.

După câțiva pași, bărbatul și tânăra femeie cotiră pe o străduță secundară. După ce urcară un șir de scări, bătură la o ușă lăcuită în roșu-strălucitor.

– Nyen-Nyen, nay ho ma? exclamă Debbie, aruncându-se în brațele bunicii sale.

– Mă simt bine, draga mea, replică bătrâna doamnă. Și tu? Dar tu, Gordon? Pari sănătos tun.... Intrați și mergeți să vă așezați, spuse fără să aștepte răspuns. Cina va fi gata în mai puțin de zece minute.

– Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă Debbie, știind că bunica era foarte atașată de prerogativele sale pentru a-i accepta oferta.

– Mulțumesc, dar nu este nimic de făcut, răspunse Cam Lee Cheong ieșind din încăpere pentru a merge la bucătărie.

Debbie se pregătea s-o urmeze, când tatăl său o reținu de braț.

– Las-o. Știi că adoră să se lipsească de tine.

Tânăra femeie își reluă locul pe canapea și-și lăsă privirea să rătăcească peste decorul familiar, mirându-se de îmbinarea mobilelor europene și a bibelourilor chinezești.

Câteva secunde mai târziu, Nyen-Nyen își făcu apariția, încărcată cu o tavă plină de mâncare.

– La masă! spuse turnând fiecăruia câte o ceașcă de ceai delicat parfumat.

– Este absolut delicios! exclamă nepoata sa, gustând un crevete prăjit, însoțit de garnitură de legume foarte fin tăiate.

– Bunica știe punctul tău sensibil! o tachină tatăl său.

În timp ce onorau numeroasele feluri de mâncare, el îi

ceru mamei vești despre locuitorii cartierului.

– În general totul este în ordine, dar Toi Mae are probleme. A doua nepoată îi face probleme...

– Aceea care s-a căsătorit cu un medic și locuia lângă tatăl său, sus pe Russian Street? întrebă Debbie.

– Toi Mae era atât de mândră! Acum înțeleg mai bine dezamăgirea sa, reluă Gordon cu o urmă de maliție.

– Gordon! Uiți respectul pe care-l datorezi celor mai în vârstă! îi reproșă mama sa. Situația tânărului n-are nimic de-a face cu asta! De fapt, cu puțină bunăvoință din partea unuia și a celuilalt, căsnicia le-ar putea fi salvată....

– Divorțul a devenit un lucru frecvent, murmură fiul său ridicând din umeri cu un gest fatalist. Iată cazul meu și cel al lui Debbie.

– Din păcate, se întâmplă! oftă Debbie.

– Ai dreptate, continuă tatăl său, luând cu vârfurile bețișoarelor o ciupercă neagră. În ce te privește, doresc ca prima ta greșeală să-ți servească de lecție.

– Care este soluția? replică prompt Debbie. Să iau exemplul tău și să trăiesc singură până la sfârșitul zilelor mele?

– Nu, Lotus, nu despre asta este vorba, o liniști Gordon adresându-i un zâmbet alinător. Cazul meu este diferit.... Sper că tu vei găsi un bărbat care să te facă fericită, dar că vei fi mai prudentă înainte de a te angaja.

– Totuși, l-am iubit pe Kevin, observă tânăra femeie. Am fost sincer îndrăgostiți unul de altul. M-am străduit să fac concesii, dar am fost obligată să accept divorțul....

– Dar o știm perfect, draga mea! interveni cu tandrețe bunica. Eu nu vorbeam nici de tine, nici de tatăl tău. Amândoi ați fost victimele împrejurărilor.

Victime! se gândi cu mirare Debbie. Nu se gândise niciodată la acest termen pentru tatăl său. Totuși, Nyen-Nyen avea cu siguranță dreptate. Gordon suferise probabil după plecarea soției sale, o cochetă egoistă și fără inimă. Asta ar explica poate în parte răceala și rezerva sa actuală.

– Aș! Nici vorbă! Toate acestea sunt foarte îndepărtate! spuse în aceeași clipă tatăl său.

– În ce mă privește, voi încerca să iubesc cu mai mult discernământ, reluă Debbie.

La aceste cuvinte, Gordon dădu din cap și remarcă blând:

– Iată de unde provine greșeala ta, draga mea. N-ar fi trebuit să faci niciodată o căsătorie din dragoste!

– Oh, tată! Cum poți spune asta?

– Mi se pare totuși foarte evident. De altfel, personal, am ajuns să mă îndoiesc de realitatea unui asemenea sentiment. Chiar dacă există la început într-un cuplu, degenerează înainte de a dispărea total. Asta s-a întâmplat între mama ta și mine, ca și între tine și Kevin. Data viitoare, străduiește-te să faci o căsătorie din interes, va fi mai sigură!

– Tată, te găsesc de un cinism revoltător! exclamă Debbie cu o mină de reproș.

– Sunt cinic, nu neg, dar acesta este adevărul. Dragostea este trecătoare.

– Te înșeli, îl întrerupse mama sa. Nu-ți asculta tatăl, Debbie. Este așa de la plecarea mamei tale. Dragostea poate dura. Bunicul tău și cu mine ne-am iubit timp de aproape cincizeci de ani.

– Nu este același lucru! protestă fiul său cu înflăcărare. Pentru voi a fost vorba de o căsătorie aranjată.

– Poate, dar am învățat să ne iubim și până la ultima sa suflare, tatăl tău m-a înconjurat cu stimă și afecțiune. Nu m-a înșelat niciodată și nu m-ar fi părăsit niciodată. Dragostea există, îți interzic să pretinzi contrariul!

– Cum vrei, mamă, acceptă Gordon pe un ton căruia îi lipsea mai ales convingerea.

Debbie preferă să schimbe subiectul conversației și masa se încheie liniștit. Apoi trecură în salon, după ce tânăra femeie își ajută bunica să strângă masa.

Era deja târziu când tatăl și fiica sa hotărâră să se întoarcă acasă. După ce-și părăsise tatăl la ușa apartamentului, Debbie veni să se așeze în salon. Cu un pahar cu limonadă în mână, începu să se gândească la reacțiile lui Gordon în timpul serii.

În sinea sa, era convinsă că se înșela. Pleda pentru același

punct de vedere ca Ben Sako. Totuși, era posibilă dragostea între un bărbat și o femeie. Avea această convingere intimă.

Desigur, pentru ea, nu durase. Când se întâlniseră prima dată, Kevin și cu ea erau foarte tineri. Pentru a le spori mai mult greutățile, bogații Delaney nu acceptaseră niciodată nora dintre bieții emigranți chinezi pe care le-o impusese fiul lor. După ani de neîncetate presiuni, Kevin n-a mai avut forța să reziste și se hotărâse în sfârșit să ceară divorțul. Totuși, fuseseră fericiți împreună. Pentru prima dată în viață, Debbie știuse ce însemna să fie iubită și dorită. Chiar acum, când rănile începuseră să se cicatrizeze, regreta încă ce împărtășiseră împreună

Ar fi fost în stare de orice pentru a cunoaște din nou impresia că reprezenta ceva pentru cineva. Nu dorea deloc să subscrie la teoriile tatălui său, sau ale lui Ben Sako.

În acea clipă, răsună soneria telefonului. Debbie tresări și câteva picături de lichid stropiră divanul.

– Alo? răspunse, intrigată de acest apel târziu.

– Debbie Cheong? întrebă o voce cunoscută.

– Bună seara, Ben, răspunse tânăra femeie, străduindu-se să-și ascundă emoția. Ce s-a întâmplat? Ce pot să fac pentru tine?

– N-am luat încă nicio decizie, reluă el foarte repede. Înainte de orice, mi-ar plăcea să-l întâlnesc mâine seară pe prietenul tău și să discut situația cu el. Și cu tine, firește.

– În sfârșit, Ben, nu mă interesează. Este vorba despre o problemă care nu mă privește. Dacă nu se poate altfel, te voi prezenta lui Jim, apoi voi pleca....

– Dimpotrivă, țin să rămâi, insistă Ben. Voi veni să te iau la ora șapte. Care este adresa ta exactă?

– N-are rost să te deranjezi, protestă Debbie cu iritare. De altfel, Jim n-ar fi mulțumit. M-ar bănui că vreau să mă amestec între voi....

– Îi voi explica eu că nu este așa, o întrerupse Ben dur. Voi veni să te iau, apoi vom merge împreună la prietenul tău.

Debbie renunță să lupte. Nu era momentul să-l contrarieze dacă se hotărâse să-i ajute, se gândi, dându-i adresa înainte de a închide.

Și când te gândești că nu-l prevenise pe Jim de supralicitarea pe care trebuise s-o facă, își spuse ștergând lichidul care se vărsase. Jim ținea să-și revadă logodnica, dar avea mândria sa. Poate nu era dispus să-i accepte ajutorul financiar.

Îl va suna mâine și va încerca să-l convingă. Ben Sako era singurul bărbat care o putea salva pe Li. Nu era momentul să dea dovadă de orgoliu prost înțeles. Aveau interesul să se subordoneze lui Ben și pretențiilor sale. Totuși, perspectiva de a-l revedea o tulbura puternic. Simțea o profundă indispoziție în prezența sa și ar fi preferat să-l țină la distanță.

Capitolul 3

După ce se examinase în oglinda din baie, Debbie își dădu cu puțin roșu în obraji, pentru a-și ascunde paloarea. Ben nu va întârzia să sosească, își spuse ea dându-și cu ruj pe buze, după ce-și pudrase ușor nasul, pentru a-l împiedica să lucească.

Nu va lua parte deloc la conversație, se hotărî pieptănându-se. Îi va lăsa pe Ben și pe Jim să se descurce între ei. Nu ținea să-l mai vadă pe Ben. O atrăgea prea mult pentru a fi liniștită.

Tânăra femeie termina de încheiat nasturii de la rochie când auzi sunându-se la ușa de la intrare.

– O clipă! strigă, încheindu-și în jurul gleznelor baretele sandalelor cu tocuri înalte.

Cum se sună din nou, străbătu încăperea pentru a alerga

până în vestibulul mic.

– Sosesc, făcu ea, pe un ton iritat.

Ben stătea în ușă, îmbrăcat în blugi și un pulover simplu.

– Ești foarte elegant îmbrăcată, observă tânărul bărbat măsurând-o pe Debbie cu o privire critică. Unde avem întâlnire? Credeam că vom merge pur și simplu într-un bar....

Puțin vexată, însoțitoarea sa replică tăios:

– De fapt, trebuie să-l întâlnim pe Jim la părinții săi. Mama lui ne-a invitat la cină.

Ben o urmă în tăcere în salon și se duse să se posteze în fața ferestrei. În loc să admire vederea, cum o făceau toți nou-veniții, reluă fără să-și ascundă nemulțumirea.

– N-am dorit să fac cunoștință cu familia lui Jim. De ce n-ai stabilit o întâlnire într-un loc public?

– Jim a avut această idee. Tu ai stabilit data. El a ales locul. Cu atât mai rău dacă nu-ți convine!

– Cine a spus asta? El sau tu?

– Nimeni, bombăni Debbie, întorcând privirea. Jim și părinții săi sunt niște oameni absolut fermecători, continuă cu înflăcărare. Chiar fără să știe dacă vei accepta misiunea de care Jim dorește să te ocupi, simt recunoștință pentru tine. Te-au invitat în semn de prietenie!

– Asta nu-mi place deloc, protestă iar Ben. Detest să amestec plăcerea cu afacerile.

– Bineînțeles! Ca și cu mine în acea zi, presupun! exclamă în mod perfid tânăra femeie. Acum, dacă refuzi să mă însoțești, pot telefona pentru a anula masa, încheie, lăsându-și vesta.

– Ai fi încântată, nu-i așa? Ei bine, nu vei avea această satisfacție! N-am intenția să te părăsesc, Lotus....

Debbie se străduia să-și ascundă surpriza. Oare de unde știa numele cu care o alinta tatăl său în clipele de tandrețe?

– În acest caz, să mergem, acceptă în șoaptă.

Văzând șirul de trepte, Ben schiță un zâmbet sarcastic.

– Cum faci să nu-ți rupi gâtul? întrebă coborând în grabă.

Jenată de tocuri, Debbie îl urmă mai încet. Ajungând la parter, se aștepta la o remarcă acră, dar Ben se mărgini s-o conducă în direcția unei mașini vechi, parcată de-a lungul trotuarului.

– Unde locuiesc Jim și familia sa? o întrebă strecurându-se în spatele volanului.

Debbie îi dădu adresa și preciză:

– Jim locuiește în garajul lor pe care l-a amenajat. Asta îi promite să facă economii. În profesia noastră, chiar cei mai buni nu câștigă sume extraordinare.

Cum însoțitorul său păstra tăcerea, tăcu și ea tot restul drumului, puțin surprinsă de indiferența lui care contrasta ciudat cu atitudinea lui din trecut. În sfârșit, asta îi convenea perfect. Tot ce-i cerea, era să se ocupe de Li.

– Cine va mai fi acolo în afară de Jim și părinții săi? întrebă Ben, oprind mașina în fața unui imobil aparent modest.

– Doar noi doi și fratele mai mic al lui Jim, spuse calm tânăra femeie. Vei vedea, părinții săi sunt fermecători și fac toate eforturile pentru a-și ajuta fiul să-și salveze logodnica.

– Totuși, n-ar trebui să fie încântați de a-l vedea căsătorindu-se cu o vietnameză, observă Ben cu o ironie mușcătoare.

– Judeci greșit, replică Debbie tăios. Nu toată lumea seamănă cu familia soțului meu, încheie trântind portiera.

Ben i se alătură pe treptele de la intrare.

– Nu mă gândeam la tine. Vorbeam la modul general. Mai suferi că ai fost respinsă, nu-i așa? spuse el observând-o cu seriozitate.

– Nu doresc să mă gândesc la asta, îl întrerupse ea întorcându-se pentru a apăsa pe butonul soneriei.

Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise lăsând să apară o femeie mai în vârstă, cu ochii de un albastru-deschis.

– Intră, micuță Debbie. Ești extrem de încântătoare în seara asta! exclamă cu o voce blândă, cu un puternic accent din sud.

– Doamnă Anderson, vi-l prezint pe Ben Sako. Este....

– Da, știu.... Este persoana care trebuie să meargă în ajutorul sărmanei noastre Li, adăugă ea întinzând mâna

tânărului bărbat.

Spre mirarea lui Debbie, Ben răspunse cu amabilitate la salutul doamnei Anderson. Așadar, putea avea un comportament normal când dorea, constată cu ușurare tânăra femeie.

În timp ce vorbeau, intrară într-o vastă cameră de zi, unde Jim și tatăl său terminau de privit informațiile.

– Jim Anderson, se prezentă tânărul bărbat ridicându-se și venind în întâmpinarea noilor sosiți.

– Ben Sako.

Cei doi bărbați se măsurară o clipă. Amândoi erau înalți și bine clădiți. Ben era poate puțin mai lat în umeri și se simțea într-o mai bună formă fizică, dar Jim avea în plus hotărâre și tărie morală. Cu siguranță, era capabil să-i facă față lui Ben, concluzionă Debbie cu mulțumire.

Domnul Anderson se deranjase la rândul său pentru a-și întâmpina vizitatorii.

– Așadar, sunteți militar, remarcă el cu un zâmbet prietenos.

– Nu este soldat, n-are uniformă! protestă o voce tânără din înaltul scărilor.

– Taci, Johnny! interveni doamna Anderson, în clipa în care un băiat de aproximativ doisprezece ani își făcu apariția. Domnule Sako, el este Johnny, cel mai tânăr dintre frații noștri.

– Chiar sunteți mercenar? Nu păreți, continuă acesta din urmă pe un ton surescitat.

Contrar previziunilor lui Debbie, Ben nu păru să se formalizeze și ciufuli părul băiețelului, răspunzând:

– Da, Johnny, sunt mercenar, ai perfectă dreptate! Din nefericire, nu toată lumea poate să semene cu Charles Bronson!

– Johnny, urmează-mă la bucătărie, îi ordonă mama sa. Vino să mă ajuți să termin salata.

Când copilul ieși din încăpere înăbușindu-și protestele, Debbie schiță un gest pentru a-l urma.

– Nu, nu, Debbie.... în niciun caz să nu te miști! Totul este gata, să știi!

– Mama preferă să-l ia cu ea pentru a ne scuti de întrebările sale indiscrete, murmură Jim cu îngăduință.

– Sunteți mult mai mare decât fratele dumneavoastră, observă Ben pe un ton indiferent.

– Când l-am adoptat pe Johnny, nu mai eram foarte tineri, explică domnul Anderson.

Continuară să discute liniștiți, așteptând să treacă la masă. Familia Anderson era amabilă ca de obicei și Debbie fu surprinsă să-l vadă pe Ben relaxându-se treptat. În ciuda manierelor necizelate, probabil era timid cu necunoscuții, trase concluzia cu stupoare.

După câteva minute, doamna Anderson reveni în ușa

salonului.

– Cina este gata, spuse ștergându-și mâinile pe șorț. Am făcut pui și cartofi prăjiți. Sper să vă placă, domnule Sako.

– Ador asta, răspunse Ben urmându-și gazda în sufragerie.

Debbie regăsi cu aceeași plăcere atmosfera familiară, masa mare din stejar și bufetul cu forme rotunde. La părinții lui Jim se simțea acasă și se întrebă vag dacă Ben încercase aceeași impresie.

– Bucătăria japoneză probabil n-are secrete pentru dumneavoastră, murmură doamna Anderson întorcându-se spre tânărul bărbat.

– Nu, nu chiar. Am fost crescut la orfelinat....

– Iertați-mă, bâigui gazda sa. Nu voiam să fiu indiscretă.

– Nu vă scuzați, reluă Ben cu răceală. Acum, nu mai are importanță.

Câteva minute se lăsă o liniște stânjenitoare, apoi Jim exclamă cu vioiciune:

– De-abia aștept să puteți gusta din mâncărurile delicioase ale lui Li! Făcea niște rulouri de primăvară care erau un deliciu. Sunt sigur că le veți adora!

– Fără îndoială, băiete, încuviință cu căldură tatăl său.

– Mă bucur la ideea de a o cunoaște în sfârșit, adăugă doamna Anderson.

– Chiar sunteți sinceri? întrebă Ben fără să-și dea

osteneala să-și ascundă un anumit scepticism.

Domnul și doamna Anderson schimbară o privire complice, apoi mama lui Jim răspunse pe un ton încărcat de emoție:

– Da, domnule Sako, chiar suntem sinceri. Totuși, la început am fost reticenți, accept asta cu ușurință. Când fiul nostru s-a întors din Vietnam, speram că o va uita pe Li, pentru a se căsători cu o tânără americană. Acum are patruzeci de ani și încă se gândește la fosta sa logodnică. A rămas celibatar și suferă de singurătate. Da, sunt gata s-o primesc pe Li ca și când ar fi propria mea fiică, domnule Sako. Nu-i voi cere decât un lucru: să-mi facă fiul fericit.

Debbie lăsă capul în jos pentru a-și ascunde lacrimile care-i veniseră în ochi. Nu era singura care credea în puterea dragostei!

Aruncă pe furiș o privire în direcția lui Ben, dar tânărul bărbat arborase o expresie încremenită, cu o urmă vagă de dispreț.

După ce mâncară desertul delicios – o șarlotă de mere cu frișcă bătută din belșug – Jim se ridică și se adresă lui Ben:

– Să ne întoarcem în salon, vreți? Nu va dura mult, Debbie.

– Nu vă grăbiți. O voi ajuta pe mama ta să strângă masa.

– Îmi pare rău, dar țin ca Debbie să asiste la conversație, insistă Ben, împingându-și scaunul.

– Nu, Ben, nu sunt de acord! protestă tânăra femeie. Începând de acum, problema vă privește pe amândoi.

– Ți-am spus deja. Am nevoie de tine, Debbie.

– Nu, domnule Sako, Debbie n-are nimic de-a face cu treaba de care ne ocupăm, interveni Jim, cu un aer hotărât. Rolul său se oprește aici.

Ben o studie pe tânăra femeie cu mai multă atenție. Părea într-adevăr hotărât să facă să triumfe punctul său de vedere.

– Jim, îmi pare rău să-ți spun, dacă trebuie s-o salvez pe Li, am nevoie de Debbie, afirmă cu răceală.

După cum crezuse, Jim se înclină în fața acestui argument și tăcu, în timp ce Ben o conduse pe tânăra femeie în direcția salonului.

Jim și cu ea se instalară pe canapea, iar Ben se așeză în fața lor. Înainte de a începe, își aprinse o țigară.

– Bine.... poate am un plan de a o scoate pe Li din lagărul de muncă, dacă ești de acord să plătești serviciile unui al doilea mercenar.

– Sunt gata de orice pentru a o salva, afirmă Jim pe un ton hotărât.

– Jim, unde era prietena dumitale când ți-a scris ultima dată?

– La Hai Thong, la câțiva kilometri de Hanoi.

– Perfect. Vom pleca luna viitoare, la începutul verii. Jerry și cu mine vom închiria o ambarcațiune la Hong Kong și vom

traversa golful Tonkin pentru a ajunge în nordul Vietnamului. Cunosc un marinar care face în permanență acest gen de trafic. Apoi, vom începe s-o căutăm pe Li, în timp ce proprietarul navei și echipajul său se vor ascunde la o familie prietenă. Îndată ce vom reuși s-o localizăm pe Li, o vom lua cu noi și ne vom întoarce pe mare.

Se opri și o privi pe tânăra femeie înainte de a continua:

– Aici intervine Debbie. În timp ce voi fi în Vietnam, va trebui să rămâi în Hong Kong pentru a face demersurile necesare intrării lui Li în Statele Unite....

– Cum asta? exclamă Debbie sărind de pe scaun.

– Trebuie să-i procuri lui Li o carte de identitate, haine, și să-i găsești un loc unde să rămână până când Jim va obține viza....

– O secundă! îl întrerupse energic tânăra femeie. Doar nu crezi că voi accepta?

– De ce nu? replică Ben, examinând-o cu răceală. Te-am prevenit. Ai de jucat un rol acolo, în această afacere.

– Ei bine, te sfătuiesc să-ți revezi toate planurile! replică Debbie ridicând imperceptibil vocea. Ce se întâmplă cu serviciul meu? Nu se pune problema să renunț la tot pentru a pleca împreună cu voi.

– Debbie are dreptate, interveni Jim la rândul său. Nu vreau s-o fac să-și asume nici cel mai mic risc. A făcut deja destul pentru mine. În plus, sunt în stare să fac eu

demersurile pe care le-ai stabilit.

– Vorbești chineza? întrebă Ben cu asprime. Am crezut că înțeleg că n-o cunoști!

– La Hong Kong, te poți descurca vorbind engleza....

– N-am intenția să te las să ne distrugi șansele de succes, reluă Ben cu fermitate. Ne poți aștepta la Hong Kong, sau să te întorci direct în Statele Unite, nu mă interesează. În schimb, țin la prezența lui Debbie. Dacă reușesc s-o scot pe Li din lagărul de muncă unde este acum prizonieră, n-o fac pentru a-i vedea refuzată intrarea în Hong Kong! Dacă Debbie nu ne însoțește, refuz să mai continuăm această discuție.

Cu inima bătând puternic, tânăra femeie ezită o clipă. Totuși nu-și putea precupeți ajutorul dat prietenilor săi.

– Am făcut o greșeală recomandându-te, Ben Sako, murmură ea în cele din urmă. Evident, ești incapabil să faci ceva fără concursul unei femei. Așa stând lucrurile, accept să vin, încheie întorcându-se spre Ben, cu ochii negri furioși.

Spre marea sa ciudă, observă că Ben zâmbea cu un aer profund amuzat.

– Mulțumesc pentru această ofertă generoasă, Lotus, îi spuse înainte de a redeveni serios și de a trece în revistă diferitele elemente ale viitorului plan.

În sfârșit, după o oră, Debbie se ridică pentru a-și lua rămas-bun de la Jim.

– Să vorbim acum de onorariu, propuse acesta adresându-se lui Ben.

– Douăzeci de mii de dolari pentru mine, zece mii pentru camaradul meu și rambursarea cheltuielilor, decretă acesta din urmă. Jumătate acum și restul la întoarcerea din misiune.

Jim ridică o sprânceană în direcția lui Debbie. Tânăra femeie îi făcu semn să accepte, fără să-și trădeze surprinderea.

– Perfect, murmură Jim. Presupun că-ți plătesc în bani gheață?

Ben îi indică un număr de cont și-l rugă să vireze suma direct.

– Încă un amănunt, domnule Anderson, adăugă grav. Jerry și cu mine n-avem intenția să ne întoarcem fără să-ți aducem logodnica.

Jim îi mulțumi din nou, în timp ce Debbie își lua rămas-bun de la părinții prietenului său.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie lua loc în mașina lui Ben și continuă să se gândească, în timp ce acesta traversa San Francisco pentru a ajunge în Sausalito.

Știa foarte bine că Ben n-avea cu adevărat nevoie de ea în Hong Kong. Jim s-ar fi putut ocupa singur de toate demersurile. În acest caz, oare de ce insistase? Până la urmă, va trebui să-i pună întrebarea, se decise, hotărâtă să

lămurească situația.

Când Ben opri în fața apartamentului său, se întoarse și-l observă câteva clipe.

– De ce ții să te încurci de mine?

– Am nevoie de tine, ți-am mai spus.

– După părerea mea, este vorba de un capriciu al tău.

– Este posibil, răspunse bărbatul, aplecându-se să ia o țigară.

La lumina brichetei, lui Debbie i se păru diabolic, cu cicatricea care-i brăzda fața.

– Îmi vei fi de folos la Hong Kong, dar accept cu sinceritate că Jim te-ar fi putut înlocui, reluă el cu calm. De fapt, am nevoie să te știu acolo.... la dispoziția mea.... Există ceva între noi, Debbie – numește-o cum vrei, dorință sau atracție fizică – dar nu nega. Sunt gata de orice pentru a fi a mea.

– Nu, Ben! exclamă tânăra femeie pe un ton aproape îngrozit. N-am intenția să-ți cedez. Ți-am explicat deja modul meu de a gândi. Nu voi fi niciodată amanta unui bărbat fără să simt pentru el un minimum de dragoste și afecțiune!

Ben ridică ochii spre cer, bombănind:

– Parcă aud o fecioară speriată!

– Nu asta este problema! protestă prompt Debbie. În ce mă privește, dau importanță sentimentelor ca tandrețea, respectul pentru celălalt și....

– Pasiune, dorință, dragoste.... numește-le cum vrei, Debbie. Este vorba mereu de același lucru, să știi. Lasă-mă să-ți arăt ce înțeleg prin asta, încheie după ce strivi în scrumieră țigara pe jumătate consumată.

– Nu, nu.... deja mi-ai.... începu tânăra femeie în clipa în care Ben o trase spre el, pentru a pune stăpânire pe buzele sale.

Debbie scoase un geamăt ușor și încercă să se elibereze. Totuși, dacă rațiunea o sfătuia să fugă, simțurile apreciau insistența însoțitorului său.

– Vezi? murmură Ben după câteva minute.

Fără să-i lase timp să răspundă, îi pecetlui buzele cu un nou sărut. De data aceasta îi strivi gura cu atâta putere, încât Debbie se încordă. Fără să înceteze s-o sărute, degetele lui alergau pe brațele ei goale. Brusc, o cuprinse de talie și începu să-i descheie nasturii corsajului.

La această atingere, tânăra femeie nu se putu împiedica să se înfioare. Incapabilă să reziste, se lăsă pe spătarul scaunului în timp ce Ben îi acoperea cu sărutări gâtul și pieptul. Se juca acum cu vârful sânului său și în acea clipă, cu un gest convulsiv, îl trase spre ea, pentru a-l simți mai bine....

Brusc, sunetul unui claxon destrămă liniștea, scoțând-o din amețeala în care se adâncise. Ben se îndreptă repede și încheie rochia însoțitoarei sale cu o mână sigură.

Roșie în obraji, Debbie își aranjă corsajul înainte de a-și ascunde fața în mâini.

– Dumnezeule, oare cum am putut? bâigui, pe un ton consternat.

– Nu știu cum este pentru tine, dar eu nu mă pot împiedica să te doresc, replică Ben, aprinzându-și altă țigară. Fie că vrei sau nu, suntem legați unul de altul. N-ai simțit asta niciodată înainte?

– Nu, făcu ea scurt.

– Nici eu, să știi. Sunt chiar ani de zile de când n-am simțit dorință pentru o femeie. Nu știu..... credeam că pericolul ucisese în mine orice sensibilitate. Te doresc, Debbie, și n-am intenția să te las să pleci.

– Dar eu? Ce se întâmplă cu sentimentele mele în toate astea? replică tânăra femeie.

– Nu vor fi probleme, dacă vei vrea să încetezi să te mai gândești. Nu-ți voi face rău, Debbie, îți promit!

– N-are importanță! N-am încredere în tine. Nu mai vreau să sufăr cum am suferit deja cu Kevin!

– Nu vei suferi, murmură Ben suflând fumul. Vom pleca în cursul lunii viitoare, continuă pentru a schimba subiectul. Acum, intră repede în casă. Mâine muncești și vei fi obosită.

Debbie ieși din mașină și sui cele cinci etaje fără să se întoarcă. Ajunsă în casă, alergă la fereastra salonului. Ben nu se mișcase. Nemișcat în spatele volanului, termina de fumat

țigara.

Bineînțeles că o atrăgea, acceptă când bătăile inimii i se domoliră. Nu putea să nege. Dar nu era vorba de dragoste între ei, doar de dorință fizică. Rațiunea îi dicta să fie extrem de prudentă.

Numai că nu era doar ea în cauză. Era Li, prizonieră în lagărul de muncă. Dacă refuza să-l însoțească, Ben nu va accepta să plece în ajutorul ei, era sigură. Pentru moment, nu vedea niciun argument în stare să-l înduplece. Contrar a ceea ce-și imaginase despre el, Ben nu era lipsit de scrupule, deoarece el însuși se ținuse de suma prevăzută inițial. Nu.... N-avea de ales. Va trebui să meargă în Hong Kong, cu Jim și cu el.

În schimb, nu-și dorea câtuși de puțin să-i devină amantă. În ciuda tuturor defectelor sale, Ben nu era bărbatul care să ia o femeie cu forța. Nu-i va face nimic dacă știa să stea la distanță, cu toată atracția pe care o simțea pentru tânărul bărbat.

Debbie își înăbuși un oftat și se îndepărtă de fereastră. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă gusturile și caracterul său ar fi fost diferite. Era incapabilă să frecventeze un bărbat al cărui cinism îi răsturna convingerile.

Capitolul 4

În vârful picioarelor, Debbie împinse ușa apartamentului și puse pe sofa lenjeria pe care o adusese de la spălătorie.

Își petrecuse ziua umblând prin magazine pentru a-și cumpăra niște haine mai potrivite climei din Hong Kong decât ținutele obișnuite. Nu-i mai rămânea decât să termine toate astea de călcat și să le adauge restului bagajelor.

Agentul imobiliar pe care-l contactase Jim, reușise să le găsească o locuință mică, unde cei doi tineri vor locui așteptând întoarcerea lui Ben și Jerry Chan, al doilea mercenar, care trebuia să-l ajute pe Ben s-o scoată pe Li din Vietnam.

Fără să înceteze să se gândească, tânăra femeie deschise fereastra înainte de a merge să aranjeze în dulap un vraf de rochii împăturite cu grijă.

Vântul umflă perdeaua, în timp ce o pală de vânt încărcat cu sare și iod năvăli în încăpere. Iată ce va regreta la Hong Kong! își spuse cu puțină nostalgie.

De altfel, totul era aranjat. Jim obținuse pentru amândoi un concediu fără plată pe durată nelimitată și Gordon, într-unul din rarele sale accese de generozitate, le oferise călătoria și chiria locuinței din Hong Kong.

Cât despre Ben și Jerry, nu vor rămâne cu ei decât o noapte înainte de a se îmbarca la bordul navei care-i va conduce până în nordul Vietnamului.

Oricare ar fi fost intențiile lui Ben, nu va avea în niciun caz timp s-o seducă într-un răgaz atât de scurt! se gândi Debbie cu o urmă de ironie. De altfel, dacă acceptase să facă demersurile necesare de intrare a lui Li în Statele Unite, n-avea intenția să întârzie acolo. Odată ce prietena sa va fi în siguranță, va lua primul avion gata de plecare și se va întoarce la San Francisco, fără să se preocupe de Ben și de planurile sale.

Totuși, în ciuda hotărârilor sale, Debbie se simțea nervoasă. Poate ideea de a face înconjurul lumii și de a-și revedea prietena după zece ani de absență era ce o tulbura sau, pur și simplu, perspectiva de a-l înfrunta pe Ben Sako?

Totuși, nu era momentul să-și piardă sângele-rece, își spuse, străduindu-se să-și recapete calmul. În loc să-și facă griji, era de preferat să se bucure de descoperirea

Orientului, cum își dorise întotdeauna. În plus, Ben o uitase probabil complet din seara de la părinții lui Jim. De atunci, nu încercase să mai ia legătura cu ea. Spre marea ușurare a lui Debbie, el rezolvase cu Jim ultimele probleme referitoare la călătorie. Cu toate acestea, în zadar nega atracția pe care Ben o exercita asupra sa, recunoscu, înăbușindu-și un oftat de regret. Dacă ar fi insistat puțin, ar fi fost incapabilă să-i reziste. Era pe deplin conștientă de asta.

În clipa în care își agăța o jupă pe un umeraș, Debbie se apropie de fereastra dublă și-l observă pe tatăl său care tocmai își parca mașina lângă imobil. Îi vor trebui cinci minute pentru a ajunge în cameră, hotărî ea, începând să calce niște pantaloni de pânză. Termină să-i împăture când răsună soneria.

– Bună ziua, tată, spuse deschizându-i ușa. Ești drăguț că ai urcat să-mi spui la revedere, continuă ea după ce-l sărutase pe obraz.

Gordon închise ușa și îndepărtă lenjeria care încărca divanul înainte de a se așeza.

– Țineam să te văd înainte de plecarea ta, te rog, nu te opri pentru mine! reluă când fiica sa se aplecă pentru a scoate fierul din priză. Știu că ești grăbită.

Debbie luase una dintre bermude și rămase cu ea în aer. De cealaltă parte a încăperii, tatăl său o observa cu un aer destul de jenat.

– Ce ai? îl întrebă pe un ton uimit.

– La Hong Kong, ai intenția să locuiești cu Jim?

– Da, dar să știi că nu este pentru mine decât un prieten extraordinar, replică foarte repede Debbie. Este nebun după Li și n-a dat atenție niciodată unei alte femei. Nu-mi asum niciun risc rămânând cu el.

– Nu-i lua apărarea, Lotus. Am încredere deplină în el. Nu.... nu el îmi face griji....

– În acest caz, de ce ești neliniștit? insistă Debbie, apăsând fierul pe marginea buzunarelor. Ți-e teamă să mă știi în străinătate?

– Nu. La drept vorbind, Ben Sako mă preocupă puțin, reluă Gordon privind-o. Am intuiția că i-ai produs o puternică impresie. Nu greșesc, nu-i așa?

La aceste cuvinte, Debbie își simți fruntea roșind. Tăcu câteva secunde, apoi încheie prin a admite cu timiditate:

– Nu.... ai dreptate. S-a arătat foarte insistent, spuse, surprinsă de interesul neobișnuit pe care-l arăta tatăl său.

– Înțeleg de ce faci parte din această expediție, observă acesta din urmă, cu o voce puțin visătoare. Te-a obligat să-i însoțești, așa este?

– Cum.... ai ghicit?

Gordon râse ușor, fără bucurie, înainte de a răspunde:

– Nu trebuie să fii vrăjitor! De fapt, o reflecție a bunicii tale m-a pus pe gânduri. Ieri seară, după plecarea ta, a

remarcat că Jim s-ar fi putut ocupa foarte bine de demersuri, la Hong Kong. Ești o femeie fermecătoare și de dorit. Cunoscându-l pe Ben Sako, am tras concluziile care se impuneau.....

– M-a amenințat că nu se va ocupa de Li dacă voi refuza să plec cu el, îi mărturisi Debbie. Mi-a declarat pur și simplu că..... în sfârșit.... că mă vrea. Nici măcar Jim n-a fost în stare să-l facă să asculte de rațiune.

– Ce brută! mormăi Gordon printre dinți. Chiar la câteva ore de plecare, sunt sigur că n-ar ezita să anuleze totul dacă ar trebui să rămâi. N-ai de ales, dacă vrei într-adevăr să-ți ajuți prietena dar, te rog, Lotus, orice s-ar întâmpla, nu te lăsa impresionată de acest individ sinistru!

– Am intenția să fac tot posibilul pentru a-l evita, murmură încet tânăra femeie.

Trezindu-i-se curiozitatea, lăsă fierul de călcat pentru a veni să se așeze alături de tatăl său.

– Mi-am dat seama că este periculos, dar mi-ar plăcea să știu mai multe despre el.

– Pentru că te-ai decis să-l eviți, nu văd interesul de a afla mai multe, reluă încet Gordon.

Debbie insistă, cu hotărârea care făcea din ea o ziaristă excelentă:

– Nu te întreb nimic despre comportament. Ce știi despre el? De ce te frământi pentru mine?

– Ascultă-mă, Debbie.... Ben Sako este cea mai nemiloasă ființă pe care am întâlnit-o vreodată. Este în stare să se devoteze unei cauze care i se pare dreaptă, dar în afară de asta, este lipsit de sentimente umane.

– Mi-am dat seama, interveni Debbie. La început, a refuzat să pornească în căutarea lui Li. După el, era bine unde se afla și uitase complet de Jim. Ascultându-l, dragostea nu există și.....

– Este într-adevăr fermecător! exclamă Gordon. În sfârșit, nu asta este problema. Ești destul de mare pentru a trăi cum înțelegi și dacă n-ar fi vorba de Ben Sako, m-aș feri să-ți dau sfaturi. Acum, nu este același lucru. Ben este periculos.... lipsit de scrupule. Are obiceiul să se folosească de femei, apoi să le părăsească fără nicio explicație. L-am văzut făcând-o când eram în Vietnam.

– Asta era în timpul războiului. Poate s-a schimbat?

– Mă îndoiesc foarte mult, spuse tatăl său după ce se gândi o clipă. Nu era crud.... nu..... în niciun caz.... Mai degrabă indiferent. Cu femeile, nu urma alte reguli decât căutarea plăcerii personale. Nu asta vreau pentru tine, draga mea. Meriți ceva de mii de ori mai bun!

– Ai o vagă idee despre motivele comportamentului său?

– Da.... cel puțin așa cred. Am avut ocazia să citesc raportul psihologului care l-a examinat la încorporare. Se pare că a avut o copilărie extrem de grea.

– Am auzit spunându-se că a fost încredințat ani întregi unui orfelinat....

– Este rezultatul unei legături nefericite între o chinezoaică și un soldat japonez. La vârsta de patru ani, tatăl lui a dispărut. Familia mamei a forțat-o să se despartă de copil. S-a întâmplat după al doilea război. În acea perioadă, japonezii nu erau apreciați deloc de populație. Ben și-a petrecut copilăria trecând dintr-un orfelinat în altul. N-a cunoscut niciodată dragostea părinților....

– N-a avut noroc, murmură tânăra femeie.

– A suferit chiar tratamente condamnabile. Asta explică, măcar în parte, comportamentul actual. A trebuit să învețe de foarte mic să manipuleze oamenii cât mai bine în interesul său, fără blândețe sau milă. Apoi, a intrat în armată. După părerea mea, Lotus, n-ai nimic de câștigat fiind cu el. Ben este un soldat bun, un camarad devotat, dar dacă este fidel unei cauze, ignoră întru totul ființele și sensibilitatea lor.

– Mulțumesc că mi-ai destăinuit toate astea, replică Debbie. În felul acesta, am impresia că-l înțeleg ceva mai bine.

– Nu asta este problema! Țineam mai ales să te pun în gardă. Evită-l pe Ben cât de mult vei putea, nu-ți va face decât rău....

– O știu, acceptă tânăra femeie în șoaptă. Sunt convinsă

de asta în sinea mea. Voi fi atentă, îți promit.

– Ar fi de preferat, continuă tatăl său ridicându-se de pe scaun. Drum bun, draga mea. Sunt convins că Ben o va aduce pe prietena ta.

– Mulțumesc, spuse Debbie, conducându-l până la ușă.

Îi va urma sfaturile, se hotărî tânăra femeie, făcându-i tatălui său semn cu mâna. Chiar dacă Ben o atrăgea, va păstra cea mai mare rezervă față de tânărul bărbat. Se va strădui să-l evite cât mai mult posibil.

Oare cum va reacționa el? se întrebă, venind în încăperea principală pentru a termina de călcat. Ben avea obiceiul să obțină tot ce dorea, în timp ce ea era foarte hotărâtă să nu-i cedeze....

***

Debbie coborî din taxi și-și trase valiza până la ghișeul unde se distribuiau biletele. În principiu, acolo se întâlnea cu Jim, Ben și al doilea mercenar, pentru a lua avionul cu destinația Tokio. În loc să meargă direct la Hong Kong, Jim se gândise la o etapă în Japonia, timp în care să se obișnuiască și cu decalajul orar.

În acea clipă, tânăra femeie tresări auzindu-se strigată.

Întorcând capul, îl recunoscu pe Jim care sosea. După ce schimbase valiza prietenei sale cu a lui, mai mică și mai ușoară, tânărul bărbat o urmă până la biroul de rezervări.

Terminară să-și înregistreze bagajele când Debbie îl zări pe Ben și un alt bărbat, amândoi îmbrăcați în costume sobre de culoare gri.

Inima lui Debbie începu să bată mai repede, apoi își aminti sfaturile tatălui său. Oricât de emoționată ar fi fost, trebuia să-și păstreze sângele-rece cu orice preț. Chiar dacă o dorea, Ben n-o va forța! își repetă pentru a se liniști.

Luat de mulțimea care umplea holul, tânărul bărbat se află chiar în spatele lui Debbie în șirul de așteptare și-și puse picioarele pe geanta de călătorie.

– Bună, spuse el cu o voce gravă, privindu-și cu atenție însoțitoarea.

Ca de obicei, trebui să lupte împotriva unei puternice dorințe de a o lua în brațe și a o strânge lângă el, fără să se preocupe de locul unde erau.

Trebuia să fie a lui, se gândi Ben, în clipa în care tânăra femeie înaintă pentru a-și lua biletul. Fie că ea dorea sau nu, va reuși s-o facă amanta lui și să se elibereze de obsesia care-l chinuia de când se întâlniseră.

În acea clipă, privirile li se întâlniră și Debbie se dădu înapoi, tulburată de dorința pe care o citea în ochii tânărului bărbat. În mișcarea sa, lovi un turist englez și trebui să se

scuze pentru stângăcia sa, îmbujorându-se până în vârful urechilor.

Distrată, Debbie continuă să-i privească pe Ben și pe prietenul său în timp ce prezentau recepționerei fișele de îmbarcare.

– Georges Hirohito și Tom Wang, murmură Ben deschizând pașaportul cu un gest indiferent.

Debbie întoarse capul, pentru a-și ascunde surpriza. Toate actele lui Ben erau pe numele de Hirohito. Cu un aer detașat, se îndepărtă pentru a i se alătura lui Jim, rămas puțin mai departe.

– Ben călătorește sub o falsă identitate, șopti la urechea tânărului bărbat. La fel și prietenul său....

Ben ridică mirat sprâncenele.

– Ia te uită, curios... Poate are de împărțit ceva cu justiția...

– N-am absolut nimic! îl întrerupse Ben, așezându-se pe scaunul alăturat. Îmi schimb numele și profesia la fiecare călătorie, pentru ca nimeni să nu pună întrebări. Niște simpli viticultori simt rareori nevoia de a merge în Orient de patru sau cinci ori pe an! Jim și Debbie, vi-l prezint pe Jerry Chan, interpretul meu, încheie zâmbind.

– Ank khoe khong? întrebă Debbie întinzând mâna nou-sositului.

– Thua khoe, replică Jerry înainte de a continua în

engleză. Vă felicit. Accentul dumneavoastră este într-adevăr excelent. Aproape v-am luat drept vietnameză.

– Sunteți foarte amabil, răspunse tânăra femeie, surprinsă de atitudinea binevoitoare a celui de-al doilea mercenar.

Era mai în vârstă decât Ben și părea amabil și relaxat.

În acea clipă se anunță zborul lor și se îndreptară toți patru spre ușa de îmbarcare. Ajunsă în avion, Debbie se grăbi să se așeze lângă Jim, lăsând locurile de dincolo de alee lui Ben și prietenului său. Din aerul ironic al japonezului înțelese că nu se lăsase înșelat de manevra ei și chiar se amuza. Când Ben își luă o carte și se întoarse zâmbind, Debbie nu-și putu stăpâni un ușor frison. Cât de sigur era de el și de seducția sa! își spuse încheindu-și centura, înainte de a deschide și ea o revistă.

Până la Tokio, călătoria se desfășură fără niciun obstacol. Adâncită în lectură, Debbie reuși să uite de prezența lui Ben. Alături de ea, Jim părea să citească și el, dar însoțitoarea sa bănuia că se gândea la Li și se frământa pentru ea. Când vor ajunge la Hong Kong, va trebui să se străduiască să-l distreze puțin....

De cealaltă parte a aleii, Ben și Jerry fumau și stăteau de vorbă. Oare despre ce discutau? se întrebă tânăra femeie intrigată. Poate despre cel mai bun mod de a o scoate pe Li din captivitate? După explicațiile lui Ben, vor trebui să traverseze golful Tonkin pentru a debarca în nordul

Vietnamului. De acolo, Jerry și cu el vor ajunge în lagărul în care Li era deținută, înainte de a o aduce pe ambarcațiune pentru a ajunge la Hong Kong.

Când sosiră la Tokio era încă ziuă. În clipa când treceau prin vamă, Debbie avu surpriza de a-i vedea pe Ben și pe Jerry deschizându-și valizele fără nici cea mai mică ezitare. Evident, nu aveau nimic compromițător asupra lor. Dacă aveau nevoie de arme, le vor procura înainte de intrarea în Vietnam.

După verificarea bagajelor, Debbie se apropie de Ben pentru a-l întreba:

– N-ai nevoie de haine și material?

– Ah, înțeleg! Nu te poți stăpâni să mă supraveghezi!

– Într-adevăr, acceptă Debbie cu sinceritate. Cum vei face oare....

– Nu-ți face griji! Doar nu ți-ai imaginat că voi debarca având tot echipamentul! Aș fi fost trimis înapoi.

– Dar de unde vei cumpăra ce-ți este necesar?

– Din Hong Kong, desigur, îi răspunse Ben tăios înainte de a se îndepărta.

Nu ținea să vorbească despre munca sa, notă Debbie cu o urmă de amuzament. Dacă se va arăta vreodată prea îndrăzneț, va ști ce să facă pentru a scăpa de el!

Jim tocmai li se alătură și toți patru ajunseră la ieșire, unde Ben strigă un taxi, pentru a-i duce la hotel. În

înghesuială, Debbie se găsi strânsă între Jim și Ben, atât de mult, încât simți căldura tânărului bărbat. Cu prețul unui mare efort, reuși să facă abstracție de prezența sa, pentru a admira străzile orașului care defilau de cealaltă parte a geamului.

– Cu excepția firmelor în japoneză, te-ai putea crede oriunde... la Los Angeles de exemplu, observă după puțin timp.

– Toate metropolele mari seamănă, replică Ben cu indiferență.

– Nu sunt de această părere, interveni Jim cu vioiciune. În felul său, Saigonul este unic.

Ben se gândi câteva secunde înainte de a răspunde.

– Ai perfectă dreptate. Într-o vreme, Saigonul era al treilea oraș din lume. Cine știe ce a devenit acum!

– Ultima dată când l-am văzut, ai fi spus că era iadul, oftă Jim cu regret.

– Toată țara este un infern de când sunt la guvernare comuniștii, observă Ben cu o bruscă amărăciune.

Surprinsă de tonul pe care tocmai îl folosise, Debbie înălță capul, dar expresia bărbatului era de nepătruns.

– N-are cum să fie mai rău, adăugă Jerry Chan. Situația era deja catastrofală la ultimul nostru sejur.

Cum Ben păstra tăcerea, tânăra femeie se adânci în contemplarea străzilor foarte animate. Cu siguranță, Tokio îi

amintea de Los Angeles sau de cartierul chinezesc din mijlocul San Franciscoului.

În cele din urmă, vehiculul se opri în fața hotelului lor și curând, fiecare se afla în apartamentul său. Debbie ar fi vrut să rămână să se odihnească, dar Jim dorea să meargă să se plimbe așteptând ora cinei.

Debbie se mulțumi să-și schimbe pantofii, apoi îl urmă pe prietenul său în cartierul dominat de palatul imperial. Spre marele lor amuzament, aleea care mărginea monumentul era invadată de sportivi în treninguri pastel. Hotărât lucru, Tokio n-avea nimic excentric! traseră concluzia, întorcându-se în camerele lor.

Rămasă singură, Debbie făcu un duș, apoi îmbrăcă o tunică din crep negru care-i sublinia talia subțire și-și legă părul în vârful capului, pentru a-i degaja ovalul feței. După ce se machie, așteptă să vină Jim s-o ia, pentru a o conduce în sufragerie. Era deja târziu când auzi bătându-se la ușa sa.

– Ai întârziat mult, începu Debbie fără măcar să verifice identitatea vizitatorului.

– Te rog să mă ierți, replică Ben, intrând în încăpere.

Se schimbase și părea mai seducător ca oricând, observă Debbie cu o anumită tulburare.

– Ai făcut tot ce-ai putut să mă eviți, nu-i așa? continuă bărbatul cu un zâmbet amuzat în fața mișcării de a se da înapoi pe care tânăra femeie nu și-o putu reține.

– Te-am luat drept Jim, spuse Debbie, luându-și poșeta. Să coborâm, sau vom întârzia.

Zâmbetul lui Ben deveni mai larg în timp ce relua:

– Ce s-a întâmplat oare? Ți-e frică să fii singură cu mine?

– Da, admise Debbie scurt. Să mergem, să ne alăturăm celorlalți.

– Nu te voi lăsa să ieși astfel! ripostă bărbatul prinzând-o blând de umăr. Este o lună de când visez să te țin în brațe și să te sărut, încheie, punând stăpânire pe buzele ei.

O strânse cu putere strivindu-i gura cu a sa. Foarte hotărâtă să nu-i răspundă, Debbie strânse pumnii, rănindu-și palmele. Totuși, după un timp, se simți slăbind și buzele i se deschiseră pentru a răspunde mângâierii înflăcărate a însoțitorului său.

Totuși, Ben se îndepărtă primul și rămase nemișcat, respirând sacadat, privind-o pe Debbie care lăsă capul în jos cu un aer puțin crispat.

– De ce ești atât de încăpățânată? Vezi doar că-ți plac!

– Am încercat deja să-ți explic punctul meu de vedere, dar nu vrei să înțelegi, replică tânăra femeie cu răceală. Acum să mergem la cină, încheie schițând un pas în direcția ușii.

– Debbie....

Când se întoarse să-l măsoare, Ben reluă râzând:

– Ți s-a șters rujul de buze!

Furioasă, aceasta își verifică machiajul înainte de a merge la masă. Spre marea sa surpriză, Ben îi oferi galant brațul și-și făcură amândoi o intrare care atrase atenția.

– Mulțumesc că ai luat-o pe Debbie, murmură Jim cu un zâmbet larg. Jerry și cu mine am sosit foarte devreme și am luat un pahar înainte de masă, explică el adresându-se lui Debbie.

– Să nu bei prea mult, îl sfătui aceasta. Nu uita că a trebuit să te duc în pat ultima dată când s-a întâmplat asta!

Ben păru ușor surprins, în timp ce Jim izbucni în hotote de râs.

– Nu-ți face griji! Voi fi atent. Nu țin să mă simt rău mâine, în clipa în care luăm avionul!

Se întoarse spre Ben și Jerry, apoi reluă, redevenind serios:

– M-am îmbătat în ziua în care am primit o scrisoare de la Li, după șapte ani de tăcere. Pentru a sărbători, i-am invitat pe Debbie și pe soțul ei. De bucurie, am băut mai mult decât trebuia.

Ben își ascunse o strâmbătură sceptică, dar Jerry exclamă vesel:

– Șapte ani! Mi se pare cam mult!

– Șase ani în orice caz, reluă Jim în clipa în care șeful de sală se apropia de masa lor.

Debbie avusese intenția să guste din specialitățile

japoneze, dar renunță în fața prețului meniului.

– Cred că avem tot interesul să luăm mâncare chinezească, spuse, făcând cu ochiul celor trei însoțitori.

– Ar fi mai cuminte, într-adevăr, acceptă Ben, închizând lista de bucate. Debbie, fii amabilă, hotărăște pentru toți!

După o scurtă ezitare, tânăra femeie alese patru mâncăruri, la fel pentru toți. Când chelnerul plecă după ce notase tot, Jerry continuă, întorcându-se spre Jim:

– De cât timp nu ți-ai văzut logodnica?

– De zece ani și o lună. Eram la Saigon când a căzut în mâinile comuniștilor. Ne pregăteam să ajungem la aeroport, când soldații au încercuit un grup compact de case și au făcut-o prizonieră.

– Mă mir că nu te-au ucis, observă Ben pe un ton plin de neîncredere.

– M-am lăsat ca mort. Am fost rănit la umăr și Li s-a lamentat ca și când murisem. Mi-a salvat viața.

– O femeie remarcabilă, aprecie Jerry zâmbind. Cum ai făcut să-i dai de urmă?

Chelnerul veni să le aducă ceaiul de iasomie și Debbie turnă fiecăruia o ceașcă din băutura parfumată.

– Debbie cunoștea niște vietnamezi care erau în legătură cu membri ai rezistenței, continuă Jim. Prin ei, am reușit să aflu că era închisă într-un lagăr de muncă.

– Mă mir că n-a putut evada, remarcă Jerry, gustând din

ceai. Oare de ce n-a fugit în o mie nouă sute șaizeci și nouă, ca un mare număr dintre compatrioții săi?

– A încercat, oftă interlocutorul său. Nu trebuie uitat că era fiică de general și în această calitate, strict supravegheată. A fost prinsă iar și aruncată în închisoare pentru mai mult de patru luni. Apoi i-am trimis bani, dar până acum totul a fost inutil.

– Așadar, reprezentăm ultima ta speranță? sublinie Ben, aprinzându-și încă o țigară.

– Într-adevăr, admise Jim. În caz de eșec, nu știu ce voi face...

– Vei renunța? sugeră Ben cu realism.

– Nici nu se pune problema! protestă tânărul bărbat. Dacă trebuie, îmi voi da viața pentru a o scoate de acolo!

– Probabil o iubești cu adevărat, murmură Jerry, privindu-l cu o mină gânditoare.

– Mai mult decât orice pe lume!

În aceeași clipă, chelnerul reveni cu mâncărurile aburinde. În timp ce se servea, Debbie aruncă o privire în direcția lui Ben. Fusese oare impresionat de răbdarea lui Jim și de fidelitatea sa?

Onorând mâncarea delicioasă, Jerry continuă să-i pună întrebări lui Jim despre relațiile sale cu Li. Fără să se lase rugat, acesta îi povesti cum o cunoscuse pe tânăra femeie și cum trebuise să lupte pentru a-i convinge tatăl de

sinceritatea sa.

La rândul său, Jerry le vorbi despre soția și fiul său, care trăiau la Los Angeles. Părea sincer îndrăgostit și Debbie simți o undă de regret. Oare de ce ea și Kevin nu putuseră cunoaște acest gen de fericire?

Ben surprinse expresia însoțitoarei sale și lăsă capul în jos pentru a-și ascunde un zâmbet ironic. Sărmana prostuță! Credea tot ce-i spunea Jerry! Acesta se ferise să facă o cât de mică aluzie la tânăra sa amantă! Iar în ce-l privea pe Jim, cu siguranță nu trăise ca un pustnic peste zece ani! În fond, ar fi trebuit să încerce s-o seducă pe tânăra femeie, profitând de credulitatea sa, își spuse cu cinism. Nu.... el nu se va coborî niciodată la acest gen de uneltiri. Cu toate defectele sale, era prea cinstit pentru asta! În plus, dacă ar fi încercat să-i vorbească de dragoste, era foarte posibil să-i râdă în nas, după tot ce-i declarase!

După ce plăti nota, Jim propuse să încheie seara la barul hotelului. Jerry acceptă fără să se lase rugat și Debbie aștepta cu teamă răspunsul lui Ben. Personal, ar fi preferat să urce să se culce imediat, dar nu ținea ca el să-i propună s-o însoțească.

Înainte să fi avut timp să ia o decizie, Ben se ridică și o îmbrățișă cu un gest protector.

– Voi doi faceți ce vreți. În ce mă privește, prefer să dorm. Iar Debbie pare extenuată. Distracție plăcută și pe mâine

dimineață!

– Și dacă aș fi vrut să rămân? murmură tânăra femeie când fură puțin mai departe.

Ben o lăsă imediat, înainte de a replica:

– Foarte bine. Du-te acolo, dacă-ți face plăcere să-i asculți toată noaptea retrăind campaniile lor din Vietnam! Jerry a fost de două ori în Saigon. Odată pornit, este inepuizabil! Ei bine, ce hotărăști? adăugă, când Debbie se puse din nou în mișcare.

– Nu mă atrage deloc, recunosc.

Păstrară tăcerea până când liftul se opri la etajul unde se afla camera lui Debbie.

– Totuși, seara aceasta m-a pasionat, continuă brusc tânăra femeie. Admir devotamentul lui Jim față de logodnica sa, încheie introducând cheia în broască.

– Aș, totul este prea frumos pentru a dura!

– În sfârșit, Ben, cum poți afirma un asemenea lucru? exclamă Debbie intrând în încăpere, fără să-și dea seama că el o urmă. L-ai auzit ca și mine. De ce refuzi să accepți evidența? De altfel, și Jerry își adoră familia! încheie pe un ton hotărât.

– Ar trebui să-i întâlnești amanta. Ai fi edificată asupra dragostei pe care Jerry o poartă soției sale! o ironiză tânărul bărbat, mergând în lung și-n lat în fața ferestrei mari.

– Jerry nu este primul care are o legătură, sunt pe deplin

conștientă de asta. Nu neapărat toți bărbații sunt ca el.

– Chiar crezi că dragul tău prieten Jim a trăit ca un pustinic în toți acești ani? întrebă Ben cu o voce încărcată de ironie. După aspect, m-ar mira!

Debbie ridică sprâncenele fine și-l măsură pe Ben în toată înălțimea sa.

– Jim nu mi-a făcut niciodată confidențe în legătură cu acest subiect, dar sunt convinsă că i-a fost fidel lui Li.

– Ce-ți dă oare o asemenea certitudine?

– După divorțul meu, eram singură și deznădăjduită. Dacă Jim ar fi vrut, aș fi fost foarte fericită să mă las consolată de el, declară Debbie cu sinceritate. N-a profitat de situație.

– Ei bine, este mai stoic decât mine, replică Ben, întinzând mâna pentru a-i desface cocul. Dacă mi te-ai oferi mie, Debbie, aș fi incapabil să-ți rezist, reluă, mângâind părul lung și mătăsos. Sărută-mă! îi șopti cu o voce gâtuită.

Se aplecase pentru a pune stăpânire pe buzele ei. Impresionată de intensitatea pasiunii sale, Debbie răspunse la sărut cu aceeași înflăcărare. Cu mâinile crispate pe umerii însoțitoarei sale, bărbatul o împinse în direcția patului, apoi își lăsă degetele să se plimbe pe fața, gâtul și pieptul său.

Aceasta gemu și se cambră ca pentru a se oferi mai bine mângâierilor lui. Nebun de dorință, Ben îi lăsă buzele pentru a-i acoperi cu sărutări fierbinți umerii și gâtul.

– Oh, Ben! bâigui tânăra femeie. Te rog, scoate-ți haina.

Ascultător, el o lăsă să cadă pe marginea patului și-și puse în gând să-și scoată haina și cravata înainte de a deschide bluza însoțitoarei sale.

Pe sub îmbrăcămintea ușoară, Debbie nu purta nimic și Ben fu impresionat de rotunjimea armonioasă a sânilor săi.

– Cât ești de frumoasă! exclamă, apăsându-și fața pe sânii perfect proporționați.

Încântată la culme, tânăra femeie își arcui trupul. Nu simțise niciodată o asemenea tulburare. Nici Kevin, la începutul legăturii lor, nu știuse să trezească în ea acest gen de senzații. În ce-l privea pe Ben, n-aveau importanță femeile pe care le cunoscuse înaintea ei. Pentru moment, esențial era focul care-i mistuia.

– Persist să cred că te-ai înșelat, șopti Debbie în clipa în care bărbatul îi atingea cu gura talia și abdomenul plat.

– Cum asta? o întrebă el încetând s-o sărute.

– Sunt sigură că ai fi ca Jim, în stare să fii fidel celei pe care ai iubi-o. Totul este s-o întâlnești....

– La naiba! Trebuie să mai reluăm această discuție stupidă? oftă bărbatul, îndepărtându-se de Debbie. Oare trebuie justificată cu orice preț simpla dorință fizică printr-o grămadă de noțiuni prostesc de sentimentale? De ce nu facem dragoste în loc să discutăm? încheie, ridicându-se pentru a-și pune haina.

– N-ai dreptate! repetă tânăra femeie, adunându-și cu

febrilitate rochia peste pieptul gol. Sentimentele sunt cel puțin la fel de importante ca plăcerea fizică!

Cu blândețe, Ben îi luă bărbia și declară ca și când i se adresa unui copil:

– Nu amesteca totul, Debbie. Între noi, este vorba de dorință, ți-am mai spus. Eu nu sunt ca Jim. Nu cred în fidelitate. În sfârșit.... Îmi pierd timpul. Nu vrei să înțelegi, încheie, îndreptându-se spre ușă.

Când fu singură, Debbie rămase nemișcată, cu obrajii arzând de rușine. Oare cum se putuse arunca de gâtul unui bărbat care nu se gândea decât la plăcerea clipei?

Își aminti sfaturile tatălui său și-și stăpâni un tremur de groază. Fusese atât de aproape să comită o prostie pentru un bărbat care considera femeile ca simple obiecte.

După ce închise ușa apartamentului său, Ben se lăsă să cadă pe canapea, scotocind în buzunare în căutarea unei țigări.

Prostuță stupidă! își spuse aprinzând-o cu un gest plin de furie. De ce a trebuit oare să strici totul cu teoriile tale absurde despre dragoste și fidelitate?

Totuși, o dorea. Era gata să aștepte până când îi va ceda.... până va aștepta să recunoască dorința care o împingea spre el. Nu era grăbit. Îi va lăsa timp să se gândească. Până la urmă va fi a lui, încheie cu un zâmbet ușor.

Capitolul 5

– Jim, nu reușesc să zăresc portul! se lamentă Debbie, cu nasul strivit de hublou.

Avionul lor urma să aterizeze la Kowloon și tânăra femeie nu-și mai găsea locul, agitată cum nu mai fusese de la plecarea lor din Statele Unite.

– Uite, privește acolo, mormăi bărbatul frecându-și ochii roșii de nesomn.

Debbie se strădui să zărească solul prin nori, apoi se lăsă înapoi pe spătarul scaunului. Aruncă o privire de cealaltă parte a aleii, evitând cu grijă s-o oprească asupra lui Ben, așezat la capătul rândului.

– Tu și cu Jerry ați rămas la bar până la închidere? întrebă ea distrată.

– Nu m-am îmbătat, dacă asta te îngrijorează, replică

bărbatul. De fapt, mai mult am vorbit decât am băut. Jerry Chan este un bărbat foarte bun, continuă coborând ușor vocea. Nu-i seamănă deloc prietenului tău....

Rănită în amorul-propriu, Debbie înălță capul înainte de a riposta prompt:

– Cine a spus că este prietenul meu?

– Nu știu, dar văzând modul în care te ținea ieri pentru a ieși din restaurant....

– Ei bine, poți să mă crezi. Din modul cum s-a comportat, Ben este ultimul bărbat care m-ar putea atrage! șuieră printre dinții strânși.

La aceste cuvinte, zâmbetul lui Jim dispăru în timp ce continuă, pe un ton brusc îngrijorat:

– Oare ce s-a întâmplat? Te-a jignit? Vrei să-i vorbesc?

– Nu.... nu, făcu ea repede. N-are rost să te alarmezi. Nu m-a necăjit. Nu-l plac prea mult, atâta tot.

Nu-i plăcea, dar ar fi făcut bucuros dragoste cu el, se gândi Debbie în timp ce aparatul descria cercuri mari deasupra pistei, înainte de a ateriza. Ben nu se înșelase. Ce-i lega, n-avea nimic de-a face cu sentimentele. Totuși, n-avea nici cea mai mică intenție să-i cedeze și să-i devină amantă. În ce o privea, nici caracterul, nici educația nu-i permiteau să separe plăcerea și dragostea. Dorea să fie iubită, iar Ben nu era bărbatul de care dorea să se atașeze.

Pentru a doua oară în mai puțin de două zile, trebuiră să

se supună formalităților vamale. În taxiul care-i ducea spre noul hotel, Debbie fu frapată de decorul pur oriental. Acum, nimic nu mai amintea de Los Angeles! Era în sfârșit în Extremul Orient și încântată până la urmă că Ben insistase să-i însoțească. Cât timp va fi în Vietnam, ea va avea grijă să exploreze orașul și împrejurimile.

După ce se odihniră și se răcoriră, Debbie și Jim luară legătura cu agentul imobiliar în legătură cu apartamentul. Le răspunse o tânără femeie și se oferi să le servească de ghid la sfârșitul după-amiezii.

Ieșind din cameră pentru a se întâlni cu Jim, Debbie îi zări în capătul culoarului pe Ben și pe Jerry îmbrăcați în țărani. Erau aproape de nerecunoscut, își spuse când aceștia dispărură prin ieșirea de serviciu. Mai devreme, în timpul zilei, Jerry vorbise că va face niște cumpărături în vederea expediției lor. Brusc, Debbie simți o teamă curioasă. Atâtea lucruri se puteau încă întâmpla și să le contracareze planurile! Numai de s-ar desfășura totul cât mai bine, se rugă chemând ascensorul.

Angajata agenției aștepta în hol. După ce o întâmpină pe Debbie cu o vorbă amabilă, o conduse până la un mic imobil dintr-o stradă liniștită.

Apartamentul care le era destinat se compunea din două încăperi plăcut mobilate într-o îmbinare de stil englezesc și oriental. Seduși de confortul și de luminozitatea

apartamentului, cei doi tineri plătiră garanția cerută și o anunțară pe funcționară că se vor muta chiar a doua zi dimineață.

Era târziu când se întoarseră la hotel. Ben lăsase un mesaj, cerându-i lui Jim să-l sune. Cu receptorul în mână, bărbatul se întoarse spre Debbie după ce schimbase câteva cuvinte cu el.

– Lui Ben i-ar plăcea să ne întâlnim la cină.

– Du-te singur dacă vrei, replică Debbie cu o mină plictisită. În ce mă privește, sunt prea obosită. Prefer să rămân aici.

În niciun caz nu mai voia să petreacă o a doua seară în compania lui Ben. După comportamentul său din ajun, se simțea incapabilă să-l înfrunte din nou.

Jim puse mâna pe receptor, înainte de a continua cu o voce scăzută.

– Insistă să vii și tu. Nu este vorba de o seară de relaxare, ci de o masă de afaceri. Dorește să explice fiecăruia detaliile misiunii sale.

Tânăra femeie ridică iritată din umeri în clipa în care Jim relua receptorul.

– Spune-i Înălțimii Sale că voi veni pentru că n-am de ales!

Jim rosti o frază lungă, apoi izbucni în hohote de râs, aruncând o privire zeflemitoare însoțitoarei sale care se

îndepărtase.

– Înălțimea Sa îți spune că te așteaptă devreme. Trebuie să ne ducă la bordul unui restaurant plutitor.

Furioasă, Debbie se mulțumi să-i scoată limba în timp ce ieșea din cameră pentru a se duce în a sa. Când fu singură, făcu un duș fierbinte și-și spălă părul înainte de a-l lăsa să fluture pe umeri. Îmbrăcă repede o rochie foarte simplă și li se alătură camarazilor în holul hotelului.

Pe niște străzi înguste, ajunseră la cheiul de unde pleca vaporul care făcea naveta între Kowloon și Hong Kong.

Debbie admiră cu mirare portul scăldat în soare și flotilele de jonci multicolore în care trăiau familii întregi de țărani.

– Ce frumos este! exclamă tânăra femeie, scotocind în poșetă pentru a da de pomană unui băiețel.

– Nu! Nu-i da nimic! o opri Ben trimițând copilul înapoi.

– Și de ce? îl întrebă, contrariată. Sunt atât de săraci și asta nu m-ar fi ruinat!

– Dacă-i dai unuia, curând vei fi urmărită de o trupă, îi explică bărbatul luând-o de braț. Nu-ți face griji pentru ei, Lotus. Fără îndoială sunt mai fericiți decât tine și decât mine!

– Permite-mi să am îndoieli pe acest subiect! protestă Debbie, încă furioasă de intervenția sa. Sunt lipsiți de orice. Sunt sigură că n-au nici măcar esențialul.

– Bogăția ființelor nu ține numai de numărul

posesiunilor lor, declară Ben cu gravitate.

Vorbind, urcară la bordul feribotului. Pe măsură ce ambarcațiunea se îndepărta de țărm, tânăra femeie își uită prejudecățile în fața spectacolului care i se oferea ochilor. Era atât de absorbită în contemplare, încât Jim trebui s-o strige de două ori pentru a o îndemna să-l urmeze la o masă situată la prova navei.

Aproape terminaseră de mâncat când Ben scoase un carnețel din buzunar și rupse mai multe foi pe care le distribui în jur.

– Vă veți nota sarcinile care vă revin, spuse pe un ton dur. Vă voi explica ce aștept de la voi. Într-un caz neprevăzut, trebuie să știți destul pentru a vă alerta prietenii și a ne scoate din Vietnam – numai dacă vom mai fi în viață!

În aceeași clipă, chelnerul le aduse ceaiul și tânăra femeie umplu ceștile în timp ce Ben reluă:

– Fiți foarte atenți. Mâine vom traversa golful Tonkin, pentru a ajunge în nordul Vietnamului. Stăpânul ambarcațiunii se va ascunde până la întoarcerea noastră. Apoi, Jerry și cu mine vom merge până la Hai Thong, trecând prin pădure. Apropo, Jim, ai scris scrisoarea pe care o voi înmâna lui Li ca recomandare?

Jim scoase din buzunar un plic și o fotografie îngălbenită.

– Ține, făcu el, întinzându-le lui Ben. Iată o fotografie a lui Li. Am făcut-o puțin înainte de despărțirea noastră.

Ben studie îndelung mica poză înainte de a i-o trece lui Jerry.

– Trebuie să se fi schimbat, observă acesta din urmă. Zece ani de astfel de viață sunt de-ajuns pentru a marca o femeie, încheie înapoind portretul lui Jim.

Ben se aplecă peste umărul său pentru a examina și el silueta plăpândă a tinerei fete care zâmbea obiectivului.

– Osatura nu se modifică, remarcă după câteva clipe. Ar trebui s-o putem identifica fără greutate.

– N-are importanță dacă s-a schimbat sau nu, murmură Jim cu o voce schimbată. O iubesc și nu doresc decât un lucru: să evadeze și să vină lângă mine!

– Ce vei face dacă, din întâmplare, nu este în acest lagăr? întrebă Debbie.

– Cu siguranță, vom reuși să obținem mai multe precizări, interveni Ben repede. În general, oamenii nu cer decât să vorbească...

– Și dacă nu asta este situația? insistă Jim, încruntându-se.

– Vom face în așa fel încât să le dezlegăm limbile, replică Ben cu un zâmbet crud.

Debbie își stăpâni un tremur de groază. Jerry și Ben erau capabili să recurgă la măsuri extreme. În sinea sa, era convinsă de asta.

– Într-un fel sau altul, îi vom da de urmă și ți-o vom aduce dacă este totuși decisă să ne urmeze, continuă Ben, după

care tăcu câteva clipe. În schimb, dacă preferă să rămână, n-am intenția s-o oblig să vină. Țin să vă previn, încheie cu fermitate.

– Va veni, replică Jim, susținându-i privirea. N-am nici cea mai mică îndoială.

– În acest timp, Debbie și cu tine veți merge la consulatul vostru pentru a face o cerere de emigrare, reluă Ben ca și când nimic nu se întâmplase. Va trebui să găsiți un pastor care să accepte să vă căsătorească pretinzând un minimum de formalități. Tu, Debbie, vei cumpăra tot ce-i trebuie unei femei într-o călătorie lungă. În aproximativ trei luni, ne vom întâlni toți aici. Ați înțeles?

Cum fiecare dădu din cap în semn de încuviințare, Ben încheie zâmbind:

– Perfect! În acest caz, să bem pentru succesul misiunii noastre, apoi să ne întoarcem la hotel pentru a fi în formă mâine!

În timpul drumului de întoarcere, Debbie își lăsă părul să fluture în vântul cald. Respirând cu voluptate briza încărcată de mirosuri marine, nu-și putu reține un zâmbet de triumf. Ben fusese foarte înfumurat la plecarea din San Francisco. Mâine va pleca, și relațiile lor nu progresaseră în timpul ultimelor zile. De fapt, mai mult ca niciodată, era hotărâtă să-l evite.

După acostare, cei patru traversară strada pentru a se

întoarce la hotel. Debbie mergea liniștită alături de Jerry, când auzi un scrâșnet puternic de frână și strigătul unei femei îngrozite. Înainte de a avea timp să înțeleagă ce se întâmpla, simți un brânci brutal și se trezi întinsă pe burtă în mijlocul șoselei.

Complet năucită, rămase nemișcată până când Ben îi murmură la ureche:

– Debbie..... nu te doare nimic? Nu.... așteaptă o clipă.... Nu te mișca prea repede....

Debbie se ridică precaut într-un cot și scutură din cap pentru a-și limpezi gândurile.

– Totul este în ordine, bâigui în cele din urmă. Dar.... ce s-a întâmplat?

– Era gata să te lovească o mașină, îi explică bărbatul, încă foarte speriat. Arată-mi mâinile și genunchii.

Docilă, Debbie se lăsă examinată în timp ce Ben reluă:

– În două zile, nu se va mai vedea.

– Jerry este rănit.... destul de grav, cred, adăugă Jim, care se apropiase.

Ben își înăbuși o înjurătură, ajutând-o pe Debbie să se ridice în picioare. Îi îndepărtară pe gură-cască adunați pentru a ajunge în locul în care căzuse Jerry.

– Picioarele mele, șopti acesta, stăpânindu-și o strâmbătură de durere. Mi-e teamă că sunt amândouă rupte.....

Ca în vis, Debbie văzu sosind poliția, apoi ambulanța care-l duse pe rănit la cel mai apropiat spital. După ce strigară un taxi, Jim, Ben și cu ea ajunseră în fața instituției publice și se grăbiră să consulte medicul de gardă.

Aparent, viața lui Jerry nu era în pericol, dar după cum se temuse, avea amândouă picioarele fracturate.

Copleșită de această lovitură a sorții, Debbie lăsă capul jos. Și când te gândești că veniseră de atât de departe, pentru a eșua aproape la țintă! N-aveau noroc.

După ce completară diferite formulare, cei trei se instalară în hol pentru a aștepta sfârșitul intervenției.

O oră mai târziu, internul își făcu apariția. Jerry n-avea nimic serios, dar gleznele îi fuseseră atinse în diferite locuri.

Mai așteptară puțin până când pacientul veni în camera sa.

– Îmi pare cu adevărat rău, spuse el cu o voce pe care medicamentele o făceau nesigură.

– Este mai bine că s-a întâmplat mai degrabă aici decât în Vietnam, ripostă Jim, pentru a-i ridica moralul.

– Din spusele doctorului, vor trece luni până voi putea merge, reluă Jerry întorcându-se spre Jim și Debbie, nemișcați la marginea patului.

După scurt timp, camarazii săi se hotărâră să se retragă, pentru a-i permite să se odihnească. Ieșiră în stradă și merseră puțin fără să îndrăznească să vorbească. Brusc, Ben

anunță foarte repede:

– Vă vom înapoia banii și vă vom plăti toate cheltuielile călătoriei. Vom face o încercare nouă vara viitoare, dacă vreți....

La aceste cuvinte, tânăra femeie se agață de brațul lui Jim și bâigui cu o voce marcată de durere:

– Sunt atât de necăjită! Am sperat atât de mult s-o revăd pe Li în câteva luni!

– N-are rost să-mi înapoiezi ceva, declară Jim în aceeași clipă, cu un calm surprinzător. Sako, vei pleca mâine, cum era prevăzut. Nu văd niciun motiv să-ți schimbi planurile.

Stupefiat, Ben se opri în mijlocul străzii pentru a-l privi cu mai multă atenție pe Jim.

– Oare ce ai în minte, Anderson? exclamă cu o urmă de duritate.

– Nu vreau să-mi dai banii înapoi, repetă tânărul bărbat cu încăpățânare. Țin să mergi s-o cauți pe Li, cum ne-am înțeles.

– Nici nu se pune problema! Nu voi merge nicăieri în lipsa lui Jerry. Ascultă, Jim. Sunt profund dezolat, dar....

– Nu spune mai mult, Sako! îl întrerupse cu brutalitate Jim. Ne-am angajat prea mult pentru a putea da înapoi. N-ai decât să te descurci singur!

– Ai dreptate, dar nu m-am angajat niciodată să plec singur. Nu vorbesc un cuvânt în vietnameză. Fără Jerry, voi

fi reperat imediat. Prietenul tău este nebun dacă-și închipuie că reușește să mă convingă, încheie luând-o de braț pe Debbie și începând să meargă.

De-abia făcură câțiva pași, când Jim îi ajunse:

– Li vorbește foarte bine engleza, exclamă cu înflăcărare. Nu trebuie să cunoști vietnameză.

– Și dacă ne oprește o patrulă? Cum oare ne vom putea justifica prezența? Și dacă întâlnim niște țărani? Crezi că vor vorbi engleza? Îmi pare rău, Jim, dar nu te bizui pe mine atâta timp cât Jerry nu va fi vindecat!

Jim tăcu și-și continuă drumul, adâncit în gânduri. Ajunși în holul hotelului, păru să iasă din visare pentru a declara cu autoritate:

– Trebuie să avem o discuție.

– Jim, sunt obosită, pledă cu blândețe Debbie. Vom vedea mâine.

– Nu, acum!

Părea într-o stare foarte critică. În fața disperării sale, Debbie preferă să cedeze. Tot în tăcere, se îndreptară spre camera lui Jim. Cu un oftat, Debbie se lăsă să cadă pe marginea patului, în timp ce Ben rămase în picioare în fața ferestrei.

Tacticos, Jim închise ușa, apoi se instală în micul fotoliu. Cu ochii adânciți în orbite și privirea rătăcită, părea un călugăr fanatic.

Ca și când își dăduse seama de tensiunea care domnea în încăpere, Ben începu cu cel mai mare calm:

– Nu văd totuși interesul acestei conversații. Jerry este rănit și nu putem face nimic. Îți vom înapoia suma pe care ne-ai plătit-o. Nu e nimic de încercat înainte de anul viitor.

– În niciun caz! exclamă Jim, tresărind de furie. N-o voi mai lăsa pe Li mai mult timp să se stingă acolo! N-ai decât să-ți găsești un alt însoțitor!

– Firește! îl ironiză Ben cu o scurtă ridicare din umeri. Cunosc o mulțime de mercenari care vorbesc vietnameză și care nu așteaptă decât ocazia să plece în Vietnam! Haide, Anderson, gândește-te puțin! Jerry era singurul care îndeplinea toate condițiile și va fi indisponibil mai multe luni.

Încet, Jim lăsă privirea să i se plimbe de la Ben la Debbie, înainte de a relua cu un calm suspect:

– De ce oare ar trebui ca interpretul tău să fie un fost soldat?

– Te opresc imediat! îl întrerupse Debbie cu un aer îngrozit. Dacă ai în minte ce-mi imaginez, n-are rost să continui. Nu voi merge niciodată cu Ben în locul lui Jerry!

– De ce nu? insistă prietenul său. Te exprimi ca o indigenă. În cazul de față, este singurul lucru care are importanță.

– Nu conta pe mine, bătrâne, interveni Ben la rândul său.

Nu doresc să mă încurc cu o femeie în acest gen de misiune.

– Vei face ce-ți voi ordona eu! tună Jim încruntându-se. Aș fi mers eu însumi, dacă fizicul mi-ar fi permis-o. Voi nu aveți acest gen de probleme, pot să vă asigur!

– Probabil ai înnebunit, dacă poți crede că-mi vei dicta conduita, exclamă Ben, începând să măsoare încăperea în lung și-n lat.

– Cine-ți permite oare să mă îndemni să-mi asum un asemenea risc? interveni Debbie ridicându-se de pe scaun. Puțin îți pasă de ce mi s-ar putea întâmpla!

– În niciun caz! Dacă n-ar fi pentru Li, nu ți-aș fi cerut niciodată asta! De altfel, știi perfect că ea ar face la fel pentru tine dacă împrejurările ar fi altele.

Debbie se așeză din nou și-și luă fruntea în mâini, oftând.

– Asta este șantaj, Jim. Măcar îți dai seama?

– Îmi este egal, recunoscu tânărul bărbat. Li ar face același lucru pentru tine, repetă cu încăpățânare. Nu poți să negi asta.

– Într-adevăr.

În acea clipă, se auzi vocea lui Ben.

– Uiți un amănunt important, Anderson. Poate o poți obliga pe Debbie să-ți execute planurile, dar eu sunt insensibil la acest gen de argumente! Cât despre bani, n-are rost să-mi oferi mai mult. Nu mă vei face să cedez, prefer să te previn.

– Ei bine, ce-ai spune dacă te-aș amenința? exclamă Jim cu prefăcută blândețe. Sunt sigur că poliția ar fi încântată să afle că ai intrat în Hong Kong sub o identitate însușită abuziv.

Vorbind, se ridicase pentru a se apropia de telefon și încheie cu mâna pe aparat:

– Dacă te încăpățânezi să-mi refuzi oferta, anunț autoritățile înainte de a avea timp să ieși din această încăpere. Chiar dacă ai reușit să fugi din hotel, prietenul tău drag Jerry va răspunde la multe întrebări.

– Ticălosule! bombăni Ben, scos din sărite, strângând spasmodic pumnii.

Era învins, și era conștient de asta. Nu-și putea asuma riscul să fie interpelat de poliție. Fără să mai vorbească de Jerry, care zăcea neputincios pe un pat de spital. Va fi obligat să cedeze pretențiilor lui Jim și s-o ia cu el pe Debbie. Nu mai rămânea decât să-și dorească să nu fie rănită.

– Foarte bine, reluă cu o voce slabă. Mă înclin, pentru că n-am de ales. Debbie mă va însoți și voi face în așa fel încât să nu i se întâmple nimic. Totuși, te previn, Anderson. Dacă, din întâmplare, va avea cel mai mic accident, îți voi lăsa grija să-i anunți tatăl!

Debbie ridică asupra tânărului bărbat o privire speriată, înainte de a-l întreba:

– Chiar ești hotărât să mă iei cu tine?

– Așa-zisul tău prieten nu m-a lăsat să aleg, repetă Ben cu o privire furioasă în direcția lui Jim.

Fără să se lase descumpănit de remarca însoțitorului său, Jim îl măsură cu cel mai mare calm.

– Debbie, sunt perfect conștient de riscurile pe care ți le asumi, și-mi pare rău. Știi totuși cât de mult țin la tine, dar Li a așteptat destul. Trebuie s-o ajuți. La urma urmei, este prietena ta....

– Mulțumesc de această dovadă de încredere, replică Debbie cu răceală, ieșind din cameră în urma lui Ben.

Când ajunseră la parter, tânărul bărbat o luă de braț pentru a o opri, înainte de a o întreba:

– La naiba! Ce ți s-a întâmplat? De ce ai acceptat? Jim este complet nebun! Dacă ai fi refuzat, n-ar mai fi avut motiv să insiste.

Debbie scutură din cap, cu un aer dezamăgit.

– Oricum, ar fi făcut în așa fel încât să capete un avantaj asupra ta, oftă în cele din urmă. De când îl cunosc, nu l-am văzut în starea asta. Și-a pierdut mințile. I-ai observat ochii? Am impresia că este gata să înnebunească.

– Într-adevăr. Trebuie să fie dement să se gândească să te trimită cu mine. Aș fi preferat să merg singur!

– Ei bine, în niciun caz nu te jena! mormăi tânăra femeie în clipa în care însoțitorul său o conduse spre apartament. Nu-mi doresc deloc să petrec mai multe luni în Vietnam. În

fond, de ce n-ai pleca fără mine?

Fără să răspundă, Ben împinse ușa camerei sale și-și luă rucsacul. După puțin timp, îi întinse lui Debbie o cămașă zdrențuită.

– Ține, îmbracă asta! Să vedem dacă poți trece drept băiat.

– De ce n-ai merge fără mine? se încăpățână Debbie.

– Pentru că nu vorbesc limba, ți-am mai spus! Ești prea rafinată pentru a trece drept un țăran, încheie el dându-se înapoi pentru a o privi mai bine. Cu atât mai rău! Va trebui să-ți procur haine de femeie. Deocamdată, du-te repede să te culci. Vom vedea mâine, încheie ieșind din încăpere.

Odată în pat, lui Debbie îi trebui mult să adoarmă. Cum oare se putuse afla amestecată într-o asemenea aventură? Desigur, avea încă timp să refuze, dar în acest caz, Ben va fi obligat să plece singur, pentru a nu risca să-l denunțe Jim autorităților.

În plus, Ben nu cunoștea vietnameza. Fără ea, n-avea nicio șansă să reușească s-o găsească pe Li. Fie că voia sau nu, era obligată să plece cu el.

Cu un fior, Debbie își aminti impetuosul elan de pasiune care-i aruncase unul în brațele celuilalt, cu două zile mai înainte. Pericolul de a fi oprită nu era poate cel mai rău lucru care o aștepta.....

Capitolul 6

Debbie închise trusa de toaletă și începu să măsoare nervoasă camera. Tresări auzind o bătaie în ușă. Convinsă că era vorba de Ben, cu hainele pe care i le promisese, se grăbi și-l recunoscu pe Jim, nervos și profund jenat.

– Pot să intru? întrebă timid.

Tânăra femeie ridică din umeri cu un gest de neputință și se îndepărtă pentru a-l lăsa să treacă.

– Debbie, chiar îmi pare rău de cum m-am purtat aseară, murmură bărbatul, încurcat. Ai perfectă dreptate. N-am dreptul să te oblig să-ți riști viața pentru a salva o prietenă.

Tot mai surprinsă, Debbie se așeză pe marginea patului înainte de a răspunde:

– Nu-ți face griji, Jim. Înțeleg. Ești nerăbdător s-o scoți de aici și doar Ben și cu mine suntem în stare să ne ocupăm de

problemă.

– Nu ești obligată să mergi, Debbie, pledă Jim, ferindu-și privirea. Regret sincer propunerea mea de ieri. N-aveam intenția să te pun în această situație. Sako poate găsi foarte bine un mercenar pentru a-l înlocui pe Jerry.

La aceste cuvinte, Debbie oftă, scuturând din cap.

– Nu, Jim, nu se poate. Ben ți-a explicat. Nu cunoaște pe nimeni aici. Oricum, nu-i mai rămâne destul timp pentru a-și schimba planurile. Ambarcațiunea este reținută pentru dimineața asta. Dacă te încăpățânezi să vrei să-l trimiți acolo, voi fi obligată să-l însoțesc.

Jim îi aruncă o privire dezorientată și-și dădu pe spate o șuviță de păr care-i ascundea ochii, înainte de a declara:

– În acest caz, retrag tot ce am spus, Debbie. Nu pretind nimic. Doar te rog să mergi cu el. Dacă refuzi, vom rămâne aici. Voi amâna expediția pentru anul viitor.

La aceste cuvinte, tânăra femeie simți lacrimi în ochi. Oare cum ar putea rămâne insensibilă la această rugăminte fierbinte?

– Mă voi duce, Jim, spuse ștergându-și lacrimile. Ți-o voi aduce.

În timp ce vorbea, se ridică și Jim o strânse la piept fără să încerce să-și ascundă emoția profundă.

– Mulțumesc, Debbie, îi spuse cu o voce obosită peste măsură. Nu voi uita niciodată gestul tău generos.

Prietena sa îi zâmbi printre lacrimile care o orbiseră și-l sărută înainte de a răspunde.

– Acum, pleacă repede! Ben nu va întârzia să sosească, declară ea imediat. Va anula totul dacă bănuiește că ești gata să cedezi.

– Nu voi ști cum să-ți exprim toată recunoștința mea, adăugă tânărul bărbat ieșind din cameră.

După plecarea sa, Debbie se duse până la baie pentru a se reîmprospăta puțin, apoi așteptă cu calm sosirea lui Ben.

– Iată tot ce am putut găsi, îi explică acesta întinzându-i niște vechituri ciudate. Îmbracă-le imediat. În mai puțin de un sfert de oră, trebuie să fim la docuri.

Tăcu pentru a privi valizele pe care tânăra femeie le pregătise, apoi întrebă curios:

– Ce intenționezi să faci cu bagajele?

– Se va ocupa Jim de ele, replică Debbie, ridicând din umeri cu un aer indiferent.

– L-ai văzut de dimineață? reluă Ben. Aveam vaga speranță că va renunța la proiectul ăsta ridicol.

– Nu, dar în ce mă privește, nu mă bazam deloc pe asta! murmură ea, mințind fără rușine.

Se întoarse pentru a merge să se închidă în baie. Acolo, își scoase hainele pentru a le îmbrăca pe cele care tocmai i le înmânase Ben, un fel de tunică lungă și niște pantaloni negri din bumbac, care semănau puțin cu o pijama.

După ce se îmbrăcă, Debbie se studie în oglinda din perete. Cu părul lung desfăcut și fața lipsită de orice machiaj, semăna cu femeile pe care le întâlnise pe stradă. Cel puțin în exterior, nimic n-o deosebea de țărani sau de umilele negustorese.

Revenind în încăperea principală, descoperi că și Ben se schimbase. Rapid, termină să-și lege sandalele și-și puse pe cap pălăria mare de paie, care-i ascundea trăsăturile.

Ben îi întinse un fel de raniță și Debbie se miră s-o simtă atât de grea.

– Aș fi preferat o geantă de nailon, spuse el ajutând-o să-și aranjeze povara pe umeri. Din păcate, nu se pune problema. Ar fi cel mai bun mijloc să ne denunțăm ca spioni.

Debbie își reținu cuvintele care-i veniră pe buze, văzând că el lua o greutate de două ori mai mare decât a sa.

– Să mergem, spuse Ben apropiindu-se de ușă. Să plecăm. Suntem deja în întârziere.

– O secundă! îl opri însoțitoarea sa, dându-i un pachet foarte mic. Poți adăuga asta la restul lucrurilor mele?

– Ah, femeile! Sunteți toate la fel! exclamă bărbatul descoperind o sticlă de șampon și două sortimente de lenjerie de corp din dantelă subțire ca pânza de păianjen.

– Probabil vom avea zile când nu ne vom putea schimba, ripostă tânăra femeie susținându-i privirea. Vreau să fiu cel puțin în măsură să-mi spăl lenjeria!

– Nu ești decât produsul pur al civilizației! reluă Ben zâmbind, conducându-și însoțitoarea până la ieșirea de serviciu.

Când ieșiră din hotel și se pierdură în mijlocul mulțimii, adăugă fără să înceteze să meargă în direcția portului:

– M-am gândit la situația noastră. În Vietnam, se văd foarte rar un bărbat și o femeie călătorind împreună și mai rar să-și vorbească în public. Tratează-mă ca și când aș fi mut.... nu știu.... Fă semne din mână sau orice mimică alegi.

– Bună idee, aprobă însoțitoarea sa. Voi spune că ești surdomut. Cât timp va dura traversarea? reluă ea în clipa în care urca la bordul vaporului.

– Mai multe zile... o săptămână, fără îndoială, îi răspunse cu indiferență. Totul va depinde de vânt și de îndemânarea căpitanului nostru. O dată, mi-a luat șase zile...

Ajunși la Hong Kong, o luară pe cheiul mărginit de jonci pline ochi cu femei și copii mici, pentru a ajunge într-o zonă mai liniștită, rezervată bărcilor de pescari. Ben se apropie de o ambarcațiune cu motor și strigă în șoaptă:

– Kwan, unde ești?

Un bărbat scund apăru pe punte încărcat de scule și parâme.

– Sako! Începusem să-mi pierd speranța să vă văd. Ești gata de plecare?

– Da, suntem la dispoziția ta, răspunse Ben, schițând un

pas.

În acea clipă, Kwan o zări pe Debbie și exclamă pe un ton amenințător:

– Ce se întâmplă, Sako? M-ai rugat să te transport cu un prieten. N-ai menționat niciodată prezența unei femei, după câte știu.

– A trebuit să-mi schimb planurile, replică Ben, care se pregătea să pășească pe pasarelă.

– În niciun caz! Bărbați accept, dar vasul meu nu va fi murdărit de această femeie spurcată!

– Ce te-a apucat? mormăi Ben. Suntem doi, asta este tot ce contează.

– Nu vreau o femeie la bordul meu, se încăpățână chinezul. N-o voi lua!

– Foarte bine. În acest caz, înapoiază-mi avansul pe care ți l-am plătit ieri. Voi găsi cu ușurință pe altcineva care să accepte să ne transporte.

Kwan își mușcă buzele, apoi reluă cu țâfnă:

– Banii tăi s-au cheltuit deja. Totuși, refuz s-o iau pe această femeie cu noi. Du-te și caută pe altcineva!

Ca prin farmec, un cuțit apăru în mâinile lui Ben care se juca foarte abil cu el.

– Mai încet, Kwan, spuse pe un ton amenințător. Tu și cu mine am încheiat un târg. Ți-am dat banii, este rândul tău să te supui. Ce decizi acum? Ne iei pe amândoi, sau îți găuresc

pielea?

Kwan se dădu înapoi la vederea lamei îndreptate spre pieptul său.

– De acord, ai câștigat, făcu el cu indiferență.

La ura pe care i-o citi în privire, Debbie își stăpâni cu greu un fior de teamă, înainte de a-l urma pe Ben pe scândura despărțitoare.

– Du-te în cabină, murmură Ben în engleză. Încearcă să te faci uitată cât timp își recapătă sângele-rece.

Tânăra femeie se grăbi să-l asculte pe însoțitorul său și alergă să se ascundă în cabina mică. Printr-o gaură în peretele despărțitor, îi văzu pe cei doi bărbați îndepărtându-se de chei, înainte de a pune motorul în funcțiune. Din postul său de observație, aruncă o ultimă privire golfului din Hong Kong, în timp ce ambarcațiunea plutea spre larg.

Debbie rămase în chițimia supraîncălzită marea majoritate a dimineții, cu speranța că până la urmă Kwan va reveni la sentimente mai bune.

Spre prânz, în clipa în care soarele își arunca razele vertical peste capetele lor, tânăra femeie se hotărî să iasă pentru a respira puțin și se apropie de Ben, instalat la pupă, pe un sul de parâme.

– S-a calmat puțin? îi șopti ea, așezându-se turcește pe punte, alături de însoțitorul său.

– Acum, n-are importanță, răspunse Ben ridicând din umeri cu un gest indiferent. În locul tău, l-aș evita totuși. Cu chinezii ăștia, este greu de știut ce gândesc.

La aceste cuvinte, tânăra femeie nu se putu stăpâni să nu râdă și Ben continuă mai dur:

– Nu spun decât purul adevăr!

– Poate, dar te-ai gândit că ei au cu siguranță aceeași părere despre noi?

– Nu văd de ce. Tu, de exemplu, ești transparentă. În această dimineață, contrar a ce mi-ai afirmat, Jim a venit să-ți vorbească, nu-i așa?

Debbie tresări și-și simți obrajii îmbujorându-se. Oare cum putuse ghici?

– Și dacă ar fi așa? replică pe un ton provocator.

– A venit să se scuze și ți-a propus să abandonezi totul, așa este?

– Într-adevăr, încuviință Debbie cu un aer plin de reproșuri. În acest caz, de ce n-ai anulat plecarea?

– Aveam motivele mele, spuse el distrat, jucându-se cu cuțitul.

Debbie îl studie pe ascuns, dar fața lui Ben era fără expresie. Oare avea intenția să profite de durata călătoriei pentru a o obliga să-i devină amantă, sau era vorba de cu totul altceva? Probabil ar fi făcut mai bine să stea la distanță de această poveste nesăbuită, dar îi fusese milă de Jim și de

Li. Zarurile fuseseră aruncate, se gândi cu curaj. Nu-i mai rămânea decât să se acomodeze cu Ben.

– Oare această creatură știe să gătească? bombăni în acea clipă Kwan.

– Da, creatura este pe deplin capabilă de asta! ripostă Debbie într-o chineză perfectă, fără să-i lase timp lui Ben să răspundă în locul său. Ce pot să prepar? întrebă mai blând.

– Asta este bine! Orezul este aici, încheie Kwan arătându-i cu degetul un sac pus în colțul cabinei.

Oare nu era decât asta ca hrană? își spuse ea cu puțină teamă.

În tăcere, reuși să aprindă focul în micul recipient metalic cu găuri și aduse curând celor doi bărbați un copios bol de orez.

Restul zilei, Kwan se abținu de la orice remarcă referitoare la ea, dar pe măsură ce timpul trecea, Debbie surprinse ochii lui mici și vicleni ațintiți asupra ei.

La sfârșitul după-amiezii, tânăra femeie veni și se rezemă de balustradă în apropierea lui Ben.

– Nu te plictisești? o întrebă acesta, încetând să fluiere. Ar fi trebuit să luăm o carte sau două, dar asta ne-ar fi făcut suspecți.

– Nu mă plictisesc deloc, replică însoțitoarea sa. Ador marea. Bunicii din partea mamei aveau o ambarcațiune și am făcut cu ei numeroase croaziere când eram mică.

– Și unde este mama ta? o întrebă Ben cu curiozitate. Tatăl tău n-a vorbit niciodată despre ea.

– Aveam de-abia șapte ani când ne-a părăsit și n-am regretat-o niciodată, recunosc....

– Înțeleg, murmură însoțitorul său, întorcând capul pentru a contempla suprafața valurilor care sclipeau la infinit.

Pentru prima dată discutau ca doi prieteni, observă Debbie cu o urmă de uimire. Măcar dacă ar putea continua astfel!

Pentru masa de seară, tânăra femeie prepară pentru a doua oară orez și prăji un pește pe care-l pescuise Ben.

Cinară când soarele se lăsă la orizont. Kwan ancoră, apoi Ben și cu el se instalară la proră pentru a fuma și a discuta calm. Complet liniștită, Debbie se hotărî să se ducă la culcare. Dormise puțin noaptea trecută și-i era greu să-și țină ochii deschiși.

Deschise geanta pe care o pregătise Ben și găsi un sac de dormit pe care-l întinse chiar pe dușumeaua cabinei mici. Nu era foarte confortabil, dar frântă de oboseală și epuizată de toate emoțiile zilei, tânăra femeie nu întârzie să adoarmă profund.

Nu știu ce o trezise. Poate trosnetul unei scânduri, un fâșâit ușor, sau chiar apropierea pericolului. Oricum, era în capul oaselor, cu inima bătând puternic, conștientă de o

prezență în încăpere.

– Ben? murmură cu o voce nesigură.

În acea clipă ghici o umbră contra luminii și reluă puțin mai tare:

– Nu, Ben....

Vocea i se gâtui în clipa în care-și dădu seama că nu era vorba de Ben. Din doi pași, bărbatul se apropiase și-i puse mâna pe gură în loc de căluș.

– Nu.... nu sunt Sako, mormăi pe un ton amenințător. Sako doarme pe punte. Nu, n-are rost să strigi, continuă când Debbie încercă să se elibereze. I-am pus un drog în cafea. Nimeni nu m-a tratat vreodată cum a făcut-o el, continuă punându-și cealaltă mână pe sânii lui Debbie. Mă voi distra cu tine înainte de a te arunca peste bord cu prietenul tău!

Nu era posibil! Visa! își spuse tânăra femeie cambrându-se pentru a scăpa din dezgustătoarea îmbrățișare a marinarului. Când el îi prinse încheieturile mâinilor, ridică genunchii și-l lovi cu toată puterea în stomac. Kwan scoase un strigăt ușor de durere, în timp ce Debbie începu să urle:

– Ben! Ajutor!

Dar vai, agresorul său insistă și se lăsă să cadă cu toată greutatea peste ea. Dumnezeule.... nu.... nu va muri așa... prostește... undeva în mijlocul golfului Tonkin, își spuse Debbie luptând împotriva unui sentiment de groază.

Se credea pierdută, când apăru Ben, pe jumătate adormit. Cu un gest nesigur, îl ridică pe chinez înainte de a-l zăpăci cu un pumn în plină față.

– Repede, Lotus, leagă-l! exclamă el lăsându-se să alunece pe podea. Nu voi avea energia să-l potolesc a doua oară. Mă simt slab ca un nou-născut!

Cu mâinile tremurânde, Debbie reuși să facă lumină și să ia un sul de frânghie care zăcea într-un colț. Cât de repede putu, îl legă strâns pe Kwan, încă leșinat.

– Nu ești rănit? întrebă, apropiindu-se de Ben.

– Nu.... mă simt deja mai bine. N-am terminat cafeaua cu care m-a drogat animalul ăsta. Ar fi trebuit să n-am încredere. Îmi pare rău, Lotus. Sper că ticălosul ăsta desfrânat nu ți-a făcut rău? întrebă cu o voce încărcată de îngrijorare.

– Nu.... ai sosit exact la timp.

În aceeași clipă, își dădu seama de ce tocmai era să se întâmple și trebui să lupte cu o puternică senzație de greață. Fără prezența lui Ben, acum cadavrul i-ar pluti pe suprafața valurilor, se gândi cu ochii închiși.

– Totul este din vina mea, reluă Ben atrăgând-o spre el.

– Nu-ți face reproșuri, bâigui însoțitoarea sa.

– Vino să te odihnești, îi ordonă bărbatul, obligând-o să se întindă pe sacul de dormit.

La capătul puterilor, Debbie se culcă de-a lungul lui, cu fața afundată în puful moale. Gândindu-se la ce trăise,

începu să tremure fără să se poată opri.

– N-am intenția să-l eliberez înainte de sosirea noastră, îi șopti Ben la ureche. Vei fi în stare să mă ajuți să navigăm?

– Desigur, spuse ea stăpânindu-și un fior. Sunt în stare de orice pentru a evita să mă atingă din nou!

– Ce ți-a făcut? mormăi încet Ben. Te-a molestat?

– Nu, nu chiar.... în afară de încheieturile mâinilor, dar mă simt... murdărită. Dar tu, cum te simți acum? încheie ea în șoaptă.

– Încă mi se învârte capul puțin, dar mă simt deja mult mai bine. Vino aici, îi ordonă întinzându-i brațele.

Docilă, Debbie veni să se cuibărească lângă însoțitorul său. Cu multă blândețe, Ben își lăsă buzele să se plimbe pe fața ei, fără să înceteze s-o legene, până când tremuratul i se domoli.

Cu degetele crispate pe ceafa bărbatului, Debbie se strânse lângă el. Respirațiile li se îmbinară, dându-i o oarecare mângâiere care, treptat, o făcu să uite grozăvia evenimentelor nopții. De data aceasta, nu era vorba de un joc amoros, ci de o clipă de tandrețe între două ființe omenești pierdute în mijlocul unei lumi ostile.

– Mulțumesc că l-ai oprit, Ben, șopti Debbie cuibărindu-se și mai strâns lângă însoțitorul său. Câteva minute, am crezut că totul este pierdut. Am încercat să lupt, dar n-am fost în stare....

– Totul s-a terminat, Debbie. Uită toate astea. Acum încearcă să dormi, spuse el scoțându-și cămașa pentru a o vârî sub capul tinerei femei în loc de pernă.

Debbie crezu că nu va fi în stare să doarmă dar, foarte repede, liniștită de prezența bărbatului alături de ea, adormi, învinsă de oboseală.

Ben rămase nemișcat îndelung, cu ochii deschiși în întuneric. Efectul drogului dispăruse complet, pentru a-i lăsa mintea limpede. Din vina sa, Debbie era gata să fie violată și omorâtă, se gândi cu amărăciune, contemplându-i fața liniștită.

Încă puțin și l-ar fi strâns de gât pe Kwan, într-un acces de mânie. În mod inexplicabil, se simțea moral răspunzător pentru Debbie. Nu simțise încă niciodată acest gen de senzații, trase concluzia, frapat de ciudățenia situației.

***

Așezată la pupă, Debbie privea strălucirea valurilor sub razele soarelui. Fără s-o vadă, știa că nu mai era departe coasta Vietnamului.

Navigau de peste o săptămână și, din spusele lui Ben, călătoria ajunsese la capăt.

Chiar dacă se temea de perspectiva intrării pe teritoriul inamic, Debbie se bucură că va părăsi curând închisoarea pe care o constituia ambarcațiunea și mai ales să se îndepărteze de Kwan!

De când o atacase, chinezul era prizonierul lor. Ben nu-l elibera decât în timpul meselor și-l ținea sub amenințarea pumnalului. Ura care se citea atunci în ochii bărbatului era atât de puternică, atât de înfocată, încât de fiecare dată tânăra femeie nu se putea stăpâni să nu tremure.

Debbie ieși din visare pentru a-l observa pe Ben care se afla la cârmă. În prima zi, se întrebase despre calitățile sale de pilot, dar nu întârzie să se liniștească. Tânărul bărbat manevra ambarcațiunea ca un adevărat marinar și navigația n-avea secrete pentru el. Cu siguranță, nu era prima sa traversare, notase Debbie văzându-l evitând vedetele de patrulare și petrolierele de care era năpădit golful.

– Hei, Debbie! strigă Ben în aceeași clipă, scoțând-o din visare.

– Da?

– Vrei să fii amabilă să-mi speli hainele? o întrebă aruncându-i cămașa și pantalonii. De altfel, te sfătuiesc să faci același lucru cu ale tale. Dacă nu suflă vântul, mâine vom acosta.

Stătea în fața ei, gol, doar cu un slip îngust în aceeași nuanță cu pielea și tânăra femeie se simți roșind în mod

absurd.

– În sfârșit, Ben, totuși nu mă pot dezbrăca în fața ta!

Ben ridică din umeri cu un gest fatalist, înainte de a sugera:

– N-ai decât să închizi ușa cabinei, să nu te vadă Kwan. În ce mă privește, voi rămâne aici. Îți promit să nu mă apropii. Haide, Debbie.... Spală-ți lucrurile. Fără îndoială, nu se va ivi curând ocazia.

La aceste cuvinte, tânăra femeie nu se putu împiedica să râdă și replică pe un ton prefăcut indignat:

– Oare ce trebuie să deduc din insinuările tale? Chiar sunt atât de murdară? Bine... de acord, ai dreptate. Îmi voi face puțin toaleta, dacă-mi dai cuvântul că nu te întorci.

Debbie împinse ușa cabinei, evitând privirea chinezului, apoi se instală la adăpostul peretelui despărțitor din scânduri. Cu precauție își scoase tunica și colanții și-i spălă aplecându-se peste balustradă.

Apoi, cu ajutorul unei cârpe, își umezi fața și corpul fără să se preocupe de apa care îi uda lenjeria și-i sublinia în mod discret liniile siluetei.

I-ar fi plăcut să-și spele părul, dar sarea nu i-ar fi convenit. Cu atât mai rău. Va aștepta Vietnamul pentru a găsi apă dulce, își spuse, întinzându-se la soare pentru a se usca mai repede.

Era pe jumătate adormită când auzi pașii lui Ben pe

punte. Jenată la culme, sări în picioare și rămase nemișcată, conștientă în mod dureros că era aproape goală.

– Mi-ai promis că rămâi la locul tău, îi reproșă roșind puțin.

– Te-am auzit bălăcindu-te și asta mi-a dat dorința să mă alătur ție, exclamă zâmbind bărbatul.

Cum însoțitoarea sa se întoarse, în speranța de a scăpa de privirea lui, Ben continuă, încruntându-se iritat:

– Haide, Debbie, de ce ți-e frică? Nu ești mai goală decât ai fi pe oricare plajă.

– Poate, dar costumul de baie este mai puțin transparent decât lenjeria!

– În acest caz, este păcat! spuse el stropind-o.

Fără să vrea, Debbie nu se putu împiedica să-l observe, fascinată de grația și de eleganța mișcărilor sale.

După ce se stropi din abundență, Ben se așeză la rândul său pe dușumeaua fierbinte, apoi îi aruncă însoțitoarei sale un prosop ud.

– Acoperă-te și vino lângă mine. Ai un aer lamentabil așa!

Cu recunoștință, Debbie își înfășură pânza în jurul pieptului și veni să îngenuncheze la câțiva pași de Ben.

– De câte ori ai mai făcut această traversare? îl întrebă, fără să încerce să-și ascundă interesul.

– O dată în timp ce eram soldat, spuse Ben după ce se gândi o clipă. Apoi, poate de cinci sau șase ori din o mie

nouă sute șaptezeci și cinci.

– Nu accepți misiuni decât pentru această parte a lumii?

– Ești sigură că nu mai ești ziaristă? replică bărbatul cu anumită neîncredere. Nu-mi place modul tău de a pune întrebări.

– Iartă-mă, mormăi tânăra femeie. Dacă preferi să nu vorbești despre asta, nu voi fi jignită. Înțeleg perfect...

– Haide, glumeam! De fapt, nimic nu mă împiedică să-ți răspund. Lucrez peste tot unde aspectul meu fizic îmi permite să mă amestec în populație. Am fost deja în China, Cambodgia, Coreea.... ca și în Japonia.

– În Japonia? se miră Debbie, oarecum uimită.

– Da. A fost vorba să merg să caut copiii unui cuplu american. Mi s-a întâmplat de asemenea să reușesc să răpesc fiica unui diplomat japonez în ajunul căsătoriei sale...

– Cum asta?

– Tatăl său aflase că tânărul nu dorea să se căsătorească decât din ambiție.

– Și ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu știu. Mi-am îndeplinit misiunea și mi-am încasat banii înainte de a mă întoarce în Statele Unite.

Câteva clipe, Debbie păstră tăcerea, fericită de intimitatea care se dezvolta între ei. Brusc, reluă cu curiozitate:

– Ai ucis vreodată?

– Presupun că vrei să spui dacă am ucis vreun om? Da...

mi s-a întâmplat, într-adevăr. M-am debarasat de un fel de monstru.... o ființă abjectă și fără milă. Totuși, chiar în acest caz, moartea sa mi-a produs o impresie neplăcută.

În timp ce vorbea, se ridică pentru a-și lua hainele și adăugă pe un ton de conversație:

– Soarele va apune curând. Este timpul să prepari cina.

Debbie se îmbrăcă la rândul ei, puțin preocupată. Ideea că Ben fusese obligat să ucidă n-o surprindea. În schimb, uimitoare era reticența sa de a aborda acest subiect. Poate îl judecase greșit? Părea mai puțin dur și mai puțin cinic decât crezuse ea.

După ce mâncă eternul bol cu orez și spălă vasele, Debbie își desfăcu sacul de dormit, ca și pe cel al însoțitorului său. După prima noapte și agresiunea lui Kwan, Ben și cu ea dormeau alături pe punte.

Își încheiase sarcina când Ben reveni cu bolul și bețișoarele lui Kwan.

– Iată ultima noapte pe care o vei petrece în compania acestui individ, remarcă el.

– Da... mâine voi fi într-o țară distrusă de comuniști, ripostă tânăra femeie întinzându-se pe sacul său de dormit, pentru a observa drumul stelelor.

– De ce această tristețe? reluă Ben venind să se întindă lângă Debbie. Cea mai mare parte a oamenilor care trăiesc aici sunt victimele unei situații pe care n-au dorit-o.... Acum,

dormi repede, încheie el vârând cămașa sub cap în loc de pernă.

Debbie își stăpâni un oftat și-i întoarse spatele. De la începutul traversării, Ben nu avusese nici cel mai mic gest deplasat. Oare ce se întâmplase? Poate înțelesese în sfârșit că n-avea intenția să-i cedeze? trase concluzia în clipa în care adormi.

Cu ochii pe jumătate închiși, Ben o contemplă pe însoțitoarea sa respirând acum regulat. Încă o mai vedea așa cum îi apăruse chiar în acea zi, în hainele ude, și trebui să se stăpânească pentru a nu căuta s-o atragă spre el. În ciuda dorinței sale, era conștient că nu venise timpul. Atacul lui Kwan o speriase prea mult. Îi trebuia mult timp să uite toate astea și să nu-i mai privească pe bărbați ca pe niște animale de pradă. Va ști să aștepte, își spuse înăbușindu-și un oftat de regret. Va aștepta până va veni la el de bunăvoie.

***

În picioare la prora navei, Debbie privea coasta apropiindu-se.

– Unde vom acosta oare? Nu există nimic decât acea cabană pe jumătate prăbușită.

Fără să înceteze să conducă ambarcațiunea printr-un canal îngust printre stânci, Ben explică liniștit:

– Da, am ajuns. Locul este complet pustiu. Nimeni nu ne va vedea debarcând.

– Dar unde ai să ascunzi barca? îl întrebă mirată.

– Kwan își va continua drumul până la un mic sat la câțiva kilometri de aici. Asta ne va permite să câștigăm puțin timp.

Fără să vrea, Debbie se întoarse pentru a-l privi pe Kwan, încă legat.

– Așadar, îi acorzi încredere? insistă ea cu silă.

Ben alese să ignore întrebarea și continuă drumul în direcția unui golf acoperit cu nisip alb.

– Nu mai suntem foarte departe, spuse pe un ton degajat. Adună-ți lucrurile. În mai puțin de o oră, vom ajunge.

Debbie își împăturise deja sacul de dormit și se grăbi să-și strângă puținele lucruri. În ciuda unei aversiuni sporite pentru orez, făcu o bogată provizie.

Când se întoarse lângă Ben, văzu că se apropiaseră și mai mult de golf și zări o vedetă ca un punct, foarte departe de orizont.

– Ce este acea navă?

– Nu știu, dar nu-mi spune nimic bun, bombăni încet. Pentru mai multă siguranță, va trebui să ne aruncăm imediat în apă.

– Dar suntem încă departe de coastă! protestă tânăra

femeie. Cum vom putea înota cu rucsacurile?

– Oricum, va trebui să punem totul la uscat îndată ce ajungem, replică Ben cu indiferență. Ar fi mai bine să pui orezul la locul lui. S-ar putea să ne îngreuneze.

Cu regret, Debbie se grăbi să-i urmeze sugestia, în timp ce tânărul bărbat slăbea ușor legăturile prizonierului, pentru a-i permite să se elibereze după plecarea lor.

– Ne vei aștepta la Ho Han, îi spuse cu severitate. Te sfătuiesc s-o faci în propriul tău interes!

Fără să răspundă, Kwan întoarse capul. La rândul său, Debbie se îndepărtase pentru a supraveghea apropierea micii bărci. Era încă departe, dar fără îndoială mergea spre ei.

La un semn al lui Ben, își scoase sandalele și se aruncă în apă înainte de a începe să înoate în direcția plajei, în ciuda greutății întregului său echipament.

După un timp care i se păru o veșnicie, tânăra femeie reuși să se ridice în picioare. Epuizați, Ben și cu ea se clătinară înainte de a se prăbuși pe nisipul fierbinte.

Respirația li se liniștise puțin când auziră un glonț șuierând pe deasupra capetelor lor.

– Câinele ăla tocmai trage asupra noastră! exclamă Ben, prinzând mâna însoțitoarei sale. Să ne punem la adăpost!

După o cursă nebunească sub răpăiala gloanțelor, cei doi tineri pătrunseră în hangarul vechi și se aruncară pe burtă pe

dușumeaua de scânduri desfăcută.

– Oare n-ar putea să pornească pe urmele noastre? bâigui Debbie, aproape scoasă din minți de frică.

În acea clipă, salva de focuri de armă încetă și Ben profită de acalmie pentru a înălța capul înainte de a răspunde:

– Nu cred. Vedeta s-a apropiat mai mult. Curând, va fi prea ocupat pentru a se mai gândi la noi.

Tânăra femeie se ridică și ea puțin și se duse să lipească un ochi de o gaură din peretele de lemn. Nava – fără îndoială o patrulă – se oprise la câteva sute de metri de ambarcațiunea lui Kwan, care făcea gesturi largi în direcția refugiului.

– Ne-a trădat, șopti ea cu o voce nesigură. Ce se va întâmpla cu noi dacă vor veni până aici?

Ben studie interiorul locului plin de saci de orez pe jumătate sparți, înainte de a începe să examineze din nou mica navă unde flutura drapelul vietnamez.

– Vom încerca să omorâm cât mai mulți posibil, spuse punând mâna pe un pistol legat în interiorul pulpei.

Continuară să supravegheze îndelung agitația lui Kwan. Brusc, comandantul navei inamice răcni un ordin sec. O flacără țâșni și ambarcațiunea lui Kwan se aprinse imediat.

Soldații așteptară ca barca șubredă să se scufunde complet înainte de a se întoarce și a ieși din nou în larg.

– Ei bine, am avut noroc! oftă Ben ștergându-și

transpirația care-i apăruse pe frunte. N-au vrut să-l creadă.

Debbie se întinse pe burtă și închise ochii înainte de a murmura:

– Și acum, cum vom face să plecăm de aici?

Spre marea sa uimire, Ben izbucni în râs și replică pe un ton amuzat:

– Doar nu ești atât de naivă încât să fi crezut că ne-ar fi așteptat, nu? Oricum, n-ar fi vrut niciodată să ne ia!

– În acest caz, cum vom pleca? repetă Debbie cu încăpățânare. Cum vom face să părăsim țara când vom reuși s-o ajutăm pe Li să evadeze?

– Vom face ca mii de refugiați înaintea noastră. Sper că-ți place să mergi pe jos, Debbie, deoarece va trebui să traversăm tot Vietnamul, pentru a ajunge în Cambodgia....

Capitolul 7

Debbie își înăbuși o înjurătură când se împiedică de o liană întinsă peste drum.

– La naiba! spuse ea căzând pe pământul argilos.

Era a treia oară în ziua aceea când aluneca în ramurile de viță de la nivelul pământului. Ben începuse probabil să se plictisească să-i vină în ajutor.

– O secundă, Ben! îl strigă totuși, încercând să se ridice.

Tânărul bărbat se opri și se întoarse din drum pentru a-i da o mână de ajutor însoțitoarei sale.

– Ce se întâmplă? Nu te-ai lovit de o tufă de spini? o întrebă cu amabilitate.

– Nu.... de data asta nu! Am căzut peste rădăcina asta enormă, replică tânăra femeie, arătându-i un trunchi pe jumătate ascuns sub vegetație.

– Și când te gândești că la prima noastră întâlnire am fost orbit de grația atitudinilor tale! exclamă Ben cu un zâmbet complice.

La aceste cuvinte, Debbie își simți fața îmbujorându-se și bâigui cu o voce nesigură:

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Totuși, fac tot ce pot.

Cu blândețe, Ben ridică marginea tunicii sale pentru a șterge ochii și fruntea tinerei femei.

– Nu-ți reproșez nimic, o asigură cu amabilitate. Știu foarte bine că faci tot ce poți.... mai bine, cum de altfel mă așteptam.

– Mulțumesc, murmură Debbie verificând echilibrul rucsacului său, înainte de a-și urma însoțitorul.

Înaintau încet și extrem de greu în mijlocul junglei luxuriante. Spre marea uimire a lui Debbie, Ben dădea dovadă de o infinită răbdare față de ea. Își reglase mersul după al său pentru a n-o obosi prea tare și, cel puțin în primele zile, făcuse pauze foarte dese, permițându-i astfel să se obișnuiască.

Slavă Domnului, la începutul călătoriei lor primejdioase urmaseră câmpia de pe coastă. Dar recent se adânciseră în inima pădurii care acoperea pantele munților.

– Oare în cât timp vom fi la Hai Thong? întrebă Debbie străduindu-se să se mențină la nivelul însoțitorului său.

– Dacă memoria nu mă înșală, ar trebui să ajungem acolo

într-o zi sau două, replică bărbatul. Cu o bicicletă, nu ne-ar trebui decât câteva ore pe șosea, oftă cu regret.

– Mă mir că nu te-ai gândit la asta! ripostă Debbie pe un ton amuzat.

– Să nu crezi asta, m-am gândit, dar ar fi pus o problemă în momentul întoarcerii cu Li.... oricum, cu siguranță este mai bine așa. Pe marile drumuri, soldații au tendința să-i oprească pe călătorii suspecți.

Debbie dădu afirmativ din cap și tăcu, pentru a-și menaja forțele. De la plecare, înaintau urmând o cărare paralelă cu drumul principal. De mai multe ori, zăriseră patrule interogând trecătorii fără acte de identitate.

La început, întâlniseră numeroși muncitori cu ziua care mergeau de la o fermă la alta pentru a se angaja, dar pe măsură ce urcau în altitudine, trecătorii deveneau tot mai rari. Acum, aproape că nu mai vedeau decât rareori femei sau țărani, mergând spre târgul vecin. Din când în când, Debbie se alătura unui grup pentru a cumpăra câteva provizii, în timp ce Ben o aștepta ascuns în mărăcini.

Brusc, tânăra femeie își scoase pălăria și se folosi de ea pentru a-și face puțin vânt.

– Ben,era la fel de cald când erai în armată? îl întrebă distrată.

Bărbatul ridică din umeri și se gândi înainte să răspundă:

– Nu prea știu.... în cea mai mare parte a timpului eram

cu bustul gol. Ei! Vrei să-ți pui pălăria? Nu țin să faci o insolație!

Debbie se rezemase cu spatele de trunchiul unui copac pentru a se pieptăna, când simți o liană înfășurându-se în jurul gleznelor sale.

– O secundă! exclamă ea după cum obișnuia.

Cu răbdare, Ben o ajută să se elibereze, apoi continuară amândoi să înainteze încet, îndepărtând mărăcinii și pășind peste trunchiurile doborâte.

Debbie se străduia să-și imagineze cum era țara aceasta înainte ca războiul să facă ravagii. Trebuie să fi fost un loc încântător, trase concluzia, cu un oftat de regret.

– Ne vom opri curând pentru noapte? întrebă în clipa în care soarele cobora la orizont.

În general, mergeau până la apus, doar dacă Ben nu găsea un loc ideal pentru a-și ridica tabăra. Într-o noapte dormiseră într-o șură a unui simpatizant, dar în cea mai mare parte a timpului, se mulțumeau cu adăpostul unui arbore sau al unei stânci.

– Dacă memoria nu mă înșală, pe celălalt versant al colinei există o cabană, observă însoțitorul său. Să încercăm să ajungem până acolo.

Tânăra femeie se resemnă să-l urmeze, în ciuda oboselii care o făcea să se clatine și-i împăienjenea vederea. Brusc, la o cotitură a cărării, zări o construcție modestă și lăsă să-i

scape un strigăt de ușurare.

– Am impresia că am ajuns la "Hilton"! exclamă râzând.

Ben se întoarse pentru a o privi și în mișcare, atinse cu mâna una din ramurile joase, înainte de a se da înapoi cu o strâmbătură de durere.

– Ce murdărie! înjură, masându-și cu putere palma.

– Ben, ce se întâmplă? reluă însoțitoarea sa, schițând gestul de a-l prinde de mână.

– Nu.... nu mă atinge!

Vorbind, se așezase pe marginea drumului și Debbie se aplecă pentru a examina rana. Văzând spinii lungi înfipți adânc în piele, nu-și putu stăpâni un strigăt de groază.

– Ți-i voi scoate eu, îi propuse repede.

– Cum?

– Probabil ai niște pense în trusa de prim-ajutor, spuse tânăra femeie scotocind în mica valijoară printre pansamente și medicamente.

Cu răbdare, începu să scoată spinii, în timp ce transpirația șiroia pe fața lui Ben.

– Te simți mai bine? îl întrebă după ce curăță ultima înțepătură cu ajutorul unui dezinfectant.

– Mulțumesc, Lotus, murmură bărbatul cu un oftat plin de recunoștință.

Era prima dată când lăsa garda jos și tânăra femeie simți brusc dorința de a-l săruta. Cu un zâmbet larg, îi întinse

mâna și-l ajută să se ridice în picioare.

– Vino repede. Să ne instalăm înainte de a se înnopta.

În mai puțin de un sfert de oră, ajunseră la ferma părăsită. După ce adunară câteva crenguțe, Ben aprinse focul pentru a fierbe orezul și legumele cumpărate în aceeași dimineață.

– Oare mâine vom fi la lagărul în care se află Li? întrebă Debbie, luând bețișoarele. De-abia aștept s-o revăd în sfârșit!

– Cu puțin noroc, ar trebui să fim acolo, dar te rog, Debbie nu-ți face prea multe iluzii în legătură cu prietena ta...

– De ce? se miră însoțitoarea sa. Ce vrei să spui mai precis prin asta?

– Ultimele vești pe care le-ai primit, dacă nu mă înșel, datează de mai multe luni. Poate nu mai este acolo, sau dacă este....

– Da? Termină! insistă Debbie, alarmată.

– Dacă este acolo, poate a ales foarte bine să eămână unde este, încheie Ben calm. N-o voi lua cu noi împotriva voinței sale, prefer să te previn. De altfel, Jim îmi cunoaște intențiile.

– De ce faci totul pentru a mă descuraja? întrebă Debbie pe un ton de reproș. O cunosc pe Li. Sunt convinsă că dorește cu nerăbdare să-l revadă pe Jim. Îl iubește, Ben, ți-am mai spus-o.

Bărbatul se limită să ridice din umeri, apoi reluă după un

timp:

– Țineam doar să te atenționez, Debbie. Dacă Li nu vrea să vină, nu voi încerca nimic pentru a o face să-și schimbe părerea.

Terminară de mâncat în tăcere, în timp ce cerul trecu de la purpuriu la mov, înainte de a se întuneca. Când Ben aranjă vesela, Debbie își puse în gând să spele hainele lor înainte de culcare.

Epuizată de marșul lung, dormea deja când Ben se vârî și el în sacul său de dormit.

A doua zi dimineață, cei doi tineri se treziră din zori, pentru a porni din nou la drum.

O bună parte a zilei, urmară cărări mici de munte pentru a evita Hanoiul, și ajunseră la Hai Thong la sfârșitul după-amiezii.

Debbie cumpărase niște fructe din piață și profitase de asta pentru a se informa unde se afla lagărul. Fără o vorbă, o femeie bătrână îi indică un drum care se afunda la nord în pădure.

Cât mai repede posibil, tânăra femeie i se alătură lui Ben, ascuns la marginea satului și-i împărtăși ce tocmai aflase.

Își reluară înaintarea înceată prin vegetația deasă. Debbie începuse să se descurajeze, când zări în depărtare un gard înalt și câmpuri cultivate.

– Sunt gardieni, remarcă însoțitorul său trăgând-o la

adăpostul frunzișului. Totuși, vei fi obligată să mergi și să te informezi.

Cu prudență, făcură înconjurul lagărului care era protejat de mai multe șiruri de sârmă ghimpată și observară un timp venirea și plecarea numeroșilor prizonieri. Curând, printre barăcile acoperite cu tablă ondulată, atenția le fu atrasă de două clădiri mai joase, foarte probabil dormitoarele comune.

– Ce trebuie să fac? șopti Debbie.

– Apropie-te pentru a arunca o privire. Ferestrele sunt încă luminate. Dacă Li este acolo, o vei recunoaște.

– Oare cum voi trece? întrebă ea, arătând sârma ghimpată cu un gest plin de teamă.

Ben scoase din rucsac niște foarfece și începu să se târască în direcția marginilor lagărului.

– Te gândești la toate! oftă însoțitoarea sa, când el făcea o spărtură în împrejmuire.

Străduindu-se să-și controleze bătăile dezordonate ale inimii, Debbie înconjură dormitorul bărbaților și se strecură până la cel al femeilor. Cu ochii mari, trecu în revistă fețele scofâlcite care apăreau din umbră. Oare unde era Li în această armată de spectre? Chiar în spatele încăperii, o vietnameză semăna puțin cu prietena sa. Era oare chiar tânăra femeie? Trebuia să fie sigură.

În vârfurile picioarelor, Debbie făcu înconjurul

construcției, pentru a se apropia de fereastra lângă care se afla necunoscuta. Cu vârful degetelor, zgârie peretele subțire din scânduri.

La zgomot, prizoniera ridicase capul pentru a se apropia de deschizătura îngustă.

– Phuong, unde ești? șopti ea zâmbind.

– Nu sunt Phuong, replică Debbie apărând din întuneric. Sunt în căutarea lui Li....

– Li? Pe mine mă cheamă Anh. Ce vreți de la Li? întrebă femeia pe un ton plin de neîncredere.

Debbie o observă cu mai multă atenție. Nu, această femeie era prea tânără pentru a putea fi Li și de asemenea prea înaltă. Doar timbrul vocii amintea puțin de cel al prietenei sale.

– Aș vrea să-i vorbesc, insistă Debbie. Mi s-a spus că este aici. Am venit s-o ajut să evadeze.

Anh se gândi o clipă înainte de a răspunde cu oarecare prudență:

– Li nu mai este aici. Ce vreți de la ea? mai adăugă.

– V-am spus. Am venit s-o ajut....

– Aveți bani? întrebă Anh cu asprime. Ea a primit niște bani anul trecut și i-a folosit să plece de aici.

– Și unde este acum? întrebă Debbie. Cum a făcut să scape de aici?

– A plătit gardienii pentru a fi transferată la o fermă foarte

aproape de Phu Bai, îi explică Anh fără să se lase mult rugată.

Debbie își repetă numele localității pentru a-l reține bine, apoi îi strecură prizonierei câteva monede.

– Nu spuneți nimănui de vizita mea, vă implor!

Cu o privire asupra banilor care îi străluceau în palmă, Anh acceptă cu un semn.

– Sunteți o prietenă a lui Li. N-am să vă trădez, murmură foarte încet.

Dezamăgită de eșecul misiunii sale, Debbie se întoarse târându-se până la împrejmuire.

– Te-ai informat foarte repede, șopti Ben ieșind din desiș pentru a o ajuta să se strecoare pe sub sârma ghimpată. Ce ai descoperit?

– Li nu mai este aici. Acum se află la Phu Bai. Unde este exact?

– La sud de Hue, explică bărbatul. La aproximativ patruzeci de kilometri de aici. Vino.... am găsit un loc unde vom putea petrece noaptea.

Debbie porni în urma lui, străduindu-se să nu se împiedice de rădăcinile care barau drumul.

– Oare este destul de departe de lagăr? întrebă după câteva clipe, în momentul în care Ben se opri la marginea unui fel de luminiș.

– Da.... de aici nu se va vedea focul dacă ne instalăm la adăpostul acestor arbori, spuse Ben arătând cu degetul o

mică depresiune pe malul unui pârâu.

Traversară cursul apei, evitând orice zgomot nedorit.

Luna răsărise și lumina ca ziua. Cu precauție, aprinseră focul, fiind atenți să ascundă flacăra. Când fu suficient jar, Debbie puse pe tăciuni o oală plină cu orez și pește cumpărat din piață.

– Vom avea mai mult de mâncat, spuse tânăra femeie cu tristețe. Prevăzusem că Li va fi cu noi.

În timp ce își făcea de lucru, Ben luă o țigară și pipăi pachetul pentru a vedea ce-i mai rămăsese.

– Nu mai fumez decât un singur pachet pe zi, observă pe un ton distrat. Poate este singurul lucru care-mi va lipsi din civilizație.

– În ce mă privește, aș da orice pentru un duș cald, îi mărturisi însoțitoarea sa, întinzându-i un bol plin cu mâncare, înainte de a veni să se așeze alături.

– Povestește-mi tot ce ți-a spus femeia în legătură cu prietena ta, reluă Ben mâncând o bucată de pește.

În câteva cuvinte, Debbie îi rezumă conversația cu vietnameza.

– Din spusele ei, Li s-ar afla acum într-un lagăr lângă Phu Bai. Unde este Hue? încheie curioasă.

– În centrul țării, răspunse Ben, fără să înceteze să mănânce. Într-o regiune unde au avut loc foarte multe lupte. Știam că nu va vrea să vină, încheie înăbușindu-și un oftat

obosit. Acum, nu ne mai rămâne decât s-o găsim pentru a o auzi confirmându-se decizia sa de a rămâne.

– Ben, de ce spui asta? Nu-i cunoști intențiile! protestă Debbie.

– Cum asta? Ce-ți trebuie mai mult? Dacă era cu adevărat hotărâtă să fugă, acum ar fi deja departe, o întrerupse bărbatul, iritat. Jim i-a trimis banii acum mai bine de un an. Ar fi avut din plin timp și mijloace să facă ocolul lumii! În schimb, tocmai am aflat că s-a mulțumit să meargă într-un alt lagăr de muncă! Ce sens au toate astea? Nu trebuie să aflu mai mult pentru a trage concluziile care se impun.

– În acest caz, ești mai tare ca mine! ripostă Debbie pe un ton posomorât, lăsându-și bolul și bețișoarele. De obicei, ce fac refugiații?

– Se străduiesc să ajungă în Cambodgia, cum vom face și noi. Cei mai norocoși cumpără o ambarcațiune pentru a ajunge în Indonezia, spuse Ben ridicându-se pentru a merge să-și întindă sacul de dormit.

– Indiferent de situația aleasă, trebuie să meargă spre sud, nu-i așa? insistă tânăra femeie.

– Da, dar....

– Niciun dar! Li este pe drumul de a-și regăsi libertatea, exclamă Debbie cu o voce triumfătoare. Numai că n-a reușit să meargă destul de departe, atâta tot!

– Mi-ar plăcea să-mi explici ce a reținut-o, reluă Ben

scoțându-și hainele pentru a le înfășura sub formă de sul la căpătâi.

Observându-l în timp ce se instala, Debbie își stăpâni un fior de neliniște. Era mult prea aproape de ea în acea seară, își spuse, mai tulburată decât voia să admită.

De peste o săptămână de când călătoreau împreună ar fi trebuit să se obișnuiască deja cu prezența sa permanentă. Totuși, în acea seară, dintr-un motiv neînțeles, se simțea jenată și ușor stânjenită.

– De ce n-a profitat de ocazie pentru a fugi mai departe? obiectă cu vehemență Ben.

– Nu știu, admise Debbie, vârându-se în sacul său de dormit. Probabil s-a întâmplat ceva neprevăzut. Li îl adoră pe Jim și ar fi făcut orice pentru a veni să i se alăture.

– Iată că iar începi! oftă bărbatul întinzându-se nu departe de ea. Haide, Debbie, privește lucrurile în față. Nu l-a mai văzut pe Jim depeste zece ani. În acea perioadă era tânără. Acum, este femeie. O femeie care a avut probabil ocazia să cunoască plăcerea fizică....

– Reduci totul la sex! protestă tânăra femeie, indignată.

Roși și tăcu, conștientă că era în aceeași situație de când îl întâlnise. Chiar în acea seară, faptul de a-l ști întins la câțiva pași o tulbura în mod ciudat. Numai să fi întins mâna și ar fi mângâiat bustul neted al tânărului bărbat. La rândul său, Ben o privea atent, cu aviditate, și ea știu că se gândea la

ocazia când o surprinsese în timp ce se spăla. Cu prețul unui mare efort, Debbie întoarse capul și adăugă foarte încet:

– Nu există doar relațiile sexuale în viață, Ben. Spre deosebire de tine, Jim și Li cred de asemenea în dragoste.

– Și tu? Care este părerea ta? întrebă însoțitorul său rostogolindu-se pe pământ pentru a se apropia și mai mult. Cum numești acest gen de senzație? încheie atrăgând-o spre el, pentru a pune stăpânire pe buzele ei.

Debbie scoase un ușor strigăt de surpriză, apoi, într-un elan al întregii ființe, îl sărută pe Ben cu aceeași înflăcărare. Oh da, avusese deja experiența pasiunii amoroase! se gândi înnodându-și brațele în jurul gâtului însoțitorului său. Știa ce era dorința. De când îl întâlnise, n-o părăsise dorința de a-i ceda. În timp ce un spasm o arunca la pieptul lui Ben, se lipi de el cu febrilitate. Brusc, nimic nu mai conta decât dorința cumplită de a-i aparține.

– Ben, Ben... murmură în clipa în care el o îndepărta. De ce? Ce se întâmplă?

Ben se ridicase și începuse să descheie rochia lui Debbie.

– Această rochie trebuie să țină până la sfârșitul călătoriei, spuse el tandru. N-aș vrea s-o sfâșii, continuă desfăcând corsajul pentru a-l face să alunece, dezgolind umerii catifelați ai tinerei femei.

– Ești atât de frumoasă! oftă bărbatul admirându-i pieptul de-abia ascuns de două triunghiuri de dantelă.

Cu aceeași încetineală, Ben își lăsă degetele să se plimbe peste gâtul și brațele însoțitoarei sale și desprinse încuietoarea sutienului înainte de a începe să se joace cu vârfurile sânilor.

– Vino să te sărut, adăugă, aplecându-se pentru a prinde cu gura un mamelon fierbinte.

La acest contact, Debbie avu împresia că o amețeală încântătoare îi cuprinde simțurile. Cu un gest convulsiv, își crispă degetele în jurul gâtului lui Ben.

– Îți plac mângâierile mele? o întrebă el, ridicând capul pentru a o privi.

– O știi bine, bâigui tânăra femeie roșind până în vârful urechilor.

– Bine... reluă Ben mângâind cu palma talia însoțitoarei sale. Acum, este rândul tău, o rugă cu o voce răgușită.

Foarte încet, Debbie începu să-i atingă pieptul și spatele musculos.

– Ce ți s-a întâmplat? îl întrebă, percepând cu degetele o umflătură care forma o cicatrice lungă. Este o rană din război?

– În niciun caz! replică Ben râzând. Este doar rezultatul unei bătăi dintr-un bar, pentru ochii frumoși ai unei femei!

Oare câte femei cunoscuse de când avusese vârsta la care să-l intereseze? se întrebă Debbie. Câte femei își disputaseră privilegiul de a-i aparține? Totuși, el nu făcea un mister din

filozofia sa. Nu căuta în dragoste decât domolirea simțurilor. Partenera sa nu avea nicio importanță. Pentru el, toate femeile rămâneau niște umbre lipsite de consistență. La această evocare, nu se putu stăpâni să se îndepărteze puțin.

Ben înălță capul și o privi iscoditor înainte de a-i lua din nou în stăpânire buzele, într-un sărut pasionat. În ciuda dorinței pe care o simțea pentru el, Debbie știu că nu avea puterea s-o impresioneze cu adevărat.

– Ce plăcere să fim împreună în acest cadru încântător, mărturisi bărbatul în șoaptă.

– Și restul? întrebă Debbie urmărind cu degetul arătător curba gâtului său.

– Care rest? Pentru mine, nimic nu contează decât clipa prezentă! ripostă Ben dur. Lucrurile sunt totuși simple... Tu și eu... Un bărbat și o femeie pe care dorința îi apropie. Ce-ai vrea mai mult?

– Eu nu sunt ca tine, șopti tânăra femeie smulgându-se din îmbrățișarea însoțitorului său, pentru a-și afunda fața în mâini. În ce mă privește, ce ne leagă este departe să-mi fie de-ajuns.

– Dacă te înțeleg bine, ești furioasă că n-am rostit cuvintele pe care le așteptai, exclamă Ben pe un ton iritat. Foarte bine, te voi face să vezi cât este de plăcut să fii respins, continuă, luând-o din nou lângă el și acoperindu-i fața și sânii cu sărutări pătimașe.

În ciuda hotărârilor sale, Debbie se simți slăbind și începu să răspundă cu înflăcărare mângâierilor bărbatului. Rămase încremenită când el o respinse și exclamă cu o voce răgușită:

– Ei bine, ce spui de asta? Găsești că este plăcut?

– Îți place să fii odios, murmură Debbie, jignită.

– Te-aș fi putut face a mea chiar în această seară, Debbie. O știi ca și mine, reluă Ben străduindu-se să-și regăsească totuși calmul. Aș fi putut, dar prefer să vii la mine de bunăvoie.

– Asta nu se va întâmpla! ripostă Debbie cu vehemență.

– N-aș jura! o întrerupse cu asprime Ben. Dacă nu-ți vorbeam de fostele mele cuceriri, chiar acum ai fi fost a mea. Nu vei mai rezista mult, Debbie. Fii sinceră și recunoaște!

Tăcu o clipă, apoi încheie cu o voce înăbușită:

– Iată exact ce încercam să te fac să înțelegi în legătură cu prietena ta. În zece ani, a avut timp să se obișnuiască din plin cu dorința fizică și să-și uite dragostea de tinerețe!

– Te înșeli! Te înșeli de asemenea și cu ce este între noi!

La lumina lunii, Debbie îl văzu că ridică din umeri cu un aer dezamăgit înainte de a relua:

– Vom vedea. Ne vom lămuri curând în privința prietenei tale. Cât despre tine, nu-ți dau foarte mult timp să-ți schimbi modul de a privi viața, Lotus.

Furioasă pe el și mai furioasă pe ea însăși, tânăra femeie

se întoarse cu speranța de a reuși să adoarmă. În ciuda tuturor eforturilor, rămase trează multe ore fără să reușească să-și liniștească tulburarea care o stăpânea.

Debbie era mai puțin sigură de ea decât voia să accepte. În fond, poate Li într-adevăr întâlnise pe altcineva. Poate folosise banii lui Jim pentru a fugi cu un necunoscut.

Cât despre ea, oare cât timp va reuși să reziste dorinței care îi chinuia ființa? Va fi oare în stare să-l țină la distanță pe Ben până la sfârșitul călătoriei, sau îi va ceda, cum prezisese el?

Se gândise mereu că o aventură fără viitor îi va aduce prejudicii. În fond... poate ar trebui să-și revizuiască raționamentul?

Capitolul 8

Debbie își înăbuși un oftat descurajat, oprindu-se în fața panoului care indica direcția spre sud.

– Oare ce scrie? o întrebă Ben, apropiindu-se și el.

– Dacă dau crezare acestei pancarte, Hue este la mai peste o sută de kilometri de aici, murmură. Apoi, ne mai rămân încă jumătate pentru a ajunge la Phu Bai, adăugă oftând din nou.

– În acest caz, să ne grăbim, replică Ben începând să meargă pe drumul plin de praf.

În ajun, un nor gros răcorise atmosfera, dar nu fusese decât o scurtă acalmie și, acum, praful se ridica în vârtej în aerul supraîncălzit.

De câteva zile, pădurea lăsase loc unei zone cultivate și cei doi tineri trebuiră să renunțe la protecția arborilor.

De fapt, până acum nu fuseseră opriți decât o singură dată, dar Debbie trăia obsedată de o întâlnire neplăcută.

Prima dată, prezența de spirit a lui Ben le permisese să nu fie neliniștiți. Cu un gest, acesta scosese o hârtie din buzunar și ordonă însoțitoarei sale să se explice.

Îngrozită la culme, Debbie bâiguise câteva cuvinte în legătură cu permisul lor de trecere. Cu un aer important, soldatul luase hârtia și se prefăcuse că o citește.

Poate soarta nu le va fi mereu la fel de favorabilă și Debbie ar fi fost fericită să găsească din nou adăpostul pădurii.

– Unde ne vom culca? întrebă când soarele începu să coboare.

Noaptea trecută dormiseră în ruinele unei ferme părăsite. Astăzi, în schimb, nu exista nici urmă de locuință.

Ben privi în jur cu mai multă atenție. Acum se aflau la marginea unei orezării și, la câțiva pași de acolo, era o fetiță cocoțată pe spatele unui bivol.

– Am mai venit aici iarna și am văzut copii îmbrăcați în același fel, observă bărbatul, arătând-o pe fetița care nu purta decât o cămașă în loc de haină. Totuși, nu este foarte cald în sezonul ploilor...

Debbie dădu din cap, apoi zâmbi distingând un sat care se profila la orizont.

– Seamănă foarte mult cu unele târgușoare pierdute din

centrul Mexicului, spuse ea pe un ton gânditor. Un peisaj superb și niște oameni amărâți care trăiesc meschin pe un petic de pământ. Oare țara era la fel de săracă înainte de revoluție?

– Da, dar țăranii se bucurau de mai multă libertate....

Debbie se pregătea să-și continue drumul, când Ben îi arătă cu degetul o cabană mică, la distanță de case.

– Ne vom petrece noaptea aici, declară simplu. Ferma aceasta aparține unei femei pe care o cunosc din timpul războiului.

Profitând de întunericul complice, Debbie îl urmă pe Ben până la adăpostul neînsemnat. După ce bătu, ușa se deschise și apăru un adolescent de cincisprezece ani, un metis între chinez și irlandez, observă tânăra femeie cu uimire. După ce-i privi stupefiat, acesta scoase un strigăt de bucurie:

– Mamă, este soldatul!

În timpul acestui schimb de cuvinte, o femeie scundă ieși din umbră pentru a se înclina în fața nou-veniților.

– Vizita dumitale mă onorează, Ben Sako, murmură ea într-o engleză perfectă. Dorești să petreci noaptea sub modestul meu acoperiș?

– Cu plăcere, Tian, acceptă bărbatul zâmbind. Debbie ți-o prezint pe Tiau și pe fiul său, Van.

– Sunt încântată să vă cunosc, replică tânăra femeie, salutând-o pe Tian cu o adâncă înclinare a bustului.

Se exprimase în vietnameză și Tian își stăpâni un gest de surpriză.

– Lucrați pentru Ben? exclamă cu uimire.

– Doar de data aceasta, replică Debbie cu o privire rapidă în direcția lui Ben.

– Dar tu, Van, cum te simți? continuă acesta.

– Foarte bine.

Și el se exprimă în engleză nuanțată de un accent puternic și Debbie îl studie câteva clipe.

Tatăl adolescentului fusese probabil soldat american, camarad cu Ben, trase concluzia după un timp. Dacă ar fi îndrăznit, l-ar fi întrebat pe acesta din urmă pentru a afla mai multe despre mamă și fiu.

În ciuda sosirii neașteptate a lui Ben și Debbie, Tian se grăbi să le prepare o masă delicioasă. Van mâncă în tăcere și se îndepărtă de masă după ce termină.

Îndată după plecarea sa, Ben o puse pe scurt la curent pe Tian cu situația, fără să-i împărtășească îndoielile sale referitoare la intențiile lui Li. Îi vorbi de asemenea despre accidentul căruia îi fusese victimă Jerry și Tian îl însărcină să-i transmită urările sale de restabilire rapidă.

Politicoasă, Tian nu făcu nicio remarcă văzându-și invitații așezându-și sacii de dormit alături. Totuși, din expresia sa, Debbie ghici că era roasă de curiozitate.

Chiar dacă ar fi vrut să fie sinceră cu ea, oare ce i-ar fi

putut spune? se întrebă Debbie. Ar fi fost incapabilă să analizeze sentimentele care o legau de tovarășul său de călătorie.

De la scena în care se înfruntaseră pe malul micului pârâu, bărbatul n-o mai atinsese. Totuși, mai mult ca niciodată, Debbie nu-i putea uita prezența.

Într-un mod perfect natural, bărbatul continuase să se dezbrace în fața ei, sau chiar să se scalde gol, fără însă să caute nici s-o seducă, nici măcar s-o șocheze.

În loc să fie mulțumită cum ar fi trebuit să fie, Debbie simțea un fel de dezamăgire. Puțin ipocrită, ar fi preferat ca însoțitorul său s-o ia în brațe și chiar s-o bruscheze puțin. Din păcate, cum îi spusese, părea decis să aștepte să-i cedeze de bunăvoie. În ciuda dorinței pe care o simțea, Debbie era incapabilă să facă acest pas.

Cu mult interes, observă atitudinea lui Ben față de Van și de mama sa. Evident, nu era deosebit de intim cu niciunul dintre cei doi prieteni, ci se mulțumi să fie amabil și atent.

A doua zi dimineața, în clipa plecării, Debbie îl văzu strecurând câteva monede în mâna tânărului. Așteptă să iasă din sat pentru a da frâu liber curiozității:

– Cine este Tian? întrebă luând-o pe drumul care ducea spre sud. Oare ce făcea acolo?

– Fiul său și cu ea sunt considerați adevărați marginalizați, spuse Ben aruncându-i o privire pe furiș.

– De ce? Pentru că tatăl său este american?

– Ei, da. Pentru vietnamezi, chiar și cei mai evoluați, acest gen de legătură este cea mai rea dezonoare. Cea mai mare parte dintre copiii cu tată american au fost abandonați de mame și umblă de colo-colo pe străzi, trăind din hoții. Spre deosebire de celelalte, Tian a refuzat să se despartă de fiul său. S-a mutat, pentru a fugi de familie.

– Și tatăl lui Van? Presupun că a fost ucis în război, reluă Debbie cu mai mult interes.

– În niciun caz! Trăiește liniștit în Statele Unite. A fost informat despre existența lui Van, dar n-a făcut niciodată nimic pentru a-i veni în ajutor. Cu unii dintre prietenii mei, i-am trimis mici sume de bani mamei sale. Drept mulțumire, ea n-a refuzat niciodată să ne găzduiască în fiecare din sejururile noastre.

Debbie păstră tăcerea câteva minute, apoi reluă cu ardoare:

– Dacă tatăl lui Van s-ar fi căsătorit cu Tian și și-ar fi recunoscut fiul, asta ar fi schimbat cumva situația?

– Nu, deloc, la drept vorbind. Marea majoritate a oamenilor nu i-ar fi primit.

– Ce perspectivă oribilă! exclamă Debbie. Ce îngrozitoare nedreptate!

– Și în Statele Unite? ripostă Ben ridicând din umeri. Crezi că este altfel? Ce s-ar fi întâmplat dacă tu și Kevin ați fi

avut un copil? Și el ar fi fost metis și toți prietenii voștri v-ar fi disprețuit.

– Da, începând de altfel cu părinții lui Kevin, replică Debbie tăios. Până la divorț, n-au încetat să facă aluzii la culoarea și la ochii migdalați ai nepoților lor. Ai dreptate. Nu suntem mai buni.

Tânăra femeie tăcu brusc, amintindu-și ce-i destăinuise tatăl său în ajunul plecării în legătură cu Sako.

– Și Van? Ce se va întâmpla cu el când va fi adult? insistă totuși.

Ben din nou ridică din umeri cu un gest neglijent, înainte de a răspunde:

– Va rămâne un marginalizat toată viața!

Își continuară drumul până ce soarele fu sus la orizont. De fiecare parte a drumului, se întindeau câmpuri cultivate și din când în când se zărea o mamă cu copii mici.

Nu mai era niciun sat, nicio piață și Debbie se opri în fața unei ferme izolate pentru a face provizii de orez și puțină carne. Fericită de cumpărăturile sale, tânăra femeie nu dădu atenție modului în care o privise bărbatul.

– Fără pește diseară! Am găsit carne! exclamă ea cu un accent de triumf, venind să i se alăture lui Ben, rămas la adăpostul unui tufiș.

Străbătuseră mai mult de doi kilometri, când bărbatul reperă uniforma kaki a soldaților vietnamezi.

– Repede, dă-i actul! șopti în clipa când fură obligați să se oprească sub amenințarea armelor.

Contrar a ce speraseră, bărbatul se încruntă și le înapoie foaia cu un aer disprețuitor.

– Acesta nu este un document legal, spuse cu dispreț. Este doar o copie nereușită.

Ben se prefăcu că nu înțelege nimic și începu să gesticuleze spre Debbie.

– Este surd, explică tânăra femeie.

Soldatul continuă să-i ignore și reluă, adresându-se lui Ben ca și când acesta nu avea nimic:

– Să nu minți! Fermierul v-a auzit vorbind între voi.

Debbie luptă pentru a-și controla vocea și repetă cu cel mai mare calm:

– Nu vă aude. A fost rănit în război, în timpul unei explozii....

Cei doi militari părură să se consulte, apoi cel mai bătrân dintre cei doi declară cu autoritate:

– Vino înăuntru și vom examina acest document mai de aproape.

La aceste cuvinte, Debbie avu impresia că inima îi va exploda. Fără să se preocupe de prezența sa, soldații îl împinseră pe Ben în interiorul postului de poliție. În clipa în care trecea de ușă, tânărul bărbat lăsă rucsacul în exterior.

Oare ce să facă? se întrebă însoțitoarea sa, îngrozită. Îl vor

scotoci cu siguranță și lucrurile îi vor fi cercetate.

După ce aruncă o privire în jur și verifică dacă n-o privea nimeni, tânăra femeie îngenunche lângă mica boccea. Cu degetele tremurând, ridică partea rabatabilă și scoase repede trusa de prim-ajutor, foarfecele și pistolul. Cu un gest grăbit, ascunse totul în mijlocul hainelor sale. Stătea așezată cu un aer nevinovat când se deschise ușa. Fără măcar să se preocupe de ea, cel mai tânăr dintre soldați întinse mâna pentru a lua rucsacul.

Speriată la ideea de a fi și ea cercetată, Debbie se hotărî să fugă. Traversă rapid șoseaua și alergă până la un pâlc de arbori. Cu toată viteza de care era în stare, escaladă trunchiul unui arbore de cauciuc și se ghemui în mijlocul frunzișului.

Oare ce-i vor face lui Ben? Îl vor tortura? Și rucsacul său? Nu uitase nimic ce l-ar putea incrimina?

Tulburată, se prinse de ramuri și privi în direcția colibei. Nu îndrăznea să se întoarcă acolo. Era de preferat să aștepte ca Ben să fie eliberat. Dacă ea nu uitase nimic, n-ar trebui să întârzie să-l elibereze.

Frica tinerei femei nu încetă să se intensifice pe măsură ce timpul trecea. Oare ce făcea Ben acum? se gândi în clipa în care soarele cobora la orizont.

În ciuda a ce știa despre curajul său, Debbie nu se putu împiedica să se teamă de ce era mai rău. Cu siguranță, trebuie să-l fi torturat pentru a-l obliga să mărturisească.

Oricum, ce le-ar fi putut spune, când nu știa o vorbă în vietnameză? Indiferent de durere, era incapabil să le spună ce voiau să audă.

La capătul răbdării, Debbie se hotărî să riște totul pe o carte. Terminase de încărcat pistolul lui Ben, când doi soldați își făcură apariția și intrară la rândul lor în mica gheretă.

De data aceasta, totul era pierdut, își spuse punând arma la loc. Poate ar fi reușit să domine doi adversari, dar cu siguranță nu patru!

Și Ben? Ce se va întâmpla cu el? În ciuda precarității propriei situații, Debbie nu se putea împiedica să se gândească la soarta tânărului bărbat. Măcar de n-ar fi rănit! își repeta pentru a suta oară în acea după-amiază caldă.

Miji ușor ochii pentru a lupta împotriva reflexiei soarelui pe tabla ondulată și privi postul de poliție cu mai multă atenție. Ușa se deschise, dar nimic nu părea să se miște. În sfârșit, o siluetă ieși din umbră și tânăra femeie își stăpâni un strigăt de bucurie. Ben! Slavă Domnului, fusese eliberat!

În grabă, se lăsă să alunece jos din arborele în care se cocoțase, zdrelindu-și în trecere mâinile și genunchii înainte de a se târî în spatele tufișurilor, pentru a veni să-l aștepte pe Ben la curba drumului.

După o privire în jur, Ben reperă arborii din depărtare. Cu pași lenți, înaintă în acea direcție, apoi strigă în șoaptă:

– Debbie! Ești acolo?

– Ben! exclamă aceasta ieșind din desiș. Cum te simți? Dumnezeule, dar ești rănit! se lamentă văzând hematomul de pe pometele obrazului.

– Nu-ți face griji. N-am nimic grav, în afară de câteva contuzii, continuă bărbatul atrăgând-o spre el. De fapt, mi-ai salvat viața. Când au început să răscolească în rucsac, m-am crezut pierdut! continuă fără să înceteze s-o strângă cu tandrețe lângă el. Cum ai reușit să scapi de supravegherea lor?

– M-am grăbit, îi explică ea luându-i fața în mâini pentru a o examina. Oh, Ben, mi-a fost atât de frică! N-am încetat să mă gândesc la tot felul de lucruri! Mi-ar fi plăcut să-ți vin în ajutor, dar în acea clipă au sosit ceilalți doi soldați. Împotriva a patru, n-aveam nicio șansă, încheie ea, acoperindu-i obrajii și bărbia cu sărutări. Sunt atât de mulțumită să văd că totul este bine!

– Sunt atât de fericit să te regăsesc, făcu Ben răspunzându-i la îmbrățișare. O clipă, m-am temut să nu le cășuneze pe tine.... mai ales când am înțeles că aveai pistolul asupra ta, continuă bărbatul, sărutând-o pasionat. Vino, repede... Nu putem petrece noaptea aici, reluă, arătându-i drumul ca pentru a o încuraja. Ne mai rămân o oră sau două de lumină. Să plecăm.... să ne îndepărtăm, în cazul că le va mai veni ideea să ne urmărească.

Debbie își luă rucsacul și începu să-l urmeze.

– Ce ți-au făcut? întrebă, gândindu-se să se mențină la nivelul însoțitorului său.

– Nu prea știu, pentru că n-am înțeles nicio vorbă din ce m-au întrebat. Nu mi-a fost greu să joc rolul de surdomut. Au deschis rucsacul și mi-au găsit bricheta, dar este la fel cu toate cele care se pot cumpăra pe piața neagră. După aceea, m-au brutalizat puțin, apoi, timp de trei ore, au examinat hârtia pe care le-am dat-o. Fără îndoială că până la urmă au tras concluzia că era autentică, pentru că mi-au dat drumul!

– Slavă Domnului! oftă tânăra femeie.

Trebui să se stăpânească să nu-i ia mâna pentru a se liniști, dar un asemenea gest ar fi părut cât se poate de suspect în ochii unui eventual curios.

Încă emoționați de experiența pe care tocmai o împărtășiseră, cei doi tineri continuară să meargă în tăcere, întorcându-se să verifice dacă nu erau urmăriți.

Brusc, își reținură un strigăt de ciudă, distingând la circa o sută de metri un post de poliție.

– Repede! Să ne punem la adăpost, murmură Ben la urechea însoțitoarei sale. Poate nu vom avea de două ori același noroc. Să trecem peste câmp!

Cu inima bătând puternic, se strecurară de la tufiș la tufiș, în speranța de a scăpa de ochii patrulei.

– Propun să ne oprim, sugeră Ben după un timp. Cu atât

mai rău, pentru o seară vom dormi sub cerul liber!

– Poate nu, replică Debbie arătându-i cu degetul o construcție la câțiva pași. Dacă am merge acolo?

– Într-adevăr, de ce nu? hotărî Ben după ce examină sărmana construcție. Suntem în ruinele unui templu vechi.

Nu mai rămăseseră decât acoperișul și pereții, dar ansamblul trebuia să fi fost foarte frumos la origine. Vestigiile erau încă impozante și o atmosferă de liniște și reculegere se degaja din pietrele pierdute în vegetație.

– Să ne instalăm aici! repetă Ben după ce verifică faptul că nimeni nu-i urmărise.

– Și dacă ne vede cineva? se îngrijoră însoțitoarea sa.

– Ce importanță are? Suntem într-un sanctuar. Nimeni nu va îndrăzni să ne deranjeze aici. Slavă Domnului, iată-ne în siguranță, cel puțin pentru câteva ore! încheie Ben, luând-o pe Debbie lângă el. Mi-a fost atât de teamă că vor porni pe urmele noastre!

Cu blândețe, tânăra femeie scăpă din îmbrățișarea însoțitorului său și-i scoase cu autoritate cămașa murdară de transpirație și praf.

– Nu merită! protestă repede Ben.

– Ești acoperit de vânătăi! exclamă însoțitoarea sa. Brutele! Chiar te-au maltratat!

– Aș, am văzut și mai rău de atât! făcu bărbatul examinându-și neglijent bustul. Sărută-mă mai degrabă. Sunt

sigur că asta mă va vindeca!

Debbie înălță capul pentru a-l privi și rămase stupefiată. Pentru prima dată, nu era nicio urmă de cinism în vocea sa. Tulburată de sinceritatea pe care i-o ghicea, se apropie de el și-i atinse cu buzele umerii și pieptul gol.

– Ești puțin mai bine? îl întrebă cu timiditate.

– Mult mai bine!

Cu tandrețe, Debbie continuă să sărute semnele cu care era acoperit Ben, lăsându-și buzele să întârzie cu un fel de voluptate peste vânătăi.

Curând, respirația bărbatului deveni mai sacadată, după cum și propria sa răsuflare se făcea mai întretăiată. În clipa în care Debbie lăsă capul în jos spre abdomenul său plat, Ben îi luă fruntea și-o atrase spre el pentru a-i săruta gura.

Într-o izbucnire de patimă, răsuflările li se îmbinară în timp ce se îmbrățișau strâns, ca și când viața toată le depindea de asta.

Pentru prima dată de când se cunoșteau, Debbie dădu frâu liber pasiunii care o cuprindea, surprinsă de amestecul de forță și blândețe pe care Ben știa să-l demonstreze.

Acum, tânăra femeie era gata, pregătită să i se dăruiască de bunăvoie. Ben avusese dreptate. Încă de la început fuseseră destinați unul altuia, chiar dacă aveau concepții atât de diferite despre lucruri.

În acea clipă, bărbatul slăbi îmbrățișarea, pentru a-i

acoperi fața cu o ploaie de mici sărutări.

– Te simți bine cu adevărat, Lotus? o întrebă pe un ton neliniștit.

– Mă simt foarte bine și mă voi simți și mai bine când vom face dragoste. Iubește-mă, te rog! În seara asta, am nevoie. Și tu, sunt sigură.

Ben tresări, apoi se îndepărtă pentru a o privi mai bine.

– Ești sigură? spuse foarte încet.

– Din întâmplare, ți-ai schimbat părerea? replică tânăra femeie făcând ochii mari.

– Nu, dar nu vreau să ai regrete. Nu trebuie ca mâine să-ți faci reproșuri. În ce mă privește, n-am nici cea mai mică îndoială în legătură cu noi.

Debbie îl privi atent, cu un aer uluit. Oare era același bărbat care aproape o amenințase că o ia cu forța? Cel care se folosise de un șantaj odios pentru a o obliga să-l urmeze la Hong Kong? În sfârșit, nu era momentul să-și pună acest gen de întrebări. Luă ușor în mâini fața bărbatului și răspunse zâmbind:

– Da, Ben, sunt sigură. N-am fost niciodată mai hotărâtă în toată viața mea.

– În cazul acesta, cel puțin în noaptea asta, nimic nu ne va despărți, declară el, ridicându-se pentru a-și lua sacul de dormit.

Cu cea mai mare grijă, îl deschise complet și-l puse pe jos,

apoi îl întinse și pe al tinerei femei, pentru a forma un singur pat moale. Apoi aprinse lanterna și-i mască lumina cu ajutorul cămășii.

– Vreau să te pot vedea în timp ce te iubesc, spuse în chip de explicație, începând să desfacă legăturile care țineau tunica lui Debbie.

Când fu goală până la brâu, își aținti asupra ei o privire înflăcărată, apoi lăsă în jos de pe șolduri pantalonii ușori.

Acum, tânăra femeie nu mai purta decât lenjeria fină. Nerăbdător, Ben desfăcu cu un deget sutienul din dantelă, în timp ce însoțitoarea sa își scotea triunghiul îngust care o mai îmbrăca.

Rămase îndelung nemișcată, oferită ochilor uimiți ai bărbatului.

Nu simțea nicio jenă să rămână astfel goală în fața lui, spre deosebire de cum fusese cazul cu Kevin, primele dăți. Aici, era ca și când îi fusese destinată de o veșnicie lui Ben, ca și când nuditatea sa era doar cadoul pe care i-l făcea.

Fără să înceteze s-o contemple, Ben se debarasă de propriile haine. La rândul său, Debbie admiră îndelung trupul ferm și musculos, înainte de a-și deschide brațele într-un elan de tandrețe.

Rămaseră câteva clipe îmbrățișați, fericiți de simpla atingere a trupurilor însetate.

– Ia-mă, Ben, murmură tânăra femeie în clipa în care

bărbatul o conduse spre patul improvizat. Te vreau. Vino.... nu mă face să aștept!

– Și eu te vreau, replică Ben, acoperindu-i fața și gâtul cu o ploaie de sărutări. Te doresc de prima dată când te-am văzut, încheie jucându-se cu un mamelon.

– O știu. Nu mi-ai ascuns-o!

– Deloc. De fapt, te-am dorit de prima dată când ai venit pentru acel interviu. În acea perioadă erai căsătorită, dar aș fi dat orice să te pot seduce. Pentru a nu mă trăda, te-am dat afară cât mai repede posibil, încheie fără să înceteze să-i sărute sânii.

– Chiar mă doreai deja? se miră Debbie, lăsându-și degetele să se plimbe pe spatele bărbatului.

– Mai mult decât ți-aș putea spune și la fel ca acum! exclamă Ben acoperindu-i tot trupul cu mângâieri pasionate. De la începutul călătoriei, mi-am petrecut jumătate din nopți privindu-te dormind. Doar printr-o minune am reușit să mă stăpânesc.

– Și eu te doresc încă de prima dată, îi mărturisi Debbie. În același timp, mi-a fost teamă să dau frâu liber sentimentelor.

– Fii liniștită, dragostea mea, replică Ben, continuând s-o mângâie cu evlavie. Nu-ți voi face rău. Vreau doar să păstrezi amintirea acestei nopți în memorie.

Acum, erau o singură ființă. Când tânăra femeie scoase un

strigăt ușor de plăcere, Ben își exprimă în sfârșit pasiunea atât de mult timp stăpânită. Uniți de aceeași patimă, cei doi tineri atinseră în același timp culmea extazului....

***

Debbie își termină ultimele boabe de orez. După ce făcuseră dragoste îndelung, Ben și cu ea hotărâseră să prepare o gustare ușoară.

– Ei bine, ai obținut în sfârșit ce-ți doreai, murmură ea zâmbind strengărește.

– Ai regrete? o întrebă Ben ciufulindu-i părul.

– Nu, în niciun caz!

Ben o privi câteva clipe în tăcere, apoi reluă încet:

– Sunt nebun după tine, nu te-am mințit, spuse el aplecându-se pentru a-i săruta buzele. Totuși, cu riscul de a te răni, trebuie să recunosc că aș fi acceptat această misiune, chiar dacă n-ai fi fost aici.

– Adevărat? se miră Debbie. Ai fi venit chiar dacă Jim n-ar fi insistat?

Ben dădu din cap, apoi continuă mai încet:

– Da. Aveam alte mijloace pentru a te seduce. Ți-aș fi putut face curte fără să-mi dau osteneala să plec din San

Francisco. Insistând puțin, aș fi reușit să-ți înving scrupulele, încheie, închizându-i gura cu un sărut.

– În acest caz, de ce ești aici? insistă ea.

Un timp, crezu că nu-i va răspunde, dar apoi Ben mărturisi foarte încet:

– Pentru bani. Pentru mine, este vorba în principal să câștig din ce să trăiesc.

– Nu-mi spune povești! De ce ai venit? Din cauza pericolului? Pentru a-ți dovedi curajul? Cât despre bani.... ai fi putut avea tot atâția prin mijloace mai puțin aventuroase! De altfel, chiar și în acest caz, ai fi putut obține mai mult de la Jim, dacă ai fi vrut....

– Ei bine, poate pentru libertate, acceptă bărbatul după o lungă tăcere. Nu cred în multe lucruri, Debbie, dar cred în liberul-arbitru al omului! Oamenii ar trebui să fie liberi să circule după placul lor, fără să se preocupe de culoare și de idei! Aici, oamenii sunt prizonierii unui sistem opresant, dar pot ajuta câțiva inși să scape de jug!

– Și în cazul lui Li? întrebă însoțitoarea sa.

– Ascultă, draga mea, reluă bărbatul îmbrățișând-o pe Debbie. Puțin îmi pasă de sentimentele prietenei tale, dar țin totuși s-o ajut să evadeze. Acum, să nu mai vorbim despre asta. Vino mai degrabă lângă mine, încheie atrăgând-o spre el.

Tânăra femeie tocmai se cuibărise lângă însoțitorul său

când acesta o îndepărtă pentru a sări în picioare.

– Acum, suntem în sud. Ar fi de preferat să dormim sub o plasă împotriva țânțarilor dacă nu vrem să fim plini de înțepături, spuse scoțând din rucsac o bucată mare de tul.

– Noapte bună, Ben, somn ușor, bâigui Debbie strângându-se lângă el.

În ciuda oboselii, tânăra femeie rămase îndelung fără să poată dormi, întinsă în întuneric și gândindu-se, în timp ce prin minte îi treceau toate evenimentele zilei.

Cel mai surprinzător era pentru ea contrastul dintre cinismul pe care-l afișa Ben în viața privată și idealismul aspirațiilor sale. Cu siguranță, era mult mai sensibil decât voia să accepte. Cu puțin noroc, poate va reuși să-i străpungă carapacea și să găsească într-o zi drumul spre inima sa?

Era gata să adoarmă când o nouă idee o făcu să deschidă ochii. În focul pasiunii, uitase complet să-și ia precauțiile pentru a evita să rămână însărcinată. Pe de altă parte, fără îndoială nu-și asuma niciun risc. În ciuda tuturor eforturilor lor, Kevin și cu ea nu reușiseră niciodată să aibă un copil în timpul celor câteva luni de căsnicie. Probabil era sterilă, încheie în clipa în care se cufundă într-un somn profund.

Ben își schimbă poziția, înduioșat de încrederea pe care i-o demonstra însoțitoarea sa, dormind în brațele lui. Își atinsese în sfârșit scopul. Reușise să devină amantul lui Debbie Cheong. Totuși, în locul triumfului pe care ar fi

trebuit să-l simtă, încerca o oarecare reticență, o impresie de stânjeneală. În ciuda plăcerii pe care tocmai o cunoscuse cu tânăra femeie, era nefericit și ușor frustrat.

Măcar dacă ar fi putut să știe ce-i lipsea! Debbie îi devenise amantă, cum își dorise. Ce-ar fi putut să-i ceară mai mult? se gândi ultima dată înainte de a închide ochii.

Capitolul 9

Debbie contemplă îndelung apele calme ale râului, înainte de a exclama:

– Ce spectacol extraordinar! Țara asta este cu adevărat minunată! spuse întorcându-se spre Ben. Nici războiul n-a reușit s-o urâțească.

Bărbatul o luă tandru de braț, pentru a o strânge lângă el.

– Întotdeauna am adorat Vietnamul, oftă el, răspunzându-i la zâmbet. Ești gata să treci pe partea cealaltă? continuă schimbând subiectul.

– Mi-ar plăcea atât de mult să vizitez Hue, murmură Debbie privind cu regret cetatea antică ale cărei ziduri se profilau în depărtare.

Mirat, Ben îi dădu drumul pentru a o privi cu mai multă atenție.

– Glumești, presupun? Credeam că voiai s-o eliberezi pe Li și să pleci imediat!

– Ei bine, nu doresc nimic mai exact, dar e păcat să fii aici și să nu poți vedea un oraș atât de celebru.

– În fond, ai dreptate, încuviință Ben, luându-i mâna. Să facem pe turiștii!

– Chiar ești de acord? insistă însoțitoarea sa, cu fața luminată de bucurie. Vom intra în Hue?

– Într-adevăr, de ce nu? replică bărbatul, ridicând din umeri. Nu este decât la o oră de mers de locul în care suntem acum. Vom putea petrece ziua acolo, înainte de a ne culca pe celălalt mal, pentru a ajunge la Phu Bai. Numai că, îți dau un sfat: să nu vorbești când vom fi acolo!

Pentru mai multă siguranță, Ben o antrenă la adăpostul unui tufiș pentru a îmbrăca uniformele pe care le furaseră în ajun, dintr-un post de poliție. Bărbatul își reproșase că nu se gândise la asta mai curând. În acest fel, puteau arbora după împrejurări ținuta kaki a militarilor, sau zdrențele unor simpli țărani, care le-ar fi garantat anonimatul în locurile uitate de lume.

După ce intrară în cetatea imperială, cei doi tineri se plimbară la întâmplare de-a lungul străzilor mici și a caselor vechi înainte de a ajunge pe malul opus, pentru a-și ridica tabăra.

După ce-și mâncară cu poftă cina frugală, Debbie și Ben

instalară plasa împotriva țânțarilor deasupra sacilor de dormit. Era din ce în ce mai cald și numeroase insecte îi atacau acum încă de când se înseră.

– Mi-ar plăcea să fie mâine, oftă tânăra femeie aranjând vesela. Am certitudinea că de data aceasta ne vom atinge scopul!

– Ai mai avut această impresie și ultima dată, îi răspunse Ben cu amabilitate. Pentru moment, nu știu dacă Li este într-adevăr în lagăr. În caz de ghinion, s-ar putea să petrecem toată vara alergând după ea.

– Curând, este o lună de când suntem în Vietnam, constată Debbie. Mi se pare că suntem în cincisprezece?

– Am încetat să socotesc, ripostă Ben, ridicând dezamăgit din umeri. De altfel, n-are nicio importanță.

– Probabil ai fi mers mai repede cu Jerry, observă tânăra femeie. Prezența mea te-a întârziat.

– Poate, dar pe de altă parte, într-o zi mi-ai salvat viața, spuse el, trântindu-se pe patul improvizat. În plus, călătoria cu tine oferă anumite avantaje care lui Jerry i-ar fi fost greu să mi le procure! încheie sărutând-o cu pasiune.

– Serios? îl ironiză tânăra femeie. Jerry nu ți-a făcut niciodată asta.... sau asta? ripostă acoperindu-i trupul cu o ploaie de sărutări.

Ben desfăcu sutienul tinerei femei pentru a-și afunda gura între sâni.

– Prefer prezența ta celei a lui Jerry, murmură cu un oftat de fericire. Dumnezeule, Lotus, nu mă plictisesc să te iubesc, nici să te mângâi!

Terminară în grabă să se dezbrace, pentru a cunoaște din nou plăcerea de a fi împreună. În compania lui Ben, Debbie câștigase experiența unei senzualități pe care Kevin n-o mulțumise cu adevărat niciodată. La rândul său, Ben descoperea cu tânăra femeie tandrețea și complicitatea.

Înaintea lui Debbie, nicio femeie nu-i inspirase acest gen de sentimente, această îmbinare de pasiune și de tandră prietenie. Totuși, în loc să încerce să-și analizeze comportamentul, prefera să profite din plin de situație.

Mai târziu, când stătea întinsă liniștită și fericită în brațele lui Ben, Debbie nu se putu împiedica să se întrebe despre natura exactă a relațiilor lor. Oare nu risca să sufere, așa cum se temuse? Oricum, era prea târziu pentru a da înapoi. De altfel, nici nu dorea asta. Ben era pentru ea un amant minunat, blând și puternic în același timp. Trăind alături de el, poate va accepta s-o iubească într-o zi? Îndrăznea să spere. Cine știe? Poate experiența lui Li și Jim va reuși să-i schimbe concepția de viață?

În seara aceea, trecu mult până când Debbie adormi. A doua zi dimineață, dormea încă profund când Ben o strigă:

– Să ne grăbim, Debbie! Nu trebuie să întârziem prea mult, dacă vrem să fim la Phu Bai înainte de sfârșitul zilei.

Debbie se ridică frecându-și ochii și întrebă înăbușindu-și un căscat:

– Ce ținută vom adopta astăzi? Uniforma, ca ieri?

Ben se gândi o clipă înainte de a-i răspunde:

– Nu, nu cred. Ar fi prea periculos. Este mai cuminte să punem hainele de țărani, încheie luându-și aparatul de ras.

– Ai putea să aștepți, îl tachină Debbie, ocupată să-și strângă părul în coc. De altfel, de ce nu-ți lași să crească barba și mustața?

– Mi-ar fi teamă că te înțep! spuse pe un ton degajat. Nu.... serios, Debbie. Ți-ar plăcea mai mult dacă aș fi acoperit de păr? o întrebă aruncând o privire spre pieptul său neted.

Debbie se apropie, emoționată de anxietatea pe care i-o ghicea:

– Îmi placi așa cum ești, îi replică atingându-i cu buzele umărul. Îmi plac ochii, părul, culoarea pielii tale... până și această cicatrice, continuă urmărind cu degetul arătător linia fină albă care-i brăzda obrazul. Este tot consecința unei bătăi într-un bar bar? încheie izbucnind într-un râs ironic.

– Nu. Este vorba de o rană de război – amintirea unei misiuni în China. Mulțumesc, iubito, știi exact cuvintele care trebuie să le spui, spuse Ben cu recunoștință. Ești gata de plecare?

Cum ea încuviință, porniră la drum de-a lungul cărărilor

udate de ploile de vară.

Era extrem de apăsător și o pâclă deasă se ridica din pământ, făcându-i să transpire.

La Phu Bai, Debbie întrebă un trecător despre direcția lagărului unde se afla prietena sa. Pentru a evita întâlnirile neplăcute, cei doi tineri o tăiară peste câmp, ascunzându-se în spatele tufișurilor.

Curând, zăriră barăcile. În ciuda prezenței unei santinele la intrare, nu era nici împrejmuire, nici sârmă ghimpată. După toate aparențele, era mai puțin strict decât în nordul țării, observă Ben în șoaptă.

Ca pentru a confirma această apreciere, Debbie observă doi bărbați care ieșeau liniștiți, mulțumindu-se să salute gardianul în trecere.

– N-ar trebui să avem probleme s-o facem pe Li să evadeze, șopti Debbie. Nu va avea decât să ne urmeze când se înnoptează....

– Dacă este hotărâtă, reluă Ben, fără să se preocupe de mina jignită a însoțitoarei sale.

Când nu mai fură decât câțiva prizonieri care munceau, Ben și Debbie se apropiară fără să trezească nici cea mai mică reacție.

– Cunoașteți oare, din întâmplare, o femeie tânără cu numele de Nguyen Li Ha? întrebă Debbie pe o tânără fată care înainta cu o cazma în mână.

Nu văzuse un bărbat tânăr, îngenuncheat la câțiva pași, care asculta cu cel mai mare interes.

– Nguyen Li Ha? Nu, cu siguranță, nu este aici. În sfârșit.... nu știu. Eu de-abia am sosit. Poate o cunoaște Hung! Hung! Vrei să vii o secundă? strigă adresându-se tânărului.

Fără să-i dea timp să se ridice, îl întrebă cu volubilitate.

– Hung, această doamnă caută o anume Li. Acest nume îți spune ceva?

– Desigur! Nguyen Li Ha. Tatăl său a fost general înainte de revoluție.

– Ea este! exclamă Debbie, agitată. Unde este? Aș dori s-o văd!

– Îmi pare rău pentru dumneavoastră, replică Hung plecând pleoapele. Li a părăsit lagărul acum câteva săptămâni....

– Ați putea să-mi indicați locul unde se află acum? insistă Debbie, ascunzându-și cât putu mai bine profunda dezamăgire.

Hung dădu din cap, apoi începu încet:

– Nu știu....

În acea clipă, surprinse privirea lui Ben ațintită asupra lui și reluă pe un ton repezit:

– Așteptați! Acum mi-am amintit! A făcut o cerere pentru a fi transferată în apropiere de Ashaw. Avea bani și probabil

a reușit.

– Înțeleg, bâigui Debbie, reținându-și lacrimile. Mulțumesc pentru informație.

Când Ben și cu ea fură destul de departe pentru a nu se mai teme de urechi indiscrete, tânăra femeie se prăbuși pe o piatră mare, plată, înainte de a-i explica însoțitorului său cu o voce descurajată:

– Nu mai este aici. Este într-un lagăr în apropiere de Ashaw....

– Nu este adevărat! exclamă tânărul bărbat. Sau și-a pus în minte să facă turul complet al tuturor lagărelor de muncă, sau caută pe cineva! Asta ne va obliga să ne întoarcem din drum, încheie pe un ton puțin mai calm. În acest caz, să mergem.

Dezamăgită de aceste eșecuri succesive, Debbie porni în urma lui. Îmbrăcară din nou uniformele și o femeie bătrână le propuse să se urce în căruța sa trasă de doi bivoli. Datorită ei, reușiră să ajungă pe malul râului înainte de apus.

Debbie se așeză în iarba înaltă și privi fără să vadă apele care băteau în albastru ale fluviului. Nu reușea să scape de o impresie de proastă indispoziție. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult i se părea că vorbele lui Hung sunau fals. Mai întâi pretinsese că nu știa unde plecase Li, înainte de a-și schimba brusc părerea.

– Vei crede cu siguranță că am înnebunit, murmură

făcându-i semn lui Ben să vină mai aproape. Țin să ne întoarcem chiar mâine la Phu Bai. Sunt sigură că Hung ne-a mințit.

Ben se întinsese pe spate și spuse cu o voce leneșă.

– Repetă-mi vorbele sale...

Debbie închise ochii pentru a se concentra mai bine înainte de a continua:

– Mai întâi, l-am întrebat dacă știa o femeie pe nume Li. Nguyen Li Ha, a exclamat el, precizând că era fiica unui general de armată.

– Da, și apoi? o grăbi bărbatul.

– Mi-am exprimat dorința s-o întâlnesc și mi-a declarat că plecase. A ezitat, apoi m-a anunțat că trebuia să se afle într-un lagăr în apropiere de Ashaw. Nu știu de ce, dar nu sunt liniștită. Pe de altă parte, poate am ajuns să-mi iau dorințele drept realitate, încheie privindu-l cu un aer nefericit.

– Dacă ți-aș împărtăși propriile bănuieli, n-ai fi mulțumită, răspunse Ben ridicând din umeri.

– Poate, într-adevăr, dar prefer să te ascult!

– Ei bine, personal, sunt practic convins că ea l-a trimis pe acel tânăr să ne îndemne pe o pistă greșită.

Tânăra femeie se gândi o clipă, apoi protestă energic:

– Ce interes ar avea? Cum ar fi putut să bănuiască faptul că cineva va veni să ceară informații? Și apoi, pentru ce motiv

l-ar fi însărcinat să ne înșele?

– Sunt de acord cu obiecțiile tale, dar nu-ți va plăcea a doua ipoteză care mi-a venit în minte, țin să te avertizez.

– Îl bănuiești că este amantul său, nu-i așa? exclamă Debbie pe un ton ofensat.

– Exact. Evident, știa multe despre ea. Ar putea fi o simplă prietenie dar, în acest caz, n-ar fi fost atât de grăbit să scape de noi. S-a comportat ca un bărbat gelos pe femeia sa.

– Li n-ar fi făcut asta! se revoltă tânăra femeie. Cu siguranță, nu după ce a primit bani și vești de la Jim! Nu este posibil, încheie frângându-și mâinile cu un gest neputincios.

– Atunci, cum îți explici asta?

– Și dacă Hung nutrește pentru ea o dragoste fără speranță? întrebă Debbie. La urma urmei, poate este îndrăgostit de Li, care la rândul ei este îndrăgostită de Jim. Mi se pare că nu este imposibil.

– În acest domeniu, într-adevăr nimic nu este imposibil, fu de acord bărbatul. De altfel, sunt convins că ne-a mințit. Sunt de părerea ta. Nu ne mai rămâne decât să ne întoarcem la Phu Bai.

– Și dacă Li este în lagăr?

– Voi încerca să aflu care-i sunt intențiile, replică Ben cu convingere. Cât despre Hung, îmi va face plăcere să-i administrez o corecție bună, pentru că ne-a spus povești!

În fața aerului speriat al însoțitoarei sale, se corectă foarte

repede:

– Nu.... nu voi face așa ceva. Nu țin să atrag atenția. Dacă ai prepara orezul în timp ce aprind focul? reluă după ce se ridică.

După ce cinară, Ben scotoci în rucsac în căutarea unei țigări uitate, dar soldații nu-i lăsaseră nimic. O constată cu oarecare dezamăgire.

– Poate ai putea face în așa fel încât să cumperi, îi sugeră însoțitoarea sa.

– Va trebui să mi le procur de pe piața neagră, dar nu merită osteneala, replică bărbatul pentru a se duce pe malul râului să se spele. Ar trebui să profităm pentru a ne spăla hainele, spuse ridicându-se. Imediat ce va fi mai întuneric.

– De ce nu acum?

– În ce mă privește, într-adevăr n-are nicio importanță. Pe tine, nu te sfătuiesc! replică Ben arătându-i cu degetul o joncă ce aluneca pe suprafața fluviului.

– Într-adevăr, voi aștepta, va fi mai bine! izbucni în râs Debbie.

Se așezară pe malul râului pentru a se bucura de calmul acelui sfârșit de zi. În clipa în care soarele dispărea în spatele vârfurilor arborilor, apăru luna plină, invadând câmpia într-o lumină argintie.

În tăcerea înconjurătoare, Debbie nu înceta să-și pună întrebări în legătură cu prietena sa. Oare unde era acum? Ce

se întâmplase cu ea? Fusese fidelă primei iubiri, sau acum era îndrăgostită de un alt bărbat? N-ar fi fost de necrezut, într-adevăr. Zece ani reprezentând timp îndelungat, cum bine subliniase Ben. Numai că i se părea de nesuportat s-o bănuiască pe Li ca fiind interesată. N-ar fi acceptat niciodată bani de la Jim, fără să aibă intenția să i se alăture. Era pe deplin convinsă că tânăra femeie ar fi fost incapabilă de o astfel de atitudine.

Ben îi aruncă o privire pe furiș. Cum era de înțeles, Debbie se gândea încă la soarta prietenei sale, în loc să profite din plin de plăcerea clipei!

– Dacă ai spăla hainele acum? îi sugeră luând-o de mână.

– Măcar dacă am avea puțin săpun! se lamentă în mod comic tânăra femeie, în timp ce freca așa cum putea mai bine zdrențele lor prăfuite.

– Este mai bine să-l păstrăm pentru a ne face toaleta, replică Ben, ajutând-o să stoarcă uniformele ude.

– Ține, vrei să întinzi rufele? îl întrebă Debbie, nemișcată în mijlocul curentului.

În lumina lunii, trupul său semăna cu o statuie de alabastru. Era încântătoare! Mai frumoasă decât oricare din cuceririle sale precedente! își spuse bărbatul, incapabil să-și desprindă ochii de la silueta subțire.

Era fină și zveltă, dar bine proporționată. Ben simți încă o dată acel sentiment familiar. Cât de mult o dorea! Niciodată

nu va reuși să se sature de frumusețea ei. Tânăra femeie nu părea stânjenită. La drept vorbind, nu-i era deloc rușine să se plimbe complet goală și nici nuditatea însoțitorului său n-o deranja câtuși de puțin.

Că o dorea, nu era în fond câtuși de puțin uimitor, trase Ben concluzia după ce se gândi o clipă. Totuși, cel mai tulburător era însăși constanța sentimentelor sale.

Inconștientă de atenția pe care i-o acorda bărbatul, Debbie se întoarse pe mal pentru a-și lua șamponul din rucsac.

– În seara aceasta, doresc să-mi fac o toaletă completă, spuse cu o licărire de provocare în ochi. Vrei să mă ajuți? continuă, înaintând spre mijlocul stufului, cu părul răspândit pe suprafața apei.

Ben puse mâna pe sticla cu șampon și o apăsă pentru a face să cadă din ea câteva picături din prețiosul lichid, pe capul înclinat al lui Debbie. După ce-și fricționă energic pielea capului, tânăra femeie insistă:

– Încă puțin, te rog.... Eram într-adevăr murdară....

Ben se hotărî să-și facă și el toaleta.

– Cu ce este parfumat? întrebă fluturând flaconul pe jumătate gol.

– Cu flori de câmp! exclamă Debbie fără să înceteze să-și frece șuvițele de păr încă ude.

Râdea sub coroana de spumă și Ben simți cuprinzându-l

o dorință înnebunitoare.

– Pari o prințesă, murmură cu o voce schimbată. O prințesă orientală!

– În acest caz, trebuie să fii prințul meu!

Fără să răspundă, Ben își scufundă fața în apă pentru a înlătura ultimele impurități. Când ieși, șiroind încă de apă, întrebă timid:

– Poate Prințul Broască?

– Ben, ești cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut! exclamă tânăra femeie, pentru a-l îmbărbăta. Mi-ar plăcea să vezi cum îmi apari!

– Ești un înger, spuse bărbatul atingându-i ușor buzele. Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva atât de drăguț. De când te-am cunoscut, am impresia că am fost în sfârșit eliberat de vraja care mă ținea prizonier, încheie luând în mâini fața blândă a însoțitoarei sale, pentru a-i săruta buzele.

Debbie deschise gura sub mângâierea înflăcărată. În culmea plăcerii, își lăsară răsuflările să se contopească, în timp ce se îmbrățișau în apă.

Apa îi cuprindea din toate părțile, învăluindu-i în dulcea sa tandrețe.

Debbie mângâie cu dragoste umerii și spatele însoțitorului său, înnodându-și picioarele cu ale sale în mijlocul stufului. La rândul său, bărbatul îi atinse pieptul și gâtul.

Cu inima bătând puternic, Debbie se lipi de însoțitorul său ca pentru a-l face să simtă cât de mult îl dorea. După câteva clipe, fu prima care se desprinse din îmbrățișare.

– Mai ales, Ben, să nu te mai îndoiești niciodată de tine! Ești un bărbat seducător, cel mai seducător pe care l-am cunoscut. Promite-mi că n-ai să uiți!

– De acord, încuviință bărbatul, strângând-o mai tare.

Cât de mult îl compătimea dintr-o dată! se gândi Debbie, cu inima strânsă de o milă ciudată. În fond, Ben fusese întotdeauna puțin iubit!

Fără să-și dea seama de gândurile însoțitoarei sale, bărbatul se apropie de mal pentru a lua o bucată de săpun.

– Dacă ai veni aici? îi propuse lui Debbie. Este mai puțin adânc. Va fi mai ușor să ne spălăm.

Docilă, tânăra femeie veni să i se alăture. Cu mare blândețe, Ben începu să-i fricționeze fața și gâtul, apoi pieptul, talia, întârziind pe pielea mătăsoasă a abdomenului delicat bombat.

– Dă-mi piciorul, spuse el cu autoritate.

Debbie o făcu fără să se lase rugată, apoi luă la rândul ei săpunul parfumat și începu să-l fricționeze în aceeași manieră insidioasă pe care o folosise el în ce o privea.

Ben gemu înăbușit când mângâierea tinerei femei deveni mai insistentă, apoi se dădu un pas înapoi înainte de a spune:

– Acum, vino să ne clătim repede!

Vorbind, o prinse de umeri și Debbie se găsi în apa adâncă. Când curentul îi atinse pieptul, înclină capul și-și spălă fața și mâinile.

La rândul său, Ben termină prin a se scutura.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată! exclamă el pe un ton admirativ, luând-o din nou lângă el. Te doresc atât de mult, continuă strângând-o mai puternic. Aici.... acum... te rog, nu mă face să aștept...

– Aici.... imediat? se miră Debbie.

Cu tandrețe, Ben o făcu să-și înnoade picioarele în jurul taliei sale apoi o luă într-o mișcare unduioasă și senzuală. Minute întregi, rămaseră înlănțuiți, în timp ce valuri mici se spărgeau de trupurile lor. Un spasm mai puternic o făcu pe Debbie să scoată un strigăt de plăcere, apoi totul se pierdu în liniștea nopții.....

***

Debbie era așezată pe sacii de dormit, în timp ce Ben îi descurca părul.

– Am fost deseori tentată să-l tund, mărturisi ea când bărbatul îi trecea pieptenul prin părul ciufulit.

– Nu, te implor! Să n-o faci în niciun caz! Îți ador coafura. Părul este poate ceea ce am remarcat în primul rând la tine!

– Serios? îl tachină Debbie. Și altceva?

– Pieptul, replică bărbatul, îndepărtând cu blândețe o șuviță de păr care ascundea fruntea tinerei femei.

– Pieptul? repetă ea pe un ton puțin surprins. Am niște sâni foarte mici!

– Se poate, dar sunt încântători! continuă Ben atingând cu buzele vârful unui sân. Îmi amintesc foarte bine. Eram incapabil să-mi iau ochii de la ei. Și n-am fost dezamăgit, o mărturisesc în mod sincer.

– Și mai ce? Cum mă găsești?

Ben se gândi o clipă înainte de a continua:

– Îmi amintești de tatăl tău. Nu fizic, bineînțeles, dar încăpățânarea ta.... modul în care insiști, fără să te descurajezi.

– În acest caz, probabil îți semăn! exclamă tânăra femeie în clipa în care Ben se îndrepta pentru a pune pieptenele în trusa de toaletă.

– La ce te gândești? o întrebă revenind să se așeze lângă ea. De ce pari frământată?

Probabil se gândea din nou la prietena sa, își spuse bărbatul în fața minei preocupate a lui Debbie.

– Ben... este adevărat ce se povestește referitor la orientale... Știi.... tehnica lor amoroasă și tot acest gen de

lucruri....

Timp de câteva clipe, Ben o privi în tăcere, incapabil să răspundă, apoi izbucni într-un hohot puternic de râs și reuși să bâiguie:

– În sfârșit, Debbie.... și tu ești chinezoaică! Ești cea mai în măsură să răspunzi la acest gen de întrebări!

– N-are nimic de-a face cu asta, reluă cu încăpățânare tânăra femeie. Am auzit mereu vorbindu-se de blândețea și priceperea lor. Tu.... ai călătorit mult și....

Se opri o fracțiune de secundă, se îmbujoră puternic, apoi încheie foarte încet:

– Înțelegi.... în afară de Kevin, eu n-am cunoscut pe nimeni. N-am deloc experiență și în niciun caz n-aș vrea să te plictisesc.

Ben dădu capul pe spate și râse din toată inima.

– Sunt întru totul de acord cu tine! Într-adevăr, ești lipsită de experiență, pentru a-mi spune asemenea cuvinte! După ce tocmai am trăit, n-ai înțeles încă faptul că sunt nebun după tine? replică atrăgând-o spre el, pentru a o legăna tandru în brațe. Frumusețea ta mă încântă, grația și zâmbetul tău mă vrăjesc! Te-am obligat să mă urmezi până la capătul lumii pentru a nu te părăsi, nu-ți dai seama? Oare cum poți să vorbești de plictiseală când nu visez decât să rămân cu tine?

– Sunt fericită, Ben, deoarece simt același lucru pentru

tine. Am impresia că nu mă pot sătura de tine, răspunse Debbie, strângându-se lângă Ben pentru a-i acoperi fața cu sărutări pasionate.

Fără să-i dea timp să respire, își continuă explorarea, fericită să-l simtă înfiorându-se, incitat. Când îl ghici gata să strige, se aruncă asupra lui cu un țipăt de victorie și-l aduse cu pricepere în culmea extazului.

– N-ai de ce să le invidiezi pe femeile orientale, murmură el după un timp, când Debbie, epuizată și radioasă, veni să se cuibărească pe umărul său.

Învins de somn, Ben nu întârzie să adoarmă. Debbie rămase îndelung nemișcată, ascultându-i respirația care se îmbina cu cântecul râului.

Debbie ar fi preferat să-l evite. Luptase cu toate puterile pentru a nu ceda, dar cu toate acestea, se îndrăgostise de Ben Sako. Oare de ce trebuise să se îndrăgostească de un bărbat care nu credea nici în dragoste, nici măcar în prietenie?

Totuși, încerca o foarte ușoară speranță. Poate va reuși să-i schimbe modul de a vedea lucrurile? De când erau în Vietnam, avusese impresia că-l cunoștea în fiecare zi puțin mai bine.

Era capabil de tandrețe și de sinceritate, îi dăduse zilnic această dovadă. Avea comori de devotament. Va accepta într-o zi s-o admită? Aici era cu adevărat fondul problemei...

Debbie plecă pleoapele, pentru a-și stăpâni lacrimile de emoție. Totul depinde de Li, acum avea această intuiție. Dacă prietena sa rămăsese credincioasă primei iubiri, ea avea argumente întemeiate să-i opună lui Ben. Ar fi dovada evidentă a puterii fidelității asupra nenorocirii și adversității. În schimb, dacă Li îl uitase pe Jim în timpul ultimilor ani, nu-i mai rămânea nicio speranță de a face să triumfe punctul său de vedere, își spuse stăpânindu-și un ușor fior înainte de a închide ochii.

Capitolul 10

– Până la urmă, ajung să regret ajutorul pe care ni l-a dat bătrâna femeie, oftă Debbie mergând cu pași mărunți și grăbiți pentru a se menține la nivelul însoțitorului său. Dacă nu ne-ar fi luat în căruță, am fi avut un drum mai scurt de parcurs acum. Oricum, mă tem că vom ajunge foarte târziu în lagăr!

– La ce folosește să te lamentezi? ripostă Ben râzând. Dacă nu mă înșală memoria, ieri n-am fost atât de nemulțumiți să ne odihnim puțin!

Debbie nu-și dădu nici măcar osteneala să-i răspundă. Strângând și desfăcând pumnii cu un gest puțin nervos, murmură agitată:

– Nu știu de ce, dar am certitudinea că Li chiar se află la Phu Bai!

Cu tandrețe, Ben întinse mâna pentru a o strânge pe cea a tinerei femei, înainte de a o întreba:

– În acest caz, de ce ești atât de neliniștită? Ar trebui să fii, dimpotrivă, fericită la ideea de a o revedea.

Debbie înălță din umeri, întorcând capul. Nu ținea să-i dezvăluie gândul său ascuns. De fapt, se temea ca Li să nu-și dorească să rămână. De când se trezise, era bolnavă de teamă la această perspectivă.

După ce săptămâni întregi îi afirmase lui Ben că era sigură de Li ca de ea însăși, Debbie era îngrozită. Și dacă se înșelase? Și dacă însoțitorul său avusese dreptate încă de la început? Oare ce va face ea, dacă Li va prefera să rămână în Vietnam, cu bărbatul pe care l-a ales?

Gata să plângă, încercă să-și elibereze degetele pe care Ben le ținea prizoniere, dar acesta repetă cu mai multă insistență:

– Ce se întâmplă, Debbie? De ce te frământi? Ți-e teamă că Li va refuza să ne însoțească, nu-i așa? încheie după ce-i aruncase o privire insistentă.

– Da, într-adevăr, mi-e frică de asta. Mi-e teamă că a ales să rămână cu acel bărbat.... Hung! Probabil îți face plăcere, nu-i așa?

Surprins de acest atac, Ben făcu ochii mari înainte de a replica pe un ton puțin mai dur:

– Oricum, fie că-ți faci sau nu griji, asta nu va schimba

situația! Dacă vrea să vină cu noi, este binevenită; dacă nu vrea, nu este treaba noastră!

Desigur, pentru el n-avea importanță! se gândi însoțitoarea sa, din ce în ce mai furioasă. Totuși, pentru ea nu era același lucru. Debbie contase atât de mult pe fidelitatea lui Li pentru a o da de exemplu și a-l convinge pe Ben de puterea sentimentelor! Încă de la începutul relației lor, își dorea nespus să-l facă să vadă lucrurile ca ea. La început, nu fusese decât o dorință teoretică, dar acum, de când erau amanți, devenise un interes personal. Oare cum putea iubi un bărbat care nu credea decât în dorința fizică? Idila dintre Jim și prietena sa era singurul mijloc la dispoziția ei.

După cum prevăzuse tânăra femeie, soarele era pe punctul de a apune când ajunseră în sfârșit în vecinătatea lagărului. După ce se ascunseră în spatele unui pâlc de arbori, supravegheară îndelung venirile și plecările. În afară de gardieni, construcțiile păreau aproape goale, descoperiră după câteva minute. Probabil că prizonierii nu se întorseseră încă de la câmp.

– Cum vom proceda? întrebă Debbie. Este mai bine să încerc să intru imediat, sau să aștept noaptea?

– Fă o scurtă recunoaștere, o sfătui Ben, după ce se gândi o fracțiune de secundă. Încearcă să localizezi dormitorul comun al femeilor. În acest mod, te vei putea duce direct

acolo când va apune soarele.

Străduindu-se să treacă neobservați, cei doi tineri ajunseră în spatele lagărului. Acolo, Ben îi arătă însoțitoarei sale barăcile situate la dreapta, în timp ce el se îndreptă rapid spre stânga.

În ciuda spaimei care-i strângea inima, Debbie se fofilă de-a lungul unei barăci. O privire rapidă prin geamul prăfuit îi arătă imediat că încăperea era goală.

După ce verificase că n-o remarcase nimeni, își continuă drumul spre construcția următoare. Și aici era vorba de un dormitor, dar din dezordinea din interior, ghici că se afla în secția bărbaților.

La prima vedere, Debbie crezu că a treia sală era pustie de asemenea, dar după ce împinse ușa, un examen mai atent îi dezvălui o formă întinsă pe un pat mizerabil, de-a lungul unei ferestre.

Temându-se că se trădase, Debbie se dădu înapoi speriată, când o voce slabă se auzi în liniște.

– Hung, tu ești?

Cu mare greutate, Debbie își reținu un strigăt de surpriză și se apropie în vârful picioarelor. După toți acei ani, avea impresia că recunoaște accentul lui Li, dar înainte de orice, trebuia să se asigure de identitatea sa.

– Nu, nu este Hung, spuse în vietnameză.

Bolnava se ridicase ușor înainte de a cădea din nou pe

saltea, cu un oftat de dezamăgire.

– Hung v-a trimis pentru medicamente? continuă ea încet. I-am spus totuși că nu este cazul. Acum sunt destul de puternică pentru a mă ocupa eu însămi de asta, încheie închizând ochii, epuizată că vorbise atât de mult.

Debbie mai înaintă și contemplă îndelung fața slăbită a prizonierei. În ciuda suferinței și a lipsurilor, necunoscuta îi amintea în mod curios de prietena sa.

– Li? o strigă încetișor.

Femeia deschise ochii și-și aținti asupra lui Debbie o privire rătăcită.

– Iar visez, murmură ea în cele din urmă. Probabil am un nou acces de febră. Iată că am impresia că o văd și o aud pe Debbie Cheong!

– Nu este un coșmar, Li, ci realitate! exclamă tânăra femeie căzând în genunchi lângă pat. Li, privește-mă! Sunt eu.... Sunt eu, Debbie! încheie, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Cu prețul unui mare efort, Li reuși să ridice pleoapele și să se sprijine într-un cot, pentru a atinge cu mâna părul lui Debbie.

– Debbie? bâigui, în sfârșit. Debbie! Dar cum se poate? Cum poți să fii aici, în Vietnam?

Cu un gest nerăbdător, Debbie își șterse lacrimile care-i încețoșau vederea, apoi replică foarte încet:

– Este o poveste foarte lungă, Li. Jim m-a trimis să te caut.

– Jim? exclamă prietena sa roșind puțin. Oh, Debbie, Jim te-a însărcinat într-adevăr să mă găsești?

– Da. Am venit cu un fost soldat care te va ajuta să evadezi, dacă dorești să mă însoțești.

De data aceasta, Li încercă să se așeze și se prinse agitată de umerii lui Debbie.

– Cum asta, dacă doresc să te însoțesc? repetă pe un ton uluit. De ce pari să te îndoiești? Bineînțeles că doresc să te urmez și să-l regăsesc pe Jim! El ce face? reluă cu ochii umezi de emoție. Cum se simte? Unde trăiește acum?

– Este foarte bine. De trei ani, lucrează ca interpret pentru guvern. În prezent, ne așteaptă în Hong Kong, îi explică Debbie.

– De mult aș fi fost lângă el dacă nu m-aș fi îmbolnăvit, reluă Li cu o voce mai puternică. Dacă ai ști ce mulțumită am fost să primesc banii pe care mi i-a trimis! Mă gândisem să ajung în sudul țării și să închiriez o ambarcațiune să mă ducă în Indonezia. Am ajuns până aici, dar am contractat o febră periculoasă. Doctorul n-a fost în stare să descopere despre ce era vorba. Am rămas foarte slăbită mai multe luni. Nici acum nu sunt vindecată. Fără îndoială, mi-ar trebui îngrijiri și hrană. Singurul lucru care m-a împiedicat să mor – cel puțin așa cred – a fost amintirea lui Jim!

– Nu ți-a furat nimeni banii?

Li scotoci sub zdrențele care-i serveau de haine și scoase o mică pungă de piele pe care o flutură cu înflăcărare.

– În afară de Hung, nimeni nu știe de ei! A fost singurul care s-a ocupat de mine când mi-a fost cel mai rău! încheie luptând împotriva oboselii care îi marcase trăsăturile.

Brusc, Debbie își aminti observațiile făcute de Ben în legătură cu tânărul bărbat și întrebă blând:

– Acest Hung, te place? Bărbatul care m-a condus până aici crede că poate te-ai îndrăgostit.

– Oh, Debbie! exclamă cu o voce slabă și supărată. Hung este un prieten devotat, dar de Jim sunt legată! Aș da orice pentru a fi lângă el chiar în această clipă! încheie izbucnind în hohote disperate de plâns.

– Haide, Li, nu mai plânge! o consolă Debbie. Foarte curând, îl vei întâlni pe Jim. Pentru început, vei ieși de aici chiar în seara aceasta!

La aceste cuvinte, Li își regăsi sângele-rece și începu să se gândească.

– Împart camera cu alte cinci femei, observă ea pe un ton gânditor. În general, în apropiere de miezul nopții toată lumea doarme, dar fata de lângă ușă are somnul ușor.

– Perfect. În acest caz, te vom scoate pe fereastră, declară Debbie arătând deschizătura aflată chiar deasupra patului prietenei sale. În seara aceasta nu te dezbrăca și ține-ți pălăria la îndemână. Ben are un sac de dormit pentru tine.

Mai este ceva ce ai dori să iei cu tine?

– Nu, nimic în afară de asta, replică Li ridicând punga cu aur. Te voi aștepta în apropiere de miezul nopții, încheie ea strângând-o pe Debbie cu brațele slăbite.

– De acord. Încearcă să dormi și să te odihnești bine, continuă prietena sa, îmbrățișând-o la rândul ei. Vom veni îndată ce va hotărî Ben.

– Ben?

– Mercenarul despre care ți-am vorbit. Ben Sako....

– Este....?

– Trebuie să plec, sau va fi îngrijorat. Vom vorbi despre toate astea mai târziu, încheie Debbie fugind după un ultim semn din mână.

În clipa când ieși, se opri pentru a verifica dacă n-o observa nimeni, apoi alergă până la copacii unde o aștepta Ben.

– Ți-a trebuit mult timp, remarcă acesta simplu. Începeam să mă întreb dacă n-ai avut necazuri.

Înainte chiar de a răspunde, Debbie își aruncă brațele în jurul gâtului lui, apoi îl antrenă într-un dans nestăpânit.

– Ben, oh, Ben! Am găsit-o! spuse cu lacrimi în ochi. Te-ai înșelat, să știi! A acceptat să ne urmeze! N-a încetat să-l iubească pe Jim și să se gândească la el!

Se opri brusc și repetă pe un ton plin de gravitate.

– Auzi? Îl iubește pe Jim și nu l-a uitat!

Ben se așeză pe un trunchi de copac și o privi îndelung înainte de a-i răspunde:

– Asta m-ar mira mult. Să spunem mai degrabă că este grăbită să părăsească Vietnamul!

– Dar nu este adevărat! reluă Debbie cu încăpățânare. Așteaptă s-o vezi pentru a-ți face o părere. Este suficient s-o privești când vorbește despre Jim! Bineînțeles că vrea să plece de aici – ca oricine în locul său – ține mai ales să-și întâlnească din nou logodnicul!

– În acest caz, de ce este încă aici? De ce n-a fugit anul trecut?

La întrebarea lui Ben, Debbie păru să-și piardă puțin din vitalitate.

– A fost bolnavă, răspunse, venind să se așeze lângă tânărul bărbat. A contractat o febră periculoasă și, până acum, medicul a fost neputincios în a o ameliora. Sunt luni de zile de când este la pat. Din câte mi-a spus, singurul lucru care a menținut-o în viață, a fost amintirea lui Jim și perspectiva de a-l reîntâlni. Nu.... n-a fost alegerea ei să rămână aici, încheie cu asprime.

Tăcu o clipă, se gândi, apoi reluă pe un ton nesigur:

– De altfel, oare ce vom face? Nu știu dacă este destul de puternică pentru a ne însoți.

– Este mai grea decât tine?

– Oh, Ben, este pur și simplu scheletică! Pe lângă ea, sunt

obeză.

– Vino aici să fac o încercare, îi ordonă bărbatul ridicându-se și aplecându-se ușor înainte.

Docilă, Debbie se sui în spatele lui, cu brațele bine strânse în jurul gâtului.

– Ar trebui să meargă, spuse Ben punând-o pe pământ. O voi căra, împreună cu sacul tău, în schimb, tu te vei încărca acum cu al meu, continuă așezându-se din nou. Bineînțeles, în acest fel vom merge mai puțin repede.

– N-are importanță. Vrei să încep să prepar cina? reluă Debbie, zâmbind vesel.

– Nu.... suntem prea aproape de lagăr. Mă voi duce s-o iau pe Li, apoi ne vom îndepărta câțiva kilometri înainte să ne instalăm tabăra. Cunosc un loc unde ne vom simți foarte bine. Apoi vom mânca bine, pentru că prietena ta are nevoie să-și recapete forțele. Sper doar că vom avea destui bani până la sfârșitul sejurului aici!

– În orice caz, Li are încă aurul pe care i l-a trimis Jim. Îl vor putea folosi pentru a cumpăra un apartament.

– Doar dacă se căsătoresc, așa cum avea el intenția, mormăi Ben printre dinți.

– Ce enervant ești! exclamă enervată tânăra femeie. De ce nu vrei să mă crezi și să admiți că ai comis o greșeală de judecată? Li îl adoră pe Jim și nu visează decât să trăiască împreună cu el!

Cu o urmă de ironie, Ben îi adresă un zâmbet sarcastic:

– Și asta-ți face plăcere, nu-i așa?

– Desigur! Sunt încântată pentru ei, o recunosc cu ușurință! exclamă Debbie cu o mină triumfătoare.

– Nu mă miră din partea ta, încheie bărbatul, întorcându-se.

***

Lumina lunii era mai puțin strălucitoare decât în ajun, dar razele sale luminau totuși împrejurimile lagărului.

Ascunși în spatele unui pâlc de copaci, Debbie și Ben supravegheaseră întoarcerea prizonierilor. Cu pași lenți, luară direcția cantinei, în timp ce un bărbat care semăna cu Hung ducea un bol de orez în baraca femeilor.

După terminarea mesei, fiecare se duse în baraca sa. Una câte una, lămpile se stinseră și acum, totul era adormit în interiorul lagărului, cu excepția singurei santinele care se instalase de pază în fața porții de la intrare.

– Dacă am merge acolo, acum? propuse Debbie după câteva clipe.

– Nu. Să mai așteptăm puțin, replică Ben privind luna cu un aer puțin îngrijorat.

Rămaseră pe loc o jumătate de oră, apoi Ben atinse brațul însoțitoarei sale și-i șopti încet:

– Ești gata? Acum dorm toți.

Simțindu-și gura uscată, Debbie aprobă din cap.

– Mi-e teamă, reuși să bâiguie cu dificultate.

– Totul va fi bine, nu-ți face griji, o asigură bărbatul strângându-i mâna.

Își lăsară lucrurile ascunse sub o tufă și ajunseră în spatele lagărului, luându-și maximum de precauții. Fără nici cea mai mică dificultate, ajunseră sub fereastra pe care Debbie o reperase câteva ore mai înainte.

Tânăra femeie avea impresia că în liniștea înconjurătoare i se auzeau bătăile inimii, dar Ben părea perfect calm și relaxat.

În clipa când deschise fereastra, Debbie o zări pe Li care-i pândea cu un aer îngrozit. Încet, evitând orice zgomot, împinse cearșafurile și rămase nemișcată, cu picioarele tremurând puțin.

Văzând slăbiciunea tinerei femei, Ben o ridică pe Debbie și o ajută să se strecoare înăuntru. În vârfurile picioarelor, aceasta se alătură prietenei sale și o susținu pentru a o duce în fața ferestrei deschise.

Din exterior, Ben o prinse de sub umeri, în timp ce Debbie o ridica de picioare.

Li ieșise deja când una dintre tovarășele sale murmură

câteva cuvinte în somn. Speriată, Debbie se grăbi să se cațere pe pervazul ferestrei și să se lase să cadă de cealaltă parte a peretelui, nu fără să-și zgârie în trecere mâinile și genunchii.

În acest timp, Ben o luă pe prizonieră în spate și Debbie se ridică și-i urmă pentru a ieși din lagăr și a ajunge la refugiul copacilor.

În grabă, niciunul nu remarcase că, din dormitorul bărbaților, îi observa o umbră.

Când fură în siguranță, Ben o ajută pe Li să se așeze și scoase un oftat de ușurare.

– Ei bine, Lotus, am reușit! Am reușit s-o facem să evadeze!

Întorcându-se spre tânăra femeie încă îngrozită, îi întinse mâna cu un zâmbet larg.

– Ben Sako, spuse el prezentându-se. Sunt fericit să te cunosc.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, bâigui Li, în engleza sa cu ușor accent.

– N-are rost să vorbim despre asta, replică bărbatul luându-și rucsacul în spate. Vino, Debbie, să mergem. Nu este momentul să întârziem.

În aceeași clipă, auziră alergându-se prin desiș și Hung își făcu apariția, cu ochii ca de nebun și cu un pumnal în mână.

– N-o veți avea! strigă el sfidându-i cu privirea. Li, am venit să te salvez!

– Nu, Hung, hotărârea mea este luată, spuse tânăra femeie puțin tăios. Jim i-a trimis, încheie cu un zâmbet încântat.

– Dar te iubesc, Li! Te iubesc din prima zi în care ai sosit!

Profitând că tânărul nu-l privea, Ben schimbă cu Debbie un semn de înțelegere înainte de a dispărea în întuneric, gata să-l dezarmeze pe atacator la prima ocazie.

– Hung, îmi pare rău, murmură Li cu o voce melodioasă.

La aceste cuvinte, Ben și Debbie încremeniră. Dacă Li reușea să-l facă să asculte de rațiune, poate va fi posibilă evitarea încăierării.

– Ți-am spus mereu că-l iubesc pe Jim și aș face orice pentru a fi cu el, continuă Li. Debbie este una din prietenele mele. A venit în mod special pentru a mă ajuta să mă eliberez.

– O prietenă! repetă Hung pe un ton încărcat de dispreț. Cum poți să crezi asta? Viața ta este aici, cu mine, în Vietnam. Cu banii pe care îi ai încă, vom trăi fericiți, la adăpost de griji.

– Oare ce iubești exact? îl întrerupse Debbie, înaintând un pas. Pe Li, sau aurul pe care-l are?

Cu un țipăt de animal, Hung se întoarse și o amenință pe tânăra femeie cu pumnalul ridicat.

Profitând de ocazie, Ben se repezi. Cu muchia palmei, îi dădu lui Hung o lovitură de karate. Arma căzu în praf și

Debbie se grăbi s-o ridice, în timp ce tânărul se aruncă asupra lui Ben cu o forță pe care furia o înzecea.

Cu ochii mari, Li și Debbie îi priviră pe cei doi bărbați rostogolindu-se în luminiș.

Hung era mai înalt și mai solid decât Ben și, cu degetele crispate pe mânerul pumnalului, Debbie stătea pregătită să-i vină în ajutor.

Spre marea sa ușurare, după câteva clipe lupta se încheie. Cu o lovitură puternică de pumn în plină față, Ben își trimise adversarul la pământ și fără, să-i lase timp să se ridice, îl întinse definitiv cu o lovitură aplicată cu brațul la baza gâtului.

– Ce-ai făcut? șopti Debbie pe un ton în care se îmbina ușurarea și consternarea. Unde ai învățat să te bați în acest mod? L-ai omorât?

– În armată, replică bărbatul ca răspuns la prima întrebare. În rest, poți să te liniștești. Namila n-a murit ci este doar amețit, reluă punând mâna pe cel mai mic rucsac înainte de a se apleca pentru ca Li să-i poată urca în spate. Va avea câteva vânătăi și fără îndoială nu mă va uita curând! Acum, să plecăm înainte să se trezească și să ne urmărească, încheie pornind la drum.

Încă tremurând toată, Li păstră tăcerea în timp ce cei doi însoțitori mărșăluiau peste câmp pentru a ajunge la șoseaua care ducea la Phu Bai.

– Li, spune-mi secretul tău, se interesă Debbie când fură departe. Cum faci că toți bărbații se îndrăgostesc nebunește de tine? Ai oare o vrajă, o formulă magică?

Ben o auzi pe tânăra femeie râzând pe înfundate la urechea sa înainte de a răspunde foarte încet:

– Cel mai rău este că era sincer convins că mă iubea. Totuși, n-am făcut niciodată un mister din sentimentele mele pentru Jim....

– Ei bine, acum probabil a înțeles, replică Ben fără cea mai mică emoție.

Mai mult de două ore, cei trei tineri își continuară înaintarea lentă. După ce evitară Phu Bai, luară direcția spre nord-vest, pentru a ajunge la vechea bază militară de care-și amintea Ben.

Debbie întinse al treilea sac de dormit și o ajută pe prietena sa să se întindă, pentru a se odihni puțin. Epuizată, tânăra femeie începu să moțăie în timp ce Ben și Debbie aprindeau focul într-o încrețitură a pământului și preparară cina frugală.

Li deschise ochii când Debbie se apropie cu un bol de orez. Stângace, încercă să se așeze dar, Ben se repezise deja s-o prindă în brațe.

– Hei! Nu mișca! Te voi ajuta, îi spuse susținându-i umerii și spatele.

Conștientă că era ridicolă, Debbie își stăpâni un scurt

acces de mânie. Îi era de nesuportat să vadă o altă femeie în compania lui Ben. Oare cum va reacționa în ziua în care bărbatul o va părăsi fără speranță de întoarcere? De-abia dacă îndrăznea să se gândească.

Cu lăcomie, Li puse mâna pe bețișoare și începu să mănânce cu poftă legumele fierbinți.

– De zece ani, este prima mea masă demnă de acest nume, murmură în clipa în care Ben o ajută să se culce din nou.

Debbie o privi îngrozită și nu se putu împiedica să exclame:

– Slăbiciunea ta nu se datorează numai bolii?

– Eram deja foarte slabă înainte de a avea febră, continuă prietena sa. Oare n-ai remarcat cât de șubrede erau celelalte prizoniere?

– Totuși, noi n-am avut nicio greutate să ne aprovizionăm în timpul călătoriei! continuă Debbie, care nu reușea să-și imagineze condițiile dure de viață în lagăr.

– Dar noi, Debbie, aveam bani! îi aminti Ben.

– O dată sau de două ori, am cumpărat provizii cu aurul pe care mi l-a trimis Jim, dar pe cât posibil, am preferat să-l economisesc, prevăzând întoarcerea. Țineam atât de mult să-mi recapăt libertatea! încheie Li, închizând pleoapele în fața unor imagini cumplite.

După câteva minute, reluă pe un ton foarte emoționat:

– Te rog, Debbie, vorbește-mi puțin despre Jim. Cum a trăit în acești zece ani? Unde este acum? Mai este mulțumit de munca sa?

– Mâine, Li, o întrerupse Ben ferm. În timpul lunilor ce vor veni, vei avea tot timpul să-i pui întrebări lui Debbie. Pentru moment, ai nevoie mai ales de odihnă.

– Ai dreptate, încuviință ea încet. Dar cum vom ieși oare din Vietnam? Am încă suma pe care mi-a dat-o Jim. Să nu eziți să mi-o ceri dacă poate fi cumva de folos.

– Nu este suficientă pentru a plăti traversarea pentru toți, îi explică Ben pe un ton calm. Vom fi obligați să străbatem Cambodgia pentru a ajunge în Thailanda. O vom lua pe pista directă...

– Ce numești astfel?

– Ruta folosită în timpul războiului pentru a transporta trupele până pe front.

– Am luat-o pe acolo mergând la Phu Bai, interveni Li cu o voce egală. Este prost întreținută, dar încă utilizabilă. În Cambodgia, poate voi putea să vă conduc. Când eram foarte mică, părinții mă duceau deseori acolo.

– În acest caz, este perfect. Dar tu, Debbie, cunoști bine limba?

– Reușesc să mă fac înțeleasă, spuse tânăra femeie începând să spele bolurile, în timp ce Li și Ben treceau în revistă căile cele mai rapide de a ajunge în Thailanda.

Totuși, epuizarea veni curând de hac rezistenței lui Li. Era pe jumătate adormită când Ben instală unul lângă altul sacul său de dormit și cel al lui Debbie, cum avea obiceiul s-o facă de când erau amanți.

Discret, aranjă patul lor la câțiva pași de locul în care stătea tânăra femeie. Totuși, destul de aproape pentru a auzi dacă avea nevoie de ajutor în timpul nopții.

Din adâncul toropelii sale, Li o privi pe Debbie cu anumită stupoare. Aceasta se îmbujoră exact în clipa în care ochii prietenei sale se închiseră.

– Este la capătul puterilor, observă Ben care se apropiase. Este încă bolnavă și mai ales epuizată. Se vede că este subalimentată de mulți ani. Ești gata să vii la culcare? continuă îmbrățișând-o pe Debbie.

În fața tresăririi pe care aceasta nu și-o putuse stăpâni, adăugă foarte repede:

– Aș fi fericit să dorm lângă tine, dar dacă te supără, vom putea foarte bine să despărțim sacii de dormit până la sfârșitul acestei expediții.

– Nu. Nici nu se pune problema, replică Debbie pe un ton hotărât. Prefer să rămân cu tine. Vom face dragoste de fiecare dată când vom avea posibilitatea. Li va înțelege foarte bine dorința de a fi singuri amândoi....

– Te ador! exclamă bărbatul întinzând cu grijă tulul deasupra lor.

În brațele însoțitorului său, Debbie se gândi la situație. Fusese puțin jenată să admită în fața lui Li legătura cu Ben. Totuși, îl iubea prea mult pentru a renunța la el.

Acum că o găsiseră pe Li, poate bărbatul va accepta să-și revizuiască părerea în legătură cu dragostea și fidelitatea? Poate nu-i era interzisă orice speranță, își spuse cuibărindu-se mai strâns lângă el.

Ben o strânse lângă el până când respirația căpătă un ritm regulat. La câțiva pași, ghicea forma lui Li culcată în sacul său de dormit.

Acceptase să plece din Vietnam. Jim va fi mulțumit că nu-și cheltuise banii degeaba, se gândi cu o urmă de cinism.

Totuși, părerea sa despre tânăra femeie se schimbase puțin. Acum, era obligat să admită că dorea să-și regăsească logodnicul.

Doar dacă-i scăpaseră motivațiile sale. Nu.... cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins de sinceritatea sa.

De altfel, toate acestea n-aveau nicio importanță. De ce să-și pună întrebări despre raporturile dintre Li și Jim? Pentru moment, avea alte motive de îngrijorare. Pasiunea sa crescândă pentru Debbie începea să-l preocupe. De obicei, cuceririle sale îl plictiseau repede. Acum, în schimb, evenimentele nu se desfășurau după planul stabilit. Cu cât trăia mai mult cu Debbie, cu atât mai puțin își dorea s-o părăsească. În același mod, departe de a se domoli, dorința

pentru ea nu înceta să se intensifice.

Toate acestea nu se întâmplau fără să-l irite puțin. Ar fi preferat să păstreze controlul situației. Va trebui să studieze modul de a remedia această stare de fapt, încheie adormind în sfârșit.

Capitolul 11

– Credeam că vorbeai de un drum deviat! se lamentă Debbie încărcându-și efectele pe umăr în timp ce alerga pentru a-i ajunge din urmă pe Ben și pe Li. Și insectele astea blestemate! încheie strivind un țânțar așezat pe brațul său gol.

Li întoarse capul pentru a-i adresa un zâmbet complice înainte de a remarca:

– Curând, ar trebui să pot merge. Atunci, ne vom mișca mai repede.

Se întorsese deja și privea în fața ei, cu brațele înnodate în jurul gâtului lui Ben, când reluă cu curiozitate:

– Și la San Francisco.... străzile sunt oare tot aglomerate?

– Mai mult ca oricând! ripostă prietena sa. Am renunțat să iau mașina pentru a merge la serviciu. Dimineața, folosesc

autobuzul, iar seara iau feribotul.

– Și Jim? Cum se organizează?

– El preferă mașina, răspunse cu răbdare Debbie.

– O mașină de ce marcă? insistă prietena sa, arătând un interes viu.

– Un Chevrolet maro, decapotabil, precizã Debbie.

Era de preferat să-i dea imediat maximum de precizări pentru a evita întrebările nesfârșite, se gândi ea cu o urmă de iritare.

– Conduce la fel de repede?

La aceste cuvinte, Debbie nu se putu stăpâni să râdă, în timp ce Ben ridică ochii la cer, cu un aer exasperat.

– Da, în marea majoritate a timpului, acceptă cu regret. Apropo, îți amintești de acel cântăreț, numit Michael Jackson? Cel care dădea reprezentații cu frații săi în grupul Jackson Five? Ei bine, a devenit o adevărată vedetă....

Îi descrise cu lux de amănunte ascensiunea cântărețului negru, apoi Ben preluă ștafeta pentru a-i face un rezumat al evoluției din lumea spectacolului în cursul ultimei decade. Dacă ar fi putut, cei doi tineri i-ar fi făcut un curs complet despre economia Statelor Unite, pentru a evita să vorbească despre Jim Anderson!

De la evadarea sa, o săptămână mai înainte, Li era inepuizabilă când era vorba de vechiul ei logodnic. Pentru a o mulțumi, ar fi trebuit ca Debbie să răspundă noapte și zi

numeroaselor sale întrebări. Unde locuia? În ce consta exact munca lui actuală? Care îi erau gusturile în materie de mâncare și decorațiuni? Și vinul? Îl aprecia încă la fel de mult? Avea prieteni? Cum își petrecea weekendurile? Și părinții săi? Locuiau încă în același cartier?

Până acum, Debbie se supusese fără să se lase prea mult rugată, dar Ben începuse să se înfurie doar la numele de Jim Anderson!

Singurul lucru pe care Li îl lăsase în umbră era fidelitatea logodnicului său și Debbie se grăbise s-o liniștească. Numai că, pentru a aborda acest gen de subiect, aștepta să fie singură cu prietena sa. Ben era prea cinic pentru a îndrăzni să se exprime liber în fața lui.

Timp de mai multe zile, mai continuară să urmeze drumul care șerpuia în adâncul văii până la frontiera cambodgiană. Deși șoseaua nu mai era întreținută, pădurea nu-și reintrase încă în drepturi și drumul forma prin junglă un fel de rană prost cicatrizată.

Ben continua s-o care pe Li, dar evident nu va mai dura mult acum, estimă Debbie. De altfel, se grăbea ca lucrurile să intre în normal. Ben era epuizat și ea însăși suferea în fiecare seară puternice dureri dorsale provocate de greutatea rucsacului.

La sfârșitul zilei, cei trei tineri își instalară tabăra la adăpostul unui tanc părăsit de trupele americane. Ca de

obicei, Li mâncase cu poftă orezul și vânatul prins de Ben. Când fu oarecum sătulă, începu iar s-o întrebe pe Debbie despre Jim și planurile sale.

Tânăra femeie se supuse cum putu mai bine, în timp ce Ben se îndepărtă pentru a nu mai auzi.

Când Debbie avu certitudinea că era singură cu prietena sa, remarcă încet:

– Acum, nu mai ai mult de așteptat. În mai puțin de două luni, veți fi din nou împreună.

– Știu, murmură Li zâmbind larg. Sunt atât de mulțumită! Acești zece ani au fost pentru mine un adevărat infern!

Debbie îi atinse ușor umărul cu un gest compătimitor înainte de a continua:

– Și pentru Jim timpul a trecut greu. Grijile l-au îmbătrânit prematur. De fapt, pare mai în vârstă decât în realitate.

– Asta îmi este egal, oftă însoțitoarea sa. De altfel, și eu m-am schimbat! A trăit singur în timpul lipsei mele?

– Da...

Debbie tăcu, așteptând ca Li să-i pună alte întrebări, dar cum aceasta rămase tăcută, reluă cu amabilitate:

– Te întrebi dacă s-a lăsat consolat?

– Nu, replică prietena sa cu o voce tristă. Nu... nu vreau să mă gândesc la asta. Îmi este suficient să știu că nu m-a uitat.

– Poate, dar presupun totuși că asta te frământă? insistă Debbie.

– Bineînțeles, recunoscu tânăra femeie. În ce mă privește, eu nu l-am înșelat niciodată, dar situația noastră nu se poate compara. Eu eram într-un lagăr, în timp ce Jim a fost mereu liber. În plus, este un bărbat seducător....

– Într-adevăr, dar n-a profitat, te pot asigura, afirmă Debbie. Eu și cu Jim suntem prieteni de la căderea Saigonului. Lucrăm împreună de aproape zece ani și cunoaștem aproape totul unul despre celălalt. În ce mă privește, l-am susținut când era dezamăgit. Îți pot garanta că n-a fost nimeni, niciodată, în viața lui. Ți-a fost credincios, să fii sigură.

Cu ochii umezi de lacrimi, Li schiță un zâmbet ușor.

– Mulțumesc că m-ai liniștit, bâigui în cele din urmă. Regret că a rămas singur în tot acest timp, dar în mod egoist, sunt fericită că m-a așteptat!

Își șterse ochii de lacrimile care i se rostogoleau pe obraji, apoi reluă pe un ton brusc mai ferm:

– N-am încetat să-ți pun întrebări despre Jim și nu te-am întrebat nimic despre tine. N-am știut nici măcar că ai fost căsătorită.

– Sunt doi ani de când am divorțat, îi explică Debbie, precizând de ce căsătoria sa cu Kevin fusese un eșec total. Acum, aș dori să întâlnesc un bărbat pe care să-l iubesc așa

cum îl iubești tu pe Jim.

– Și cel cu care ai actualmente relații? o întrebă Li cu curiozitate.

– Ben? Nu crede în dragoste, ripostă tânăra femeie ridicând din umeri cu un gest indiferent. Reduce raporturile amoroase la simple contacte fizice...

– Dar tu îl iubești sincer, nu-i așa? insistă prietena sa.

– Este adevărat, dar nu știu dacă mă va iubi și el într-o zi...

– O sper din toată inima, Debbie! făcu Li, strângându-i mâna cu impulsivitate. Ai merita-o din plin!

Păstrară tăcerea câteva clipe, pierdute în gândurile lor, apoi Li reluă pe un ton îngrijorat:

– Jim pare într-adevăr atât de bătrân cum spui? Nu pot să suport ideea de a-l regăsi schimbat!

Debbie izbucni în râs și-și luă cu tandrețe prietena după gât.

– Oh, Li, nu-ți face griji! Jim este departe de a avea aerul unui moș!

– Și eu? Nu mai sunt decât imaginea a ceea ce am fost!

– Haide, Li, fii puțin rezonabilă! Tocmai ai fost bolnavă! Ajunsă la San Francisco, machiată și coafată, vei fi mai frumoasă ca niciodată! Du-te repede să te culci acum, pentru că te-ai decis să încerci mâine să mergi o parte din zi!

În timp ce vorbea, Debbie întinsese sacul de dormit al prietenei sale, apoi pe al ei și al lui Ben la câțiva pași de

acolo. De îndată ce se întinse în sacul său, Li adormi cum o făcea în fiecare seară.

Rămasă singură, Debbie se duse să se așeze pe o buturugă și rămase nemișcată, admirând stelele. Era acolo de câteva minute când auzi un foșnet de frunze și-l zări pe Ben, care ieșea din junglă.

– Ei bine, ați reușit să epuizați subiectul Jim Anderson? întrebă el cu o voce ironică lăsându-se să cadă alături de însoțitoarea sa. Dacă mai aud încă o dată rostindu-i-se numele, simt că voi începe să urlu, încheie râzând.

– Într-adevăr, am vorbit despre el, replică distrată tânăra femeie.

– Astăzi ce ați abordat? Gusturile lui în materie de îmbrăcăminte? Cărțile preferate, sau opțiunile religioase și chiar politice?

– Nu, i-am explicat lui Li că Jim i-a fost credincios în toți acești ani. Și apoi, l-am menționat pe Kevin... motivele despărțirii noastre...

– Ce importanță are acum? replică Ben tăios.

Surprinsă de intonația sa, Debbie se întoarse pentru a-l privi:

– Ce anume? La ce faci aluzie? La Kevin, sau la fidelitatea lui Jim?

– La amândouă, presupun, spuse bărbatul ridicând din umeri cu un gest dezamăgit.

– Li era decisă să nu se formalizeze, dar a fost fericită să afle că Jim n-a uitat-o. I-am afirmat că n-a înșelat-o niciodată.

– Cum poți să garantezi? obiectă bărbatul cu o voce puțin sceptică.

– Am mai abordat acest subiect, Ben, oftă Debbie. Dacă ar fi fost cineva în viața lui Jim, aș fi fost prima care ar fi aflat.

– Oricum, n-are nicio importanță, repetă Ben cu indiferență. Principalul este că a avut grijă să trimită s-o caute.

– Într-un sens, ai dreptate, nu neg. Pe de altă parte, fidelitatea lui Jim este un element determinant în relațiile lor viitoare. O simt, fără să mi-o pot explica în mod clar.

– Și Kevin? întrebă Ben, pentru a schimba subiectul.

– Kevin? Oh, nimic special! Li voia amănunte despre viața mea privată în timpul acestor ani. Așa că i-am povestit circumstanțele căsătoriei și ale recentului divorț, încheie întinzându-se pe spate pentru a admira mai bine bolta înstelată.

Ben se întinse și el și reluă instalând plasa împotriva țânțarilor deasupra patului lor:

– Mai ești atașată de el?

– De Kevin? Nu.... în niciun caz, afirmă Debbie după ce se gândi o fracțiune de secundă.

"Doar tu contezi acum pentru mine", ar fi vrut să-i strige în clipa în care bărbatul o luă în brațe și o acoperi cu sărutări

pasionate.

Pentru ea, Kevin nu avea mai multă realitate decât o fantomă, o umbră pe care o întâlnise într-o altă viață.

– Ei bine, sunt încântat, murmură Ben, mângâind tandru fața și gâtul lui Debbie.

Plină de speranță, tânăra femeie aștepta să mai adauge ceva.... un cuvânt care să-i dovedească afecțiunea sa, dar el tăcu și se mulțumi s-o atragă pentru a face dragoste cu blândețea sa obișnuită.

Ca de obicei, Debbie fu pe deplin mulțumită. Totuși, în loc să adoarmă, cum făcea întotdeauna, rămase cu ochii mari deschiși ațintiți în întuneric.

Nu avea nimic de așteptat de la Ben. Era fericit s-o știe eliberată de legăturile sentimentale, dar nu va face niciodată nimic pentru a revendica locul lăsat liber de Kevin.

Toate argumentele se loveau de indiferența sa. Nici chiar exemplul lui Li și Jim nu-i schimbase modul de a gândi, se gândi Debbie adormind în cele din urmă.

A doua zi dimineață, Li reuși să meargă aproape două ore și, începând de atunci, progresele sale fură cu adevărat fulgerătoare. De când mânca pe săturate, tânăra femeie își recăpăta forțele de la o zi la alta.

Când cei trei tineri ajunseră la frontiera cambodgiană, își revenise complet. Singura urmă a lungului său calvar era subțirimea excesivă, apropiată de slăbiciune.

Urmând instrucțiunile lui Ben, cele două femei îmbrăcară uniformele rămase în sac de la traversarea din Phu Bai și părăsiră Vietnamul fără nici cel mai mic incident.

Ajunși în Cambodgia, cei trei prieteni se afundară în pădurea care acoperea pantele montane. Văzând natura încă neatinsă în acea parte a lumii, Debbie își dădu seama de ravagiile pe care le făcuse războiul în Vietnam.

Încă o dată trebuiră să evite șoselele prea frecventate și să-și ia precauții pentru a-și procura hrana indispensabilă supraviețuirii.

În fiecare seară, cele două femei făceau exerciții de a vorbi în limba țării și Li o învăță pe prietena sa o mulțime de expresii pe care Debbie nu le știa.

Datorită bunelor îngrijiri, Li își recăpătase o mare parte din vitalitate. Tenul său își pierduse paloarea bolnăvicioasă și-n ochi îi strălucea acum o lumină veselă. Ca și însoțitorii săi, tânăra femeie era obosită de acest marș istovitor, dar cu toate acestea, se făcea pe zi ce trecea mai frumoasă, așa cum fusese cu zece ani mai înainte.

Acum, Debbie era cea care simțea o oboseală ciudată. Era mai obosită decât la începutul călătoriei, mai mult chiar decât în perioada în care căra povara lui Ben în locul propriului rucsac. Îi era tot mai greu să se trezească dimineața, iar seara se culca imediat după cină.

Nu le spusese nimic nici lui Ben, nici lui Li, pentru a

nu-i obliga să-și încetinească viteza. În ciuda epuizării, ținea înainte de orice să ajungă în Thailanda. Totuși, reacțiile sale nu scăpaseră privirii pătrunzătoare a amantului său. Într-o seară, după cină, se apropie de Debbie și o atrase spre el.

– Ești obosită, nu-i așa? o întrebă tandru.

– Da, dar nu mai mult decât voi doi, murmură Debbie cu fața ascunsă lângă umărul bărbatului. Oare când vom ajunge în sfârșit pe cealaltă coastă?

– Într-o zi sau două.

Ben își înălță capul pentru a o privi cu mai multă atenție.

– Îmi fac griji pentru tine, reluă după scurt timp. Pari la capătul puterilor. Ești sigură că nu ești bolnavă?

– Totul este în regulă, te asigur! Nu sunt obișnuită să merg astfel, atâta tot! replică tânăra femeie, cu fruntea rezemată de pieptul însoțitorului său.

Ben zâmbi, mângâindu-i părul cu un gest liniștitor.

– Debbie, îi șopti el. Li a plecat la râu să-și facă toaleta. Nu se va întoarce curând...

Își lăsă fraza neterminată, așteptând ca Debbie să-i ofere buzele, ca altădată când Li era absentă.

– Debbie? Mă auzi?

În acea clipă, simți că tânăra femeie ațipise lângă el. Era la capătul puterilor, își spuse, legănând-o ușor.

Din fericire, călătoria ajunsese la sfârșit. În două zile, vor fi la Bangkok, și acolo Debbie va putea dormi o săptămână.

Apoi, la întoarcerea în Statele Unite, o va duce pe proprietatea sa. Până acum, nu invitase nicio femeie acolo, dar Debbie era un caz aparte....

***

Cei trei tineri se aflau pe culmea colinei, examinând pădurea care se întindea cât vedeai cu ochii.

– Thailanda nu este la mai mult de câțiva kilometri, anunță Ben cu mulțumire.

– Libertatea! murmură Debbie zâmbindu-i cu veselie. Sunt sigură că totul va fi mai bine când nu ne vom mai teme în orice clipă că vom fi aruncați în închisoare!

– Evident, încuviință Li la rândul său. Când te gândești că în câteva zile voi fi cu Jim!

– În principiu, trebuie să vină să ni se alăture în lagăr cu pașapoartele, îndată ce-l vom anunța de sosirea noastră, declară Ben fără să înceteze să scruteze orizontul.

– Care pașaport, Ben? Cel adevărat, sau cel fals? îl tachină Debbie. Ai intenția să sfârșești călătoria sub o identitate falsă?

– În măsura posibilă, prefer să evit asta. Pașaportul adevărat este ascuns în dublura valizei mele. Dar tu, Li? Ai vreun document care să-ți stabilească identitatea?

– Da... actele mele sunt în pungă, cu banii de la Jim.... Cât timp vom rămâne în Thailanda?

– O săptămână, presupun, făcu Ben ridicând din umeri. Depinde în mare parte de sosirea lui Jim. Acum, să mergem. Mai trebuie să trecem frontiera și aceasta este mai strict păzită decât cea care desparte Vietnamul de Cambodgia!

– Oare cum vom proceda? întrebă Debbie cu îngrijorare, adâncindu-se în inima pădurii, în urma bărbatului.

– Încă nu știu. N-am avut niciodată ocazia s-o iau pe acest drum, dar zeci de refugiați trec pe acolo în fiecare zi. Așa că probabil nu prezintă probleme majore.

Se opriră la doi kilometri de frontieră. Ben le sfătui pe cele două femei să prepare mâncarea înainte de a se însera, pentru ca lumina focului să nu poată să le trădeze prezența. În timp ce ele se agitau, Ben se duse în recunoașterea locurilor.

O rețea groasă de sârmă ghimpată trecea prin liziera pădurii și la fiecare două sau trei sute de metri, se afla o santinelă.

Singurul mod de a trece, era să taie sârma ghimpată la umbra unor copaci înalți, apoi să se târască pentru a scăpa de privirea soldaților.

Așteptând ca apa pentru prepararea orezului să înceapă să fiarbă, Li discuta veselă, în culmea fericirii la ideea de a se afla curând la San Francisco, în compania lui Jim. În schimb,

nervozitatea lui Debbie nu înceta să se intensifice în timp ce aștepta întoarcerea lui Ben. Oare vor reuși sau nu să ajungă în Thailanda? Problema era cu totul diferită decât la plecarea din Vietnam, câteva zile mai înainte.

După o oră, bărbatul se întoarse în sfârșit și declară, așezându-se alături de Debbie:

– Sunt gardieni peste tot, dar Slavă Domnului, vegetația este atât de deasă pe alocuri, încât trebuie să fie posibil să treci fără să fii văzut. Vom aștepta să se înnopteze complet, apoi vom porni la drum, încheie încărcându-și arma.

Li și Debbie terminară de aranjat totul, apoi cei trei tineri supravegheară cu nervozitate mersul soarelui.

De multe zile, pentru prima dată Li încetase să vorbească despre Jim și de planurile sale de viitor. Tăcută, părea și ea cuprinsă de o îngrijorare confuză.

În sfârșit, când luna fu sus pe cer, Ben dădu semnalul de plecare.

În șir indian, înaintau în cea mai mare liniște, fiind atenți să nu se împiedice de o piatră sau de un buștean putred.

În cele din urmă, după un timp care li se păru o veșnicie, Ben se opri și le arătă cu degetul un luminiș unde se ridica o cabană și un post de observație înalt.

– Santinela este acolo, le spuse agitând mâna spre stânga. Vom trece pe acolo, încheie, antrenându-le în direcția opusă.

Având grijă să evite orice zgomot, se strecurară sub lianele încurcate. Când o rază de lumină peste sârma ghimpată le indică faptul că aproape ajunseseră, Ben aruncă o privire în jur, apoi scoase foarfecele din rucsac. Se auziră două pocnete și Ben îndepărtă sârma pentru a lărgi breșa.

Li se rostogoli prima de cealaltă parte a gardului, urmată imediat de Debbie care-și zgârie degetul arătător într-un ghimpe ruginit. Își reținu un strigăt ușor de durere în clipa în care Ben li se alătură.

Tocmai se îndepărtaseră, când un glonț le șuieră pe deasupra capetelor.

– Repede! Pe aici! strigă Ben antrenându-le în direcția unui pâlc des de copaci, în timp ce soldatul continua să tragă.

Respirând greu, se adânciră în mijlocul pădurii și rămaseră nemișcați, gata să se prăbușească de oboseală.

– Nu este atât de gravă ca o rană de glonț, dar mă doare al naibii! murmură Debbie legănându-și mâna zgâriată.

Ben scoase din rucsac mica trusă de urgență. Cu gesturi precise, curăță plaga și făcu un pansament sumar.

– Îndată ce vom ajunge în lagăr, te sfătuiesc să consulți un medic, declară calm. Nu este foarte adâncă, dar în această climă cea mai mică julitură se poate infecta.

Toată dimineața, își continuară marșul epuizant prin vegetația deasă. Era deja târziu când Ben hotărî să facă o

pauză până a doua zi dimineață.

După ce dormiră câteva ore, cei trei tineri porniră din nou la drum și ajunseră în sfârșit la o șosea pietruită care ducea direct în lagărul de refugiați.

Curând, apăru în sfârșit o mare adunare de corturi și barăci. În loc să fie ușurată, cum se așteptase, Debbie simți un fior de teamă. După acele luni petrecute în mijlocul junglei, aglomerația și învălmășeala i se păreau greu de suportat.

După ce mai merseră un timp, ajunseră în fața unui portal de intrare și Debbie abordă o tânără femeie, pentru a afla unde era biroul de primire.

– Pe acolo! le indică aceasta, arătând cu degetul un imens cort verzui, chiar la mijlocul aleii centrale.

Cu mare greutate, Ben și cele două însoțitoare ale sale își croiră drum printre câinii flămânzi și copiii care se jucau în praf. În cele din urmă, o călugăriță înaintă spre ei și spuse cu o voce melodioasă:

– Bine ați venit în lagăr. Sunt sora Mary....

– Mă numesc Ben Sako și ele sunt Debbie Cheong și Nguyen Li Ha, replică bărbatul în cea mai bună engleză a sa. Debbie și cu mine suntem americani, dar Li este vietnameză. Ar fi posibil să telefonez, sau să trimit o telegramă pentru a anunța un prieten să vină să ne ia? întrebă cu amabilitate.

La aceste cuvinte, fața călugăriței se lumină, în timp ce

exclama:

– Dar vă așteptam! Du-te și caută-l pe Jim Anderson, reluă adresându-se unui băiețel de aproximativ zece ani.

Debbie era gata să scoată un strigăt de emoție, în timp ce prietena sa bâigui cu ochii plini de lacrimi:

– Este aici? Jim este aici?

– Da. Este o lună de când vă așteaptă, răspunse sora Mary. Nu prea știu cum, dar a aflat de explozia ambarcațiunii voastre. Cum nu aveați destui bani să ajungeți în Indonezia, a dedus că veți fi obligați să treceți pe aici.

– Oh, Debbie, în sfârșit îl voi vedea! Este aici... aici, foarte aproape de mine!

– Nu te agita așa, o liniști prietena sa. Vino aici să te aranjez puțin, continuă, trecând un pieptene prin părul lui Li.

După ce șterse de bine de rău praful și lacrimile care murdăreau obrajii tinerei femei, Debbie se dădu un pas înapoi și decretă cu o voce pe care emoția o schimbase imperceptibil:

– Ești perfectă. În niciun caz să nu-ți faci griji!

În aceeași clipă, recunoscu silueta lui Jim, care alerga în direcția lor. Când fu la câțiva pași de locul unde erau cele două femei, se opri.

Secunde interminabile, Li și cu el rămaseră față în față, devorându-se din priviri.

Brusc, parcă trecutul nu mai exista. Nimic nu mai conta, nici oboseala lui Li, nici ridurile, nici părul cărunt al însoțitorului său. Se regăseau, emoționați și înfiorați, cu mult timp în urmă, în zilele frumoase care precedaseră căderea Saigonului.

Cu un strigăt al bucuriei, Jim desfăcu brațele.

– Li!

– Jim, oh, Jim! Te iubesc atât de mult! răspunse tânăra femeie repezindu-se la pieptul lui. Ce mult mi-ai lipsit, în toți acești ani!

Capitolul 12

Debbie îl privea pe Jim îmbrățișând-o pe Li cu un gest pasionat.

– Oh, dragostea mea, dragostea mea, mi-ai lipsit atât de mult! bâigui el cu o voce sacadată.

În brațele sale, tânăra femeie tremura, scuturată de suspine convulsive. Jim încerca s-o liniștească.

– Oh, Li, am.... am.... începu pe un ton gâtuit.

Incapabil să termine, tăcu, paralizat de acea intensitate a sentimentelor sale.

Rămaseră astfel minute lungi, uitând decorul mizerabil și mulțimea care-i privea cu curiozitate.

Cu un gest reflex, Debbie își șterse ochii cu dosul mâinii și observă că sora Mary părea și ea gata să plângă. Doar Ben era impasibil, ca și când nimic din toate astea nu-l privea.

– Asta merită să-ți asumi orice risc, murmură Debbie atingându-i cotul. Au un aer atât de fericit! Nu regret nimic! încheie ea, dând frâu liber emoției.

La câțiva pași, Jim desfăcu îmbrățișarea care-l unea cu Li, păstrându-i mâna în a sa. Cu un zâmbet radios, se apropie de Ben și de Debbie.

– Oare ce aș putea să vă spun? Cum să vă mulțumesc?

– Lăsându-mă în sfârșit liber să-mi văd de treburile mele, replică Ben cu oarecare duritate.

Jim lăsă ochii în jos, profund jenat, înainte de a bâigui cu un aer încurcat:

– Nu mi-aș fi pus niciodată amenințările în practică, să știi. Ceea ce am spus....

– Încă de la plecarea noastră, am știut deja că ai revenit la sentimente mai bune, îl întrerupse Ben zâmbind. De fapt, am acceptat de bunăvoie misiunea pe care mi-ai încredințat-o, încheie întinzându-i mâna.

Jim o luă și o strânse într-un elan de recunoștință, înainte de a se întoarce spre Debbie.

– Ce pot să-ți spun? repetă el. Mulțumesc, draga mea Debbie, făcu el sărutând-o. Sunt pe deplin conștient că-ți datorez mai mult decât bani!

La menționarea banilor, Li scotoci într-o cută a tunicii și-i întinse punga mică din piele, cu un aer triumfător.

– Iată ce ar trebui să te ajute să-ți plătești datoriile, Jim,

murmură încet. Am încă aproape în totalitate suma pe care mi-ai trimis-o. Este o poveste lungă, continuă când Jim deschise gura s-o întrebe. Îți voi povesti totul puțin mai târziu.

– De acord, dragostea mea, spuse Jim îmbrățișând-o. Mă mai vrei? Ești oare dispusă încă să te căsătorești cu mine? întrebă, după ce ezită o fracțiune de secundă.

– Da, oh, da! exclamă Li cu un zâmbet fericit. Nici n-ar trebui să mai întrebi!

Jim îi adresă lui Ben o privire ironică înainte de a replica:

– Nu m-am gândit cu adevărat la asta, dar recent, mi s-a făcut observația că în zece ani ai fi putut foarte bine să-ți schimbi părerea! Ești sigură de tine, Li? Ești sigură că vrei să te căsătorești?

– În zece ani, sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat. Nu este cazul să așteptăm nicio secundă în plus pentru a-ți deveni soție!

– În acest caz, este perfect! Avem de ales între a ne căsători chiar aici, sau să așteptăm să ne întoarcem la Bangkok, îi explică tânărul bărbat. În ce mă privește, aș fi fost fericit ca nunta noastră să se celebreze de către preotul din parohia mea, dar trebuie să fim căsătoriți legal pentru a-ți obține viza.

– În acest caz, să ne căsătorim diseară, aici, dacă vrei! ripostă prompt Li.

– Ești hotărâtă? repetă Jim, privind-o cu tandrețe. Nu vei regreta ceremonia pe care ai fi putut-o avea.... rochia albă... florile și domnișoarele de onoare?

Cu ochi strălucitori, Li scutură din cap în semn de negare.

– Nu, Jim. Mă simt foarte bine așa.

– Jim, mi-ai adus valizele? interveni în acea clipă Debbie. Am o rochie care îi va veni perfect lui Li.

– Da, am luat bagajele tale și pe ale lui Ben. Acum, îl voi consulta pe preotul lagărului, pentru a vedea dacă acceptă să ne căsătorească diseară. Evident, ne bazăm pe voi pentru a ne fi martori?

Ben acceptă fără umbră de ezitare, dar Debbie obiectă cu un aer plin de maliție:

– Cu plăcere, dacă nu-ți este teamă că am să izbucnesc în plâns!

– Nu veți fi singura, adăugă sora Mary în șoaptă. Veniți cu mine, spuse adresându-se celor două femei. Debbie, bagajele dumitale se află în biroul meu, ca și cele ale domnului Sako. Cu siguranță, doriți să vă schimbați și să vă faceți toaleta.

La aceste cuvinte, Li scutură din cap.

– Du-te înainte, Debbie. Eu prefer să mai rămân puțin cu Jim, declară strângându-i acestuia mâna cu un gest tandru.

În timp ce o urma pe Debbie în direcția cortului rezervat sorei Mary, Ben observă cu un aer preocupat:

– Va fi prima dată în viața mea când voi fi martor. Care este exact rolul meu? N-aș vrea să fac vreo gafă...

– Îl vei supraveghea pe Jim, pentru a-l împiedica să bea. Îl vei susține dacă i se face rău. Îl vei împinge spre altar dacă în ultimul moment va dori să-și schimbe părerea!

– Chiar exagerezi! Te-am târât prin junglă mai mult de trei luni și încă n-ai învățat respectul pe care mi-l datorezi! exclamă sărutând-o. Mulțumesc, draga mea, te-ai comportat ca un adevărat soldățel, încheie dându-se un pas înapoi.

– Nu-mi mulțumi. Fericirea lui Li și Jim este toată recompensa mea!

Se opri și-și aruncă din nou brațele în jurul însoțitorului său, exclamând:

– Oh, Ben, nu ești încântat de fericirea lor? Nu ești și tu emoționat?

– Bineînțeles, mă bucur pentru ei, spuse bărbatul pe un ton serios. Du-te repede și te pregătește acum, continuă, îndepărtând-o ușor. Nu mai este mult timp.... Profită de ocazie să-ți îngrijești rana.

În aceeași clipă, sora Mary se întoarse încărcată cu un vraf de lenjerie curată.

– Există un duș în exterior, spuse întinzând câte un prosop fiecăruia dintre tineri. Nu este ceva luxos, dar este mai bine decât nimic!

– Un duș, chiar rece, mi se pare culmea confortului,

replică Debbie scoțând din valiză un halat plușat și trusa de machiaj. De fapt, de când am sosit, am impresia că visez.

Urmând-o pe călugăriță, Debbie descoperi o baie cu aspect rudimentar, dar suficient de izolată pentru a o pune la adăpost de priviri indiscrete. După ce dezbrăcă hainele murdare, tânăra femeie lăsă apa să curgă îndelung peste membrele sale extenuate.

După ce se șterse, își pansă degetul zgâriat, apoi se întoarse în cort pentru a se machia.

Termina să se coafeze când Jim își făcu apariția și se prăbuși pe un scaun lângă birou.

– Nu ești încă gata? se miră ea.

– Am tot timpul. Ceremonia este prevăzută pentru ora opt. Li mi-a spus că Ben este amantul tău, continuă cu bărbia în mâini.

– Sper că nu te-a șocat prea mult! exclamă Debbie, închizând trusa. Uit întotdeauna că vietnamezele sunt mai pudice decât noi.

– Nu asta este problema! De altfel, pentru ea, Ben este un erou! continuă Jim mai tăios. La drept vorbind, nu Li, ci eu sunt îngrijorat pentru tine. Credeam că nu-l puteai suporta pe Ben Sako!

– Într-adevăr, acceptă Debbie. La început cel puțin, l-am considerat ca pe un bădăran lipsit de interes.

– Și acum?

– Acum, am învățat să-l cunosc, continuă tânăra femeie, ridicând din umeri. Este blând și atent. Sub înfățișarea dură, este demn de încredere.

– Totuși, am impresia că el consideră ridicole legăturile care ne unesc pe Li și pe mine?

– Da.... nu crede deloc în fidelitate, îi mărturisi însoțitoarea sa. De altfel, ne-am certat deseori pe acest subiect, încheie ea, venind să se cocoațe pe marginea mesei și jucându-se distrată cu o șuviță udă de păr.

Jim se ridicase și măsura încăperea nervos.

– Ascultă, Debbie, n-aș vrea să-ți pară că vreau să te indispun, dar ai suferit deja destul din cauza lui Kevin pentru a-ți asuma din nou niște riscuri, murmură după o ezitare. Este deja prea târziu, nu-i așa? continuă el oprindu-se. Te-ai îndrăgostit de el?

– N-aș fi devenit niciodată amanta sa dacă nu l-aș fi iubit, recunoscu simplu Debbie.

– Dar el? Oare ce simte față de tine?

– Nu știu, Jim. Dacă judec după comportamentul său, sunt importantă pentru el. În rest, nu știu. Nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Speram ca povestea voastră să-i deschidă ochii.

– Și mai speri? o întrebă Jim cu o voce neîncrezătoare.

– Am această slăbiciune, într-adevăr, oftă tânăra femeie, foarte încet. Acum, te rog, încetează să-ți faci griji! Spune-i

mai degrabă lui Li să vină s-o ajut să se facă frumoasă, încheie pe un ton vesel.

Vorbind, se apropie de tânărul bărbat și-i mângâie repede obrazul.

– Ești un înger, Jim, și-ți mulțumesc, spuse cu o voce schimbată. Nu știu ce mi se întâmplă acum, probabil este oboseala, dar nu încetez să plâng, încheie ștergându-și ochii.

– Ești îndrăgostită, atâta tot!

Câteva secunde mai târziu, Li își făcu apariția. După ce făcu un duș, se întoarse în biroul pus la dispoziție de sora Mary și îmbrăcă rochia albă a prietenei sale.

După ce o îmbărbătă cu sfaturi, Debbie puse într-o geantă cea mai frumoasă lenjerie a sa, câteva rochii și trei cămăși de noapte și reluă, întorcându-se spre Li:

– Așteaptă! Îți voi face un coc!

Cu ajutorul unor ace de păr, prinse părul prietenei sale, apoi se dădu un pas înapoi cu o exclamare de bucurie:

– Oh, Li, ești într-adevăr splendidă!

– Nici tu n-arăți rău, replică aceasta din urmă, sărutând-o pentru a-și exprima recunoștința.

Debbie începu să râdă, apoi continuă pe un ton brusc serios:

– Ți-am pregătit cu ce să te schimbi până când îți vei reînnoi garderoba! Diseară, va trebui să porți neglijeul alb, încheie întinzându-i lui Li trusa de călătorie.

– Debbie, cum să-ți mulțumesc? Ai făcut atât de multe pentru mine!

– Nu știu.... imediat ce ne întoarcem la San Francisco, mă vei invita la tine pentru a mânca rulouri de primăvară! replică Debbie râzând din toată inima. Acum, pleacă repede. Suntem deja în întârziere!

Jim, Ben și preotul le așteptau în fața cortului care servea de capelă. Jim era foarte elegant într-un costum de culoare închisă, la fel ca Ben, în picioare lângă el.

– Ești superbă, draga mea, murmură Jim sărutând cu tandrețe buzele logodnicei sale.

După ce semnară actele care le permiteau obținerea vizei, Li și Jim pătrunseră în cort pentru a schimba jurămintele care le vor pecetlui destinul.

În ciuda temerilor sale, Debbie nu plânse, ci admiră modul în care evoluară evenimentele spre marea fericire a prietenilor săi.

Puțin mai departe, în fața altarului improvizat, Jim scoase inelul pentru a-l trece pe degetul logodnicei sale. În clipa în care preotul îi binecuvântă, Debbie aruncă o privire în direcția lui Ben. Cu un aer indiferent, acesta părea foarte departe de ceremonie. Oare la ce se gândea? se întrebă ea curioasă.

Exemplul lui Jim și Li îl va face să-și schimbe într-o zi vederile?

***

Gata, Jim tocmai își pierduse libertatea! gândea Ben exact în acea clipă. În sfârșit, cu atât mai bine pentru el, pentru că asta îi îndeplinea cele mai dragi dorințe!

Ghicea emoția lui Debbie. Căsătoria aceasta nu făcuse decât să-i întărească modul de a privi viața. Mai mult ca niciodată, va fi convinsă că dragostea conduce lumea.

În ce-l privea, rămânea sceptic. Desigur, în acest caz, simpla dorință fizică nu era suficientă pentru a explica purtarea lui Jim și Li. Ar fi stupid să nege, dar ar fi interesant de urmărit evoluția sentimentelor lor. Oare cum va rezista pasiunea care-i lega în prezent la eroziunea timpului?

Ceremonia ajunse la sfârșit. După ce binecuvântă ultima dată micul grup adunat în cort, preotul dădu semnalul de împrăștiere.

După efuziunile și urările de toate felurile, sora Mary îi invită pe cei patru tineri să vină să mănânce în apartamentele sale. Ben și Debbie nu se putură stăpâni să râdă, văzând că mâncarea de rezistență consta în principal din orez! Totuși, era atât de delicios cu garnitura din carne și legume, încât Debbie își uită jurământul de a nu mai mânca orez câte zile

va avea!

Când se termină masa, era deja târziu și tinerii căsătoriți se retraseră în cortul lor, în timp ce sora Mary își puse biroul la dispoziția lui Ben și Debbie.

– Sărmana Li! murmură aceasta din urmă, urmărindu-și cu privirea prietenii care se îndepărtau. N-are nici măcar dreptul la o noapte a nunții cu adevărat demnă de acest nume!

– Nici vorbă, nu va fi atât de rău, ripostă Ben ridicând din umeri cu un gest fatalist. Cortul lui Jim i se va părea culmea confortului după viața pe care a dus-o de peste zece ani! încheie împingând mobilele pentru a întinde sacii de dormit.

– Poate, dar o tânără mireasă merită ceva mai bun! Știi.... ca în romane... șampanie și o mulțime de flori.... fără să uităm cearșafurile de mătase sau de satin.... Când mă gândesc că nu are decât sacul de dormit slinos!

– Te înșeli amarnic! exclamă Ben râzând. Jim a prevăzut totul!

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ei bine, imaginează-ți că s-a gândit să aducă o imensă saltea gonflabilă și cele mai frumoase cearșafuri!

– Nu este adevărat!

– Ba da! De altfel, totul ocupă întreaga suprafață a solului. Știu, pentru că l-am ajutat să instaleze totul înainte

de a mă schimba.

Debbie se trânti pe patul improvizat și începu să râdă din toată inima.

– Îmi imaginez foarte bine reacțiile lui Li!

– Sunt sigur că, în taină, este încântată, reluă Ben înainte de a veni lângă ea. În ce te privește, nu am nimic asemănător să-ți ofer, doar vechiul nostru sac de dormit. Data viitoare când vom face dragoste, va fi într-un pat adevărat, mă angajez solemn!

– Vechiul nostru sac de dormit? repetă însoțitoarea sa cu un aer de îndoială. Mă întreb dacă îl voi putea suporta! Poate în amintirea vremurilor bune de odinioară!

***

Tânăra femeie se întoarse, înfiorându-se ușor. Era frântă de oboseală și perspectiva unei zile de mers prin pădure îi făcea cu adevărat groază.

Cu un gest reflex, îl căută cu mâna pe Ben, pentru a se cuibări lângă el în chip de consolare, apoi deschise ochii, mirată să nu-l simtă alături.

Imediat, reveni la realitate. Nu mai era sub vechea plasă împotriva țânțarilor ruptă toată, ci într-o cameră a celui mai

mare hotel din Bangkok.

Întoarse capul și descoperi părul de culoare închisă al însoțitorului său, chiar mai negru între cearșafurile imaculate. La această imagine, inima îi bătu mai puternic. Cât de mult îl iubea! Îl iubea din toată inima pe acest bărbat energic și curajos, plin de tact și generozitate. Măcar de ar avea certitudinea că o iubea și el!

Rezemată într-un cot, Debbie se înclină pentru a-l săruta pe bărbat pe obraz. La această atingere, el ridică pleoapele și-i zâmbi cu un aer plin de tandrețe.

– Bună, scumpo, spuse Ben atingând ușor părul lui Debbie. Este prima dată când te trezești înaintea mea! încheie după ce o sărută lung.

– Da. Am fost surprinsă să văd că dormeai.

Ben se apropie de tânăra femeie și o strânse lângă el înainte de a răspunde:

– Sunt extenuat, Lotus. Mă simt la capătul puterilor, ca după fiecare misiune.

– Totuși, ieri păreai încă în plină formă, se miră Debbie. Te-am văzut debordând încă de energie.

– Simplă problemă de antrenament, reluă bărbatul, acoperind fața lui Debbie cu o ploaie de mici sărutări. Sunt în stare să rezist foarte mult timp, în caz de necesitate, dar după aceea mă prăbușesc complet.

– Și asta s-a întâmplat aseară, nu-i așa? îl tachină Debbie.

O clipă, am crezut că nu-ți plac, încheie lăsându-și mâna să se plimbe pe pieptul lui.

– N-ai fost deloc mai bravă, mi se pare! replică prompt bărbatul. Am avut impresia că dormeai în picioare.

– N-a fost decât o impresie! În schimb, tu ai adormit efectiv în timp ce eram sub duș, preciză tânăra femeie cu o urmă de maliție. Și când te gândești că-mi pusesem cea mai frumoasă cămașă de noapte, cu scopul de a te seduce!

La aceste cuvinte, Ben izbucni în râs și înlătură cearșafurile pentru a o privi mai bine.

– Iartă-mă, dar nu consider asta foarte tragic! De fapt, nu este prea târziu.... Lasă-mă să te admir!

– Nici vorbă, dimineața sunt șifonată toată, știi bine! se lamentă ea întorcând capul. Ai avut timp din plin să-ți dai seama de asta în timpul sejurului în Vietnam.

– Și de fiecare dată, am fost frapat de frumusețea ta, murmură bărbatul punând stăpânire pe gura ei într-un sărut tandru. Îți ador neglijeul și te ador și pe tine, încheie după ce o contemplase un timp.

După ce o sărută din nou, se ridică pentru a se așeza între perne.

– Ben? întrebă Debbie, cu o voce ofensată.

Bărbatul râse sarcastic și replică, mângâindu-i trupul.

– Nu te îngrijora! Nu caut deloc un pretext pentru a te evita! Trebuie să telefonez la aeroport pentru a ne rezerva

biletele de întoarcere. Poimâine, îți convine? Asta ne lasă timp să vedem împrejurimile și să dormim pe săturate.

– Pentru mine este perfect, acceptă Debbie, în timp ce bărbatul se așeză pe marginea patului pentru a lua receptorul.

Debbie se apropiase astfel încât să rămână lângă Ben. Gândindu-se la căsătoria lui Li și Jim, își lăsă distrată vârfurile degetelor să se plimbe pe spatele și talia lui....

Totul se desfășurase bine. Li păruse radioasă a doua zi dimineață, înainte de a lua autobuzul care trebuia să-i ducă la Bangkok.

Ajunse acolo, cele două perechi se despărțiseră. În timp ce Ben și Debbie se duseseră direct la hotel, Li și Jim ajunseseră la ambasadă înainte de închidere, pentru a scoate actele necesare la obținerea vizei. Demersurile puteau fi destul de îndelungate și Jim hotărâse să petreacă luna lor de miere vizitând o parte a Thailandei.

Înainte de a se despărți, se întâlniseră toți patru la restaurantul hotelului și băuseră în cinstea tinerilor căsătoriți. Spre dezamăgirea lui Debbie, numeroasele pahare veniseră de hac rezistenței lui Ben. Acesta adormise îndată ce se culcase, privând-o de seara romantică la care visase, se gândi Debbie în timp ce mângâierile îi deveneau mai insistente.

Bărbatul scoase un strigăt de emoție și încercă să se

îndepărteze, dar Debbie îl urmă continuând să se joace cu el.

– Încetează, te rog! murmură Ben cu mâna pe receptor. Nu.... iertați-mă, nu vorbeam cu dumneavoastră, reluă adresându-se persoanei care-i răspunsese. Da.... două bilete.... Debbie, încetează.... te implor! Da... Ben Sako.... Două bilete pentru poimâine dimineață...

Debbie făcu să i se audă râsul cristalin, fără să înceteze însă manevrele insidioase.

Acum se ridicase și ea. În mișcare, cămașa îi alunecase, descoperindu-i pieptul.

Ben schiță un gest pentru a se mai îndepărta și rămase în echilibru lângă noptieră, în timp ce tânăra femeie îi acoperea cu sărutări spatele și ceafa, fără să se preocupe că era pe jumătate goală.

– Debbie, te rog... Zborul de ora paisprezece îmi convine. Da.... mulțumesc foarte mult, încheie Ben, punând aparatul pe soclul său.

Cu un gest rapid, se întoarse, prinse încheieturile mâinilor tinerei femei și o răsturnă pe spate, în mijlocul patului.

Puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut sălbatic și declară cu o voce răgușită de dorință:

– Vrăjitoareo! Mă înnebunești, să știi! Sper doar că, din greșeală, nu ne vom afla la celălalt capăt al Statelor Unite!

Debbie îi adresă un zâmbet victorios înainte de a răspunde:

– Totul este din vina ta. Ești prea tentant! continuă Debbie răsucindu-se pentru a-l mușca de umăr. Mă crezi oare insensibilă la acest gen de provocare?

Ben îi lăsă mâinile pentru a-i scoate cămașa.

– Știu că nu ești de lemn, Debbie Cheong! spuse jucându-se cu vârfurile sânilor ei.

– Nici tu! ripostă tânăra femeie respirând mai repede. Ești încântător de bun la mângâieri.

Îndelung, își explorară reciproc trupurile goale, apoi Debbie întrebă foarte încet, îndrăznind o mângâiere mai precisă:

– Îți place asta?

– Ca și când n-ai ști! replică Ben fără să înceteze să-i acopere pieptul cu sărutări.

Încet, gura sa își continuă explorarea lentă. După ce întârzie pe talia subțire a însoțitoarei sale, se opri pe urma mai deschisă la culoare a bikinilor lui Debbie.

– Dar ție, îți place asta?

– Da, îi răspunse ea în șoaptă.

– Și asta? continuă bărbatul, cu buzele alunecând mai jos.

– Da.... Ben.... oh, da.... oftă Debbie într-un murmur de extaz, în timp ce bărbatul se aplecă pentru a o lua cu înflăcărare.

O aduse foarte repede în culmea plăcerii, așteptând cu răbdare să fie gata, să-și piardă puterile înainte de a izbucni la rândul său și a i se alătura într-un extaz comun.

Rămaseră minute întregi nemișcați unul în brațele celuilalt, apoi Ben se eliberă și întrebă pe un ton ironic:

– Te-ai consolat pentru dezamăgirea de aseară?

– Întru totul! acceptă Debbie cu ușurință. Ne vom mai vedea când ne vom întoarce la San Francisco? spuse pe un ton prefăcut indiferent.

– Sper să te întâlnesc în weekend, replică Ben sărutându-i buzele. Și poate chiar în timpul săptămânii! La drept vorbind, mi-ar plăcea să te văd cât mai des posibil, Lotus, pentru că ne simțim atât de bine împreună!

– Subscriu la program, încuviință tânăra femeie. Acum, dacă am face un duș? Nu uita că mi-ai promis să mă duci să vizitez niște temple.

Se întoarse îmbrăcată cu juponul, când însoțitorul său făcu observația:

– Dacă nu te mai îmbraci puțin, nu vom mai pleca niciodată.

Tânăra femeie îi scoase limba strengărește, îmbrăcând o rochie ușoară de vară. Apoi se așeză pe marginea patului și începu să se consacre micului dejun, în timp ce Ben intră și el în baie.

– Sper că Jim și Li vor avea de asemenea timp să

descopere orașul, remarcă tânăra femeie, în clipa când el apăru îmbrăcat și bărbierit.

– Nu-ți face griji pentru ei, îi răspunse indiferent. Amintește-ți că sunt în plină lună de miere!

Expresia lui Debbie se îmblânzi când continuă pe un ton visător:

– Sunt atât de mulțumită pentru ei! Sunt atât de fericită să constat că dragostea dintre un bărbat și o femeie poate dura, încheie ungând cu unt un corn.

– Oare ce-ți permite să afirmi că va dura? întrebă însoțitorul său fără să înceteze să mănânce.

Debbie își lăsă ceașca de cafea și-l privi cu un aer stupefiat:

– Și de ce ar trebui să cred contrariul? După toate prin câte au trecut, sunt sigură că va fi o căsnicie reușită. În sfârșit, Ben.... se iubesc! De ce oare trebuie să reconsideri totul?

Bărbatul se așeză indiferent picior peste picior și susținu o clipă privirea însoțitoarei sale înainte de a replica:

– Poate încercările erau cimentul care-i lega...

– Explică-te. Mărturisesc că nu înțeleg.

– Totuși, este simplu, Debbie. Imaginează-ți.... doi logodnici despărțiți de război, care se regăsesc după ani de chinuri. Este emoționant, nu-i așa? Ce se va întâmpla cu ei la întoarcerea la San Francisco? Ca toată lumea, vor avea de

înfruntat grijile de fiecare zi, problema banilor. Cât timp vor rezista sentimentele lor la banalitatea vieții în comun?

– Denigrezi totul! exclamă Debbie sărind în picioare. Nu poți decât să te gândești la ce este mai rău! Nu crezi în dragoste și faci totul pentru a demonstra cât de bine fondată este teza ta!

– Dar ce vrei, Debbie, dragostea nu există! Preferi să te amăgești cu povești în loc să accepți realitatea și ești liberă s-o faci, dar nu mă obliga să văd lucrurile ca tine! În tot cazul, ai ales ca exemplu un cuplu extraordinar. Privește în jurul tău! Nu ține seama de mine... mă gândesc la părinții tăi.... sau la ai mei.... sau la Kevin și la tine. Vezi că dragostea nu durează!

– Poate în aceste cazuri, dar aș putea să-ți citez căsnicii reușite, se încăpățână Debbie, cu ochii plini de lacrimi. Părinții lui Jim, sau chiar ai lui Li.... proprii mei bunici. Este vorba într-adevăr de dragoste, nu poți să negi!

– Mă simt incapabil să judec, Debbie, reluă el grav. În ce mă privește, dragostea este un sentiment care îmi rămâne străin.

Debbie se dădu un pas înapoi și păli ca și când ar fi fost lovită.

– Debbie, îmi pare rău, reluă Ben fără s-o lase să vorbească. Știu că sperai mai mult, dar refuz să te mint, chiar pentru a-ți face plăcere. Nu cred în dragoste, nu ți-am

ascuns-o niciodată. Totuși, asta nu mă împiedică să apreciez ce am împărtășit.... plăcerea, tandrețea, umorul și complicitatea. De ce să complicăm totul?

– Dacă trebuie să-ți explic, Ben, atunci într-adevăr situația este chiar disperată, murmură tânăra femeie fără să-și poată stăpâni lacrimile. Totuși, voi încerca. Acea plăcere despre care vorbești, tandrețea și complicitatea, eu le numesc "dragoste"! Te iubesc, Ben, te iubesc din prima zi! Te iubesc chiar înainte de a-mi da seama. Nu mi-e rușine de sentimentele mele. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată un bărbat, mai mult decât l-am iubit vreodată pe Kevin!

Tăcu o clipă, apoi reluă, măsurând camera cu nervozitate:

– În aceste condiții, sunt incapabilă să continuu să-ți fiu amantă. Aveam intenția să rămân cu tine cât timp mă vei vrea, dar nu mai este posibil. Nu pot să iubesc pe cineva care nu simte nimic pentru mine.

– Ei bine, Debbie, când te vei hotărî în sfârșit să te comporți ca un adult? bombăni Ben ridicându-se la rândul său. Oare ce pretinzi de la mine? Să te mint? Să-ți povestesc întâmplări instructive?

– Nu! replică tânăra femeie cu o voce înecată de lacrimi. Nu-ți cer decât să-ți pese de mine. Mi-ar plăcea să mă iubești, pretind prea mult? încheie, împăturindu-și cămașa înainte de a o aranja în valiză.

– Dar ce faci? se miră Ben văzând-o pe tânăra femeie adunându-și lucrurile de toaletă. Ce ți s-a întâmplat deodată? Ai înnebunit?

– Plec... chiar astăzi. M-am plictisit de tine și de lipsa ta de discernământ. Pentru că nu vrei să înțelegi nimic, te părăsesc. Poți continua să trăiești cum ai făcut-o întotdeauna. Mie, asta nu-mi convine. Doresc să iubesc și să fiu iubită.

– Debbie, ești ridicolă...

Fără măcar să-i răspundă, ridică receptorul și chemă băiatul de pe etaj.

– Voi lua avionul chiar în această după-amiază, spuse după ce închise.

– Te-ai gândit bine? o întrebă Ben, încruntându-se. Odată trecută de această ușă, totul va fi terminat între noi. Nu vei regreta?

În aceeași clipă, se bătu la ușă și Debbie înmână bagajele sale angajatului hotelului înainte de a riposta:

– Ba da, Ben, regret deja! Numai că n-am de ales. Doresc să obțin ceva ce tu nu-mi poți da, încheie ieșind din încăpere fără măcar să se întoarcă.

Ca un automat, Debbie străbătu holul de la parter, apoi strigă un taxi pentru a o duce la aeroport.

Cu inima frântă, privea străzile și mulțimea colorată. Iubea un bărbat nemilos, un bărbat rece, lipsit de

sentimente. Era mai bine să plece decât să sufere fără speranță....

***

Fără o privire pentru femeile care i se ofereau de fiecare parte a bulevardului, Ben mergea la întâmplare, pierdut în gândurile sale.

Sperase totuși că o fată va ști să-i schimbe ideile. De la plecarea lui Debbie, cu o săptămână mai înainte, nu reușise s-o uite. Fără ea, viața părea anostă și lipsită de interes.

N-ar fi crezut niciodată posibil să regrete pe cineva cum o regreta, se gândi bărbatul, aplecându-se pentru a proteja flacăra brichetei.

Totuși, lumea era plină de femei la fel de tinere și la fel de dezirabile ca Debbie. De ce oare amintirea sa devenise o asemenea obsesie?

Dragostea.... Îi cerea mai mult decât îi putea da. Dragostea era bună pentru oamenii de genul ei... ca Li sau Jim Anderson. În ce-l privea, acest fel de emoție îi va rămâne străin pentru totdeauna.

Capitolul 13

Debbie stătea alături de domnul și doamna Anderson la aeroportul din San Francisco pentru a aștepta sosirea lui Jim și a lui Li.

– Crezi că acela este avionul lor? întrebă domnul Anderson arătând un aparat care tocmai descria cercuri largi deasupra pistei.

– Poate, replică tânăra femeie. Nu uitați că am venit înainte. În principiu, nu sosesc decât într-un sfert de oră.

– Sper că nu ești contrariată că am venit atât de devreme, interveni doamna Anderson aranjându-și buclele decolorate. Suntem atât de grăbiți să ne vedem copiii! Am așteptat această zi cu atâta nerăbdare! Debbie... sunt destul de bine așa? o întrebă netezindu-și cu mâna gulerul taiorului.

– Sunteți perfectă, nu vă frământați, o liniști Debbie.

Credeți-mă, sunteți mult mai bine decât Jim și Li când s-au întâlnit după toți acești ani! De altfel, eram toți într-o stare cu adevărat catastrofală, încheie privindu-și unghiile cu manichiura făcută.

– Pari încă puțin obosită. Debbie, observă însoțitoarea sa. Această călătorie probabil te-a epuizat, continuă ea, îmbrățișând-o pe tânăra femeie cu un gest amical. Ne-am făcut atât de multe griji pentru tine! Cum a reacționat tatăl tău aflând ce s-a întâmplat?

La această evocare, Debbie își stăpâni un zâmbet amuzat.

– Să spunem că n-a fost încântat. Câteva secunde, am crezut că va exploda. După ce s-a calmat, a fost interesat de tot ce i-am povestit. Întotdeauna a adorat Vietnamul și cea mai dragă dorință a sa ar fi să se întoarcă acolo, încheie Debbie înăbușindu-și un căscat.

– Nu ți-ai revenit încă după expediție, reluă doamna Anderson, observând cearcănele care subliniau ochii lui Debbie. Măcar dormi suficient?

Debbie dădu afirmativ din cap. De la despărțirea de Ben, adormea îndată ce punea capul pe pernă. Cu toate acestea, nu reușea să alunge un sentiment de oboseală permanentă. Îi era greu să-și termine ziua și, în cea mai mare parte a timpului, se ducea la culcare fără să se gândească la cină.

Oare suferința o epuiza atât de mult? De la plecarea din Bangkok, nu avusese nicio veste de la Ben. Deși știuse că

nicio cale de înțelegere nu era posibilă între ei, suferea totuși că-l pierduse pe bărbatul pe care-l adora. Oboseala sa era probabil prețul efortului pe care trebuise să-l facă pentru a pleca fără speranță de întoarcere.

În spatele ei, familia Anderson începuse să se agite.

– Crezi că Li ne va iubi? o întrebă mama lui Jim cu oarecare teamă. Oare se va simți bine în apartamentul pe care i l-am pregătit?

– Sper mai ales că va reuși să se acomodeze cu obiceiurile noastre, adăugă soțul său. Manierele noastre s-ar putea să-i pară deplasate.

– Nu vă neliniștiți! le repetă Debbie. Cu siguranță, și ea își face griji. Priviți! Avionul lor tocmai aterizează!

Se apropiară de barierele de securitate și supravegheară primii pasageri. Brusc, Debbie recunoscu silueta lui Jim.

– Pe aici! strigă ea agitând mâna.

Tânărul bărbat o zărise și se aplecă spre Li pentru a-i arăta prezența lui Debbie.

– V-o prezint pe soția mea, spuse bărbatul puțin mai târziu, după ce-și îmbrățișă părinții.

Cu ochii umezi de lacrimi, doamna Anderson își strânse nora la piept, bâiguind foarte încet:

– Bine ai venit. Am fost atât de grăbiți să te cunoaștem în sfârșit!

– Suntem atât de fericiți, reluă soțul său apropiindu-se și

el.

– Mulțumesc, murmură Li cu un zâmbet plin de recunoștință. Jim mi-a vorbit despre dumneavoastră.... Știu tot ce ați făcut pentru a-l ajuta în toți acești ani. Este norocos să aibă niște părinți ca dumneavoastră.

Tăcu, se întoarse spre Debbie și adăugă cu o voce mirată:

– Ben nu este cu tine?

– Nu. Nu ne mai vedem. Îți voi explica mai târziu, încheie tânăra femeie încet.

După ce luară bagajele lui Jim și Li, urcară toți cinci în mașina familiei Anderson. Cei doi călători erau foarte obosiți. Debbie îi lăsă în ușa apartamentului lor după ce promise să vină a doua zi dimineață s-o ia pe Li pentru a merge la cumpărături în centrul din San Francisco.

Întoarsă acasă, tânăra femeie ronțăi câteva îmbucături înainte de a se culca.

După cum prevăzuse, Debbie ajunse la sfârșitul dimineții la prietenii săi. Jim propuse să le însoțească, dar cunoscându-i aversiunea pentru cumpărarea hainelor, cele două femeie se grăbiră să refuze oferta.

Ieșind din apartament, Li nu-și putu stăpâni un fior ușor și se înfășură strâns în puloverul doamnei Anderson.

– Îmi va fi greu să mă obișnuiesc cu frigul, observă ea distrată.

– Într-adevăr, este rece pentru acest anotimp, recunoscu

prietena sa. Totuși, liniștește-te. Aici, iarna este relativ blândă. Te-ai fi putut căsători cu un canadian și să trăiești cea mai mare parte a anului în zăpadă!

– Ce oroare!

Ajungând la centrul comercial, Li nu încetă să se extazieze în fața schimbărilor survenite în cursul anilor. Brusc, profitând de un stop, se instală comod în scaunul său și întrebă încet:

– Vrei să-mi vorbești de Ben, sau este prea personal?

Debbie ridică din umeri cu un gest fatalist, înainte de a răspunde cu o voce nesigură:

– Speram că vederea fericirii voastre îl va face să-și schimbe părerea. A făcut dragoste cu mine în mod minunat, m-a tratat cum niciun bărbat n-a făcut-o vreodată, apoi m-a privit în ochi și mi-a declarat că nu mă iubea și nu mă va iubi niciodată!

Nervoasă, Debbie își șterse lacrimile pe care nu le putuse reține, fiind atentă să nu-și șteargă machiajul.

– Se înșală, declară prietena sa.

– Știu. Am petrecut trei luni încercând să-l conving de asta. Nu vrea să admită că dragostea este o realitate.

– Nu asta am vrut să spun, continuă Li. Te iubește. Este suficient să vezi modul în care te privește. Te iubește, dar nu-și dă seama.

– În niciun caz! obiectă Debbie, cu o urmă de duritate.

– Ba da, insistă prietena sa. Sare în ochi, te pot asigura. Poate ai greșit părăsindu-l astfel.

– Poate, dar ce s-a făcut rămâne făcut! Atâta timp cât privește viața cum o face acum, nu ne vom înțelege. Dar în niciun caz să nu-ți faci griji pentru mine, încheie oprindu-se la marginea trotuarului.

Cele două femei își petrecură restul zilei făcând cumpărături. Puțin dezorientată de la sosirea sa, Li nu întârzie să se obișnuiască până la urmă cu exagerările modei și-și cumpără o mulțime de haine.

Întorcându-se seara, îi arătă cu mândrie achizițiile lui Jim, rămas acasă.

– Dacă ai cina aici? îi propuse acesta lui Debbie în clipa în care se pregătea să plece.

Debbie preferă să refuze. Jim și Li erau încă proaspăt căsătoriți și apreciau să rămână singuri amândoi. În ce o privea, dorea să se culce devreme după această zi petrecută prin magazine. După ce mâncă un fruct și un iaurt, se duse în camera sa, fără să vrea să se gândească la ipoteza nebunească ce i se impunea.

În următoarele cincisprezece zile, oboseala deveni mai insidioasă, în timp ce greșurile matinale o lăsau extenuată pentru toată ziua. Era timpul să privească adevărul în față. În timpul sejurului în Vietnam, nu luase nicio precauție. Trebuia să fie însărcinată.

După câteva zile, văzând că situația nu se ameliora, Debbie îi telefonă ginecologului, care-i stabili o întâlnire la sfârșitul după-amiezii.

– Jim, trebuie să mă duc la medic. Voi lipsi o oră sau două, spuse tânăra femeie pătrunzând în biroul lui Jim. Dacă se întreabă de mine, poți spune că nu lipsesc mult?

Bărbatul înalță capul și se încruntă văzând trăsăturile trase ale prietenei sale.

– Ce ai? Ce nu este în regulă, Debbie? În sfârșit.... sunt un prost. Dacă te-ai fi simțit bine, n-ai fi simțit nevoia să-ți consulți medicul! De altfel, de un anumit timp pari obosită. Probabil ai contractat ceva în timpul călătoriei....

– Poate, acceptă tânăra femeie, frapată de ironia involuntară a constatării lui.

– În orice caz, vino să mă vezi îndată ce te vei întoarce, continuă Jim pe un ton preocupat. De-abia aștept să știu ce-ți va găsi!

– De acord, îi promise tânăra femeie ieșind din încăpere pentru a aștepta un taxi.

Ajunsă la specialist, aștepta cu nerăbdare rezultatul testului. Oare ce va face dacă era însărcinată, așa cum totul arăta? se întrebă cu îngrijorare sporită.

Era adâncită în gândurile sale când o infirmieră o strigă din nou. După ce se dezbrăcase, Debbie se întinse pe masa de consultații.

– Sunt însărcinată? întrebă în clipa în care doctorul își făcu apariția.

Bătrânul bărbat dădu din cap înainte de a-i răspunde.

– Dacă am înțeles bine, nu este chiar o veste bună pentru dumneata?

– Nu, nu chiar, recunoscu Debbie.

– Să vedem mai îndeaproape... Apoi, vom studia împreună cea mai bună soluție.

După ce o ascultă cu grijă, doctorul Osgood se îndreptă și declară fără s-o privească măcar.

– Mai întâi, îți voi spune că ești însărcinată în două luni și jumătate. Dacă dorești, voi putea fi mai exact după ce vei face o ecografie.

Vietnamul! Copilul său fusese conceput undeva în mijlocul junglei! Poate chiar în acea seară minunată, pe malul râului!

– Când este prevăzută nașterea? întrebă, străduindu-se să-și ascundă emoția.

– În aprilie. Voi fi mai categoric după ecografie, repetă medicul. Îmbracă-te și vino în biroul meu....

Docilă, Debbie urmă ordinele practicianului și se duse în încăperea vecină. Un copil! Aștepta un copil! Cât ar fi fost de fericită în alte împrejurări! Încă își amintea eforturile disperate de la începutul scurtei sale căsătorii cu Kevin....

Ginecologul observă imediat emoția pacientei și o invită să

se așeze:

– Nu ești obligată să ai un copil, știi, nu-i așa? Oricum, nu era prevăzut....

– Ei bine, în mijlocul Vietnamului, mi-ar fi fost greu să-l evit, îi explică Debbie, făcându-i un rezumat rapid al modului cum își petrecuse vara.

– Ei bine, după cum ți-am spus, te poți gândi la diferite soluții, continuă medicul. Poți păstra copilul, să avortezi sau să-l ai, dar să-l abandonezi. Cunosc un cuplu care ar fi foarte fericit să-l adopte. Dacă te hotărăști să-l păstrezi, ai avea interesul să-l contactezi pe tată.

– Nu, răspunse Debbie cu asprime.

– Oricum, n-ai nevoie să iei decizia imediat. Deocamdată, îți voi prescrie doar un medicament pentru a-ți calma grețurile și un întăritor, pentru că ești obosită.

– De acord, încuviință tânăra femeie. De altfel, cred că voi păstra copilul.

– Mai gândește-te. Nu te grăbi....

Doctorul Osgood îi scrise rețeta, apoi își conduse clienta până la ușa cabinetului. După ce-i mulțumi călduros, Debbie își făcu datoria să se întoarcă la serviciu.

Va avea un copil, se gândi atingându-și cu timiditate pântecul. Copilul lui Ben.... Copilul lor... În general, Debbie nu era împotriva avortului, dar în acest caz, nu se punea problema! Îl iubea pe Ben și știa deja că va iubi copilul.

Orice s-ar întâmpla, copilul va vedea lumina zilei la data fixată!

Ajunsă în biroul său, Debbie începu să traducă un comunicat foarte plicticos. Fără să vrea, gândurile îi reveneau la maternitatea sa. Cum va face să-și crească singură copilul? Va avea probleme să joace în același timp rolul de tată și de mamă. Fără să mai vorbească de reacțiile tatălui său. Va fi furios și dat peste cap. Cât despre bunica sa, prefera nici să nu se gândească la asta.

Brusc, izbucni în hohote de plâns disperate. Cu fruntea în mâini, plânse ca și când inima i se sfâșia.

Brusc, înălță capul, simțind o mână pe umărul său, în timp ce Jim exclamă complet speriat:

– Debbie, ce se întâmplă? Ce ți-a spus doctorul? De ce plângi astfel?

Tânăra femeie se îndreptase și-și tampona ochii, încercând în zadar să-și stăpânească plânsul.

– Oh, Jim, aștept un copil! se lamentă printre suspine. Sunt însărcinată, cu Ben!

Bărbatul își înăbuși o înjurătură înainte de a se lăsa în jos pentru a o lua în brațe.

– Haide, Debbie, nu este atât de îngrozitor, spuse legănând-o la pieptul său lat.

– Ce se va întâmpla cu mine? bâigui tânăra femeie, cu pleoapele roșii de plâns.

– Mai întâi, mi-ar plăcea să te calmezi puțin, reluă Jim întinzându-i batista sa. Apoi, te voi duce acasă.

– Nu! În niciun caz nu vreau să vă deranjez pe Li și pe tine, protestă însoțitoarea sa. Acum, totul va fi în ordine.

– Nu fi ridicolă, continuă Jim, luând telefonul pus pe birou. Li.... ce faci, iubito? Vom avea o invitată diseară. Debbie vine cu mine. Poți să ne faci ceva bun pentru masă?

Tăcu o clipă, apoi reluă cu putere:

– Nu.... nu se simte foarte bine. Îți voi explica mai târziu. Pe curând.... Te sărut.

La sosirea lor, Li îi aștepta în ușă. După o privire rapidă la fața pătată de lacrimi a prietenei sale, o lăsă să intre și-i întinse un pahar plin cu un lichid de culoarea ambrei. Debbie se pregătea docilă să-l ia, când avu o tresărire și i-l întinse lui Jim.

– Nu pot să beau alcool.....

– Ești bolnavă? se miră prietena sa.

– Nu chiar, dar femeile însărcinate trebuie să fie rezonabile.

– Oh! Ești sigură? exclamă Li venind să se așeze pe canapea lângă Debbie.

– Pe deplin. Vin de la medic.

Jim înaintase și întrebă înainte de a lua un scaun:

– Ce preferați? Să cinăm imediat sau să stăm liniștiți de vorbă?

– Să cinăm puțin mai târziu, sugeră Debbie. Tocmai am luat medicamentele și nu-mi este foarte foame.

– Oricum, rulourile de primăvară nu sunt încă terminate complet, nu-ți face griji! interveni Li cu un aer agitat. Totul este din vina noastră, Jim! Dacă n-am.....

– Totul este din vina mea, vrei să spui! o întrerupse soțul său cu înflăcărare. Dacă n-aș fi obligat-o pe Debbie să ne însoțească, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

La aceste cuvinte, Debbie nu se putu stăpâni să nu râdă pentru prima dată de la începutul zilei.

– Ascultați..... Mi se pare că Ben și cu mine suntem primii vinovați! Ar fi trebuit să fiu atentă. Tata m-a avertizat în ajunul plecării mele și cunoșteam perfect caracterul lui Ben. Voi chiar n-aveți nimic să vă reproșați!

– Poate, dar dacă nu te-aș fi obligat să-l urmezi pe Ben Sako, n-ați fi devenit niciodată amanți și acum n-ai fi fost însărcinată, continuă Jim ridicându-se pentru a măsura salonul în lung și-n lat, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor. În sfârșit..... nimic nu te obligă să ai acest copil....

– Jim!

Cu mâinile în fața gurii, Li îl măsura cu o privire îngrozită.

– Știi, în zece ani, obiceiurile au evoluat. Acum, avortul este legal, o liniști soțul său.

Debbie scutură din cap cu încăpățânare:

– Nu. N-aș putea să mă hotărăsc niciodată la asta. Îl iubesc pe Ben și simt că-i voi iubi copilul. Am intenția să-l păstrez și să-l cresc cum pot mai bine. Evident, singură, ceea ce nu va fi ușor și mă îngrijorează puțin. Fără să mai vorbesc de tata și de biata bunică-mea, care vor fi tulburați!

Tăcu, pentru a-și șterge obrajii umezi de lacrimi și termină mai în șoaptă:

– Va trebui să le mărturisesc adevărul! De-abia îndrăznesc să mă gândesc!

– Nu te frământa în legătură cu ei, o liniști Li cu amabilitate. Vei vedea, vor fi nebuni după copil!

– Și apoi, nu ești singură, interveni Jim. Li și cu mine suntem aici și vom veghea asupra ta!

Tăcu și dispăru în încăperea vecină înainte de a reveni fluturând un cec.

– Mai întâi, să-ți înapoiez banii pe care mi i-ai împrumutat. Aveam intenția să-l aduc la birou, dar am uitat complet. Jerry Chan mi i-a înapoiat și Li a vândut aurul care-i rămăsese. Sako a fost plătit! Totul îți aparține!

– Nu este grabă, protestă Debbie. Tu și cu Li veți avea nevoie de un apartament.

– Și tu? Va trebui să te muți înainte de nașterea copilului, observă Li cu multă blândețe.

– Te rog, Debbie, fă-mi plăcerea și ia cecul! reluă Jim. N-ai ezitat să-ți riști viața pentru a o salva pe Li, acceptă cel

puțin banii care-ți revin!

Când Debbie puse cecul în poșetă, Jim o întrebă cu curiozitate:

– Ai intenția să-l anunți pe Sako de situație?

– Nu.

– Ar trebui să-l pui la curent, mi se pare, remarcă prietena sa, cu amabilitatea obișnuită.

– Și pentru ce? Copilul acesta n-are nevoie de un tată lipsit de sentimente omenești!

– Te vom ajuta, Debbie, poți conta pe noi, îi aminti prietena sa.

– Mulțumesc, sunteți foarte amabili! bâigui tânăra femeie, ascunzându-și emoția.

– Vei vedea, nu te vom lăsa, îi promise Jim cu un zâmbet ușor. Cât despre tatăl tău, îndată ce-și va reveni din șoc, te va susține și el, sunt convins. Acum, dacă am trece la masă? continuă vesel. Te găsesc foarte slabă pentru o viitoare mamă!

Debbie îl urmă în sufragerie, în timp ce Li prăjea rulourile de primăvară. Greața i se calmase sensibil. Pentru prima dată de multe zile, își dădu seama că era flămândă....

***

Încet, septembrie se încheie și sosi octombrie, cu cortegiul lui de ploi și de ceață. Debbie se simțea încă obosită. Din fericire, de mai multe ori pe săptămână, Jim o invita la cină, în compania lui Li.

Pentru a evita orice oboseală, o conducea apoi până în Sausalito, unde tânăra femeie nu mai avea decât să se culce și să doarmă până a doua zi dimineață.

Gordon și Nyen-Nyen remarcaseră paloarea și mina ei răvășită, dar Debbie evitase problema punând oboseala actuală pe seama celor trei luni petrecute în Orient.

În ciuda sfaturilor lui Jim și Li, nu găsise încă puterea de a-și anunța tatăl că aștepta un copil de la Ben Sako.

Totuși, era imposibil să amâne la infinit, era conștientă de asta. Se hotărî să-și anunțe mai întâi bunica, ale cărei reacții păreau mai puțin înspăimântătoare decât cele ale tatălui său. Apoi, îi va vorbi acestuia.....

Sâmbăta următoare, tânăra femeie îi telefonă bunicii, care o invită la cină, cum o făcea întotdeauna la sfârșitul săptămânii.

După ce-și lăsase mașina mai jos de imobil, Debbie urcă scara și se opri în fața ușii lăcuite în roșu. Cu inima bătând puternic, își recăpătă respirația și ciocăni scurt.

Bunica o întâmpină cu tandrețea obișnuită și o conduse până în micul salon.

– Oare când mi-o vei aduce pe prietena ta? o întrebă,

când nepoata se instală pe canapea. De-abia aștept s-o revăd.

– Aveam intenția, dar n-am avut timp, îi explică Debbie. Dacă ești liberă, am putea veni săptămâna viitoare? I-am promis să-i dau câteva lecții de conducere. Vom profita de asta pentru ați face o vizită.

– Cum se simt tinerii căsătoriți? reluă bătrâna doamnă cu un zâmbet înduioșat.

– Foarte bine. Cât de bine se poate. Radiază de fericire.

– Sunt încântată pentru ei. Mi-ar plăcea atât de mult să fie la fel și pentru tine, draga mea! oftă ea, studiind-o pe tânăra femeie cu mai multă atenție. În această clipă, ai ochii foarte triști. Ce se întâmplă, Debbie? Oare îl regreți pe Kevin?

– Pe Kevin? În niciun caz! Nu..... este ca un străin pentru mine. Nu, eu.....

Se opri, își mușcă buzele și continuă pe un ton repezit:

– Sunt însărcinată, Nyen-Nyen...

– De cât timp? exclamă bunica sa.

– De cel puțin trei luni. Doctorul Osgood n-a putut fi mai exact.

– S-a întâmplat în timpul sejurului în Vietnam, nu-i așa? Tatăl este acel soldat, mercenarul care a fost cu tine?

Debbie dădu afirmativ din cap, apoi reluă cu timiditate:

– Mă vei considera o proastă și vei avea dreptate. Tata mă avertizase, dar asta nu m-a împiedicat să mă îndrăgostesc de el.

– Ce vei hotărî? Vei păstra copilul?

– Da, Nyen-Nyen. Știu că sunt stupidă, dar îl iubesc pe Ben și țin să am copilul. Mă judeci foarte rău? încheie întorcând capul.

Bunica se aplecă pentru a o atrage spre ea și murmură cu o voce plină de tandrețe:

– Oare cum aș putea să te judec rău, draga mea? Te iubesc și sunt mândră de decizia ta. În ce te privește, ești îndrăgostită încă de bărbatul care ți-a făcut acest copil, nu-i așa?

– Da, Nyen-Nyen, acceptă Debbie în șoaptă.

– În acest caz, n-ai nimic de regretat, declară bătrâna doamnă cu autoritate.

Debbie o privi o secundă cu un aer stupefiat, înainte de a întreba:

– O gândești cu adevărat?

– Bineînțeles! Vei aduce pe lume un copil din dragoste. Trebuie să fii mândră de tine!

– Nyen-Nyen, te iubesc atât de mult! exclamă Debbie cu ochii plini de lacrimi. Mi-a fost atât de teamă că te șochez!

– Draga mea, din partea ta, nu mă poate răni nimic! Care a fost reacția tatălui tău? reluă pe un ton preocupat.

– Nu i-am spus încă nimic,mărturisi Debbie cu regret. N-am avut curaj până acum. Cu siguranță, se va supăra și va avea dreptate, dar nu pot suporta ideea de a-l auzi țipând!

– Cât de rău îl cunoști! observă cu blândețe bunica sa. Nu va țipa.... Dar, cu cât vei aștepta mai mult, cu atât va fi mai necăjit.

– Știu, dar n-am îndrăznit. Poate săptămâna viitoare....

Trecând la masă, cele două femei continuară să vorbească despre copil și despre măsurile la care trebuia să se gândească în curând.

Era foarte târziu când Debbie se hotărî în sfârșit să-și ia rămas-bun.

Bunica o conduse până la ușa de la intrare, apoi o urmări cu privirea până ce tânăra femeie urcă în mașina sa decapotabilă.

În ciuda eforturilor de a face impresie bună, era evident că Debbie suferea de această situație, se gândi înăbușindu-și un oftat de regret.

Bătrâna doamnă rămase îndelung nemișcată în mijlocul salonului, pierdută în gândurile sale. Brusc, înălță capul cu un aer decis și merse la telefon, unde formă numărul fiului său.

– Gordon? Mama ta la aparat. Trebuie să te văd.... Nu.... nu te îngrijora. Mă simt perfect. Aș vrea doar să vorbim despre Debbie.... Nu.... Poți să vii imediat? Perfect, nu m-am culcat. În jumătate de oră? Te aștept, copilul meu, încheie Nyen-Nyen, închizând încet.

Capitolul 14

În somnul adânc, Debbie nu-și putu stăpâni un fior ușor. Nu visase. Tocmai răsunase soneria de la ușa de la intrare. Cine putea veni? Nu aștepta pe nimeni, trase concluzia consultând cadranul deșteptătorului. Ora unsprezece! Și ea care prevăzuse să se trezească devreme, pentru a face puțină ordine în apartament, înainte de a merge la cinema! Trezirea târzie îi dădea toate planurile peste cap, își spuse sărind din pat pentru a-și îmbrăca halatul, înainte de a alerga până în vestibul.

– Tată! exclamă ea descoperindu-și tatăl nemișcat în ușă. Hm.... intră, te rog.... Mă duc să-ți fac o cafea, continuă când Gordon se așeză într-un fotoliu în salon.

– Du-te mai degrabă să te îmbraci. Voi prepara eu cafeaua, dacă aroma ei nu te deranjează prea mult. Mama ta

nu putea s-o suporte când te aștepta.

– Așadar, știi! exclamă tânăra femeie evitându-i privirea. Nyen-Nyen ți-a spus tot!

– Da. M-a amenințat chiar cu cele mai rele represalii dacă am ghinionul să te fac să plângi. Așa că te conjur, nu face mutra asta! Poți fi liniștită, nu te voi chinui, continuă cu o urmă de asprime în voce. Nu mi-ai răspuns. Dorești cafea? În ce mă privește, o ceașcă nu-mi va face rău!

Avea o mină îngrozitoare și trăsăturile trase, iar tânăra femeie ghici că fără îndoială nu închisese ochii toată noaptea.

– Voi bea și eu, replică Debbie încet. Doctorul Osgood nu mi-a interzis. În cantitate moderată, nu poate să-i dăuneze copilului.

În timp ce tatăl său dispărea în direcția bucătăriei, Debbie îmbrăcă niște blugi vechi fără să le ridice fermoarul și o bluză largă pentru a-și ascunde formele plinuțe. După ce se spălă pe dinți și se pieptănă, se întoarse în salon unde Gordon sosi cu o farfurie plină de tartine fierbinți.

– Cafeaua va fi gata curând. Până atunci, ai face bine să mănânci....

– Cu plăcere, acceptă tânăra femeie mușcând cu poftă din pâinea prăjită crocantă.

După ce-și umplu ceașca și pe cea a fiicei sale, Gordon veni și se așeză. O observă îndelung pe Debbie înainte de a

întreba cu o blândețe neobișnuită la el:

– N-am intenția să-ți fac reproșuri, Lotus, dar mi-ar plăcea să știu. Ce s-a întâmplat exact? Te-am avertizat totuși împotriva acestui individ?

– Știu, oftă ea. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă Jerry n-ar fi fost rănit. A trebuit să-l înlocuiesc și.... în sfârșit, eu.... el....

– A profitat de asta! încheie Gordon, fără s-o lase să vorbească.

– Nu, tată, nu chiar!

Un timp, Debbie păru că se pierde în amintiri, apoi reluă mai calm:

– La drept vorbind, în timpul călătoriei am descoperit o altă fațetă a caracterului lui Ben. Nu te-ai înșelat în legătură cu el. Poate fi dur și nemilos, dar este în stare și de blândețe, și chiar de loialitate...

– Asta nu l-a împiedicat să plece îndată ce și-a terminat misiunea! sublinie tatăl său cu oarecare duritate.

– Am avut o scenă îngrozitoare la Bangkok, îi mărturisi fiica sa. El nu crede în dragoste și, după tot ce am trăit, n-a ezitat să declare că nu cunoaște acest gen de sentiment. Dar în aceste condiții, relațiile dintre noi deveneau de neconceput.

– Ben ar fi dorit să continue să te vadă? insistă Gordon, fără să-și ascundă surpriza. Într-o vreme, întotdeauna el era cel care o rupea primul.

– Da, și era nebun de furie când i-am împărtășit hotărârea mea, murmură Debbie. M-a acuzat că distrug un lucru plăcut.

Câteva minute, Gordon păstră tăcerea, apoi întrebă prudent:

– Presupun că nu știe de copil?

– Nu, și n-am intenția să-i vorbesc despre el, recunoscu Debbie cu hotărâre. Nu vreau un tată ca el pentru viitorul meu copil. Țin să-l cresc într-o atmosferă liniștită, înconjurat de dragoste și afecțiune. N-are nevoie de un tată indiferent!

– Cum a fost cazul pentru tine? făcu Gordon încet.

Mirată, tânăra femeie înălță capul pentru a-l privi mai bine.

– Eu am știut întotdeauna că mă iubeai, observă ea în cele din urmă. Nu ești foarte expansiv, dar n-am avut niciodată vreo îndoială în legătură cu acest subiect.

– Te iubesc, Lotus, nu se pune problema. Nu mă gândeam la mine, ci la mama ta. Femeia aceea a fost întotdeauna un monstru de egosim.

– Ai dreptate, recunoscu tânăra femeie după ce se gândi o clipă. Am suferit mult din cauza răcelii sale față de mine. N-aș vrea cu niciun preț ca și copilul meu să aibă acest gen de experiență.

– Oare cum poți spune asta? interveni tatăl sau pe un ton preocupat. Poate te-ar surprinde reacțiile lui Sako. De ce nu

și-ar iubi sincer copilul?

– Nu..... îl cunosc foarte bine, oftă Debbie. Prefer să-mi cresc singură copilul.

– Poate greșești, draga mea, obiectă tatăl său. Pentru a fi pe deplin fericit, un copil are nevoie de afecțiunea celor doi părinți. Știu că opinia publică a evoluat mult în acești ultimi ani, dar gândește-te la reacția prietenilor săi de școală, când va fi mare! Chiar în zilele noastre, este evident când un copil este fără tată....

– Nu vreau să știu asta, îl întrerupse Debbie cu înflăcărare. Dragostea este mai importantă decât orice se va spune.

Gordon dădu din cap și reluă cu calm:

– Sunt întru totul de acord cu tine. Dragostea este importantă, dar în viață, este aproape la fel de primordial să faci față responsabilităților. Ben Sako are partea sa în ce s-a întâmplat. Pentru acest motiv, trebuie să-și facă datoria și să te ia de soție. Poți să ai încredere în mine că ți-l voi aduce!

– Nu! exclamă tânăra femeie cu o voce gâtuită. Te rog, nu te ocupa de asta. Nici copilul, nici eu n-avem nevoie de el.Tată, te rog, nu încerca nimic pentru mine! Cu niciun preț, n-aș dori să mă căsătoresc în asemenea condiții!

– Și de ce? o întrebă el, stupefiat. Ar fi totuși mai ușor pentru tine și pentru copil!

– Dar nu înțelegi? gemu Debbie, cu ochii plini de lacrimi.

Îl iubesc, dar el nu mă iubește! Cum i-aș putea sta alături știind că mă suportă din milă? Nu este posibil! Și copilul? Crezi oare că o asemenea ambianță i-ar fi de folos?

Gordon se ridicase pentru a face câțiva pași. Își îmbrățișă fiica și o încurajă:

– Nu plânge, draga mea, te rog insistent! Nu uita că i-am promis bunicii tale să nu-ți produc nici cea mai mică indispoziție. Mărturisesc totuși că-mi este greu să înțeleg.

– Nu mă mir, spuse tânăra femeie, râzând printre suspine. Uneori și mie îmi este greu să înțeleg!

Amabil, Gordon îi întinse batista sa și merse până la fereastră pentru a admira vederea.

– Ai început să cauți un alt apartament? Nu vei mai putea urca mult timp toate aceste etaje.

– Deja mă obosește, recunoscu Debbie. M-am gândit vag să cumpăr o vilă în cartier. Am bani destui pentru prima plată. În aceste condiții nu voi avea nicio greutate să obțin un împrumut de la bancă.

– Într-adevăr, mi se pare o idee excelentă, încuviință tatăl său privindu-și ceasul. De fapt, este aproape ora prânzului. Ce-ai spune să mergem la restaurant? Te invit! Nepoatei mele îi este cu siguranță foame!

– Cum asta "nepoata ta", se mir Debbie. Și dacă din întâmplare este un bărbat mare și frumos?

– Mi-ar plăcea să fie o fată. O fată la fel de frumoasă ca

mama sa....

Incapabilă să-și rețină lacrimile, Debbie se ridică din fotoliu.

– Mulțumesc pentru amabilitate și înțelegere, bâigui în culmea emoției. Mă schimb și sosesc imediat. Știu o cafenea în josul colinei, unde se servesc niște enormi creveți prăjiți, încheie alergând să se închidă în camera ei.

Gordon se așeză din nou pentru a o aștepta. Debbie își pusese în minte să nu-i spună nimic lui Ben despre copil. Oricare ar fi fost motivele, el n-o aproba. În ciuda greșelilor sale față de Debbie, Ben merita să fie informat de situație.

Hotărârea sa era ferm luată când Debbie reveni în salon. Va lua asupra lui anunțarea lui Ben Sako. Firește, Debbie va fi furioasă, dar erau situații în viață când părinții erau obligați să nu țină seama de părerea copiilor lor.

***

Ben miji ochii, încercând să distingă Buickul care ajunsese în capătul aleii. Era oare omul de legătură pentru acea misiune în China? Își dăduse în principiu acordul și nu mai aștepta decât confirmarea.

Dacă Debbie nu l-ar fi părăsit, ar fi refuzat probabil,

pentru a nu se îndepărta. În împrejurările actuale, n-avea niciun motiv să facă pe dificilul. Banii vor fi bineveniți pentru a-și cumpăra viță-de-vie și a-și dezvolta afacerea.

Ben continuă să-l observe pe bărbatul care închise grilajul înainte de a se apropia. În mod ciudat, avea vaga impresie că-l cunoștea. Stătu în ușă și așteptă să distingă fața vizitatorului.

– Colonele Cheong! exclamă el când tatăl lui Debbie urcă scările de la intrare.

Oare ce se întâmpla? Avea și colonelul o misiune să-i propună, sau venea pur și simplu din partea lui Debbie?

– Bună ziua, sergent, declară Gordon strângând mâna pe care i-o întindea Ben. Mi se pare că arăți în formă. S-ar spune că-ți reușește viața civilă.

– Din spusele lui debbie, și dumneavoastră vă merge bine.

– Pot să-mi permit să intru? continuă Gordon Cheong. La drept vorbind, sunt aici tocmai pentru a discuta despre fiica mea.

Debbie. Fără să vrea, Ben revăzu fața mică ce-i bântuia noapte și zi gândurile, zâmbetul său fermecător și ochii mari încrezători.

Continua să-i lipsească prezența tinerei femei. Era conștient că, pierzând-o, pierduse totul. De la întoarcerea din Bangkok, aproape în fiecare zi trebuia să lupte împotriva

dorinței de a-i telefona.

Din ce în ce mai surprins, tânărul bărbat își conduse musafirul în camera de zi și-i oferi un scaun înainte de a se așeza pe un colț al divanului.

Cei doi bărbați se observară îndelung, ca doi adversari, înaintea unei înfruntări, apoi Ben nu mai rezistă și întrebă jenat:

– Ați vorbit despre Debbie..... Ce face? Sper că se simte bine.

– Ei bine, nu chiar, îi explică Gordon, măsurându-l cu aceeași răceală. Este într-o stare jalnică. Suferă în permanență de grețuri puternice și trebuie să se îndoape cu medicamente pentru a putea munci. Din câte spune Jim Anderson, îi este din ce în ce mai greu să-și termine ziua.

– Este însărcinată, trase concluzia Ben, cu o voce fără inflexiuni. Este însărcinată cu mine. Când trebuie să nască? De ce naiba nu m-a anunțat? continuă pe un ton ofensat. Dacă sunt tatăl, mi se pare că am dreptul să aflu!

– În principiu, nașterea este prevăzută în aprilie, reluă Gordon, scoțând din buzunar un pachet de țigări.

I-l întinse lui Ben și reluă, aruncând un nor de fum:

– Debbie este foarte sensibilă. Are un mod extrem de romantic de a privi viața. Fiica mea ține în mod special ca acest copil să crească într-un climat de dragoste și blândețe. În sinea sa, este convinsă că tu nu ești în stare să-i dai asta,

încheie, privindu-l drept în ochi.

Sub privirea lui Gordon, Ben se tulbură ușor.

– În ce mă privește, nu cred deloc în dragoste.... în această platitudine dintre un bărbat și o femeie, recunoscu după ce ezită o clipă. Este cu totul altceva când este vorba de copilul meu.

Se ridicase în timp ce vorbea și trăgea din țigară cu putere.

– Îmi pare sincer rău că Debbie este însărcinată din cauza mea. Foarte sincer, nu m-am gândit la asta. Am obiceiul să frecventez femei care-și iau precauții....

– Totuși, în general, Debbie este departe de a fi imprudentă, comentă Gordon pe un ton gânditor. De data aceasta, am impresia că și-a lăsat inima s-o ia înaintea rațiunii.

"Te iubesc, Ben". I-o repetase deseori în momentele de plăcere, înainte de a i-o striga cu voce tare la hotel, la Bangkok. Îl iubise cu pasiune și din cauza acestei iubiri își asumase niște riscuri, se gândi tânărul bărbat cu un sentiment de vinovăție.

– N-ar fi trebuit să suporte toate astea singură, remarcă în cele din urmă. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Țin ca acest copil al nostru să-mi poarte numele. Mă voi căsători cu Debbie.

– Nu mă așteptam la mai puțin de la tine, recunosc,

replică Gordon, relaxându-se imperceptibil. De altfel, chiar dacă n-aveai intenția să te căsătorești, era normal să fii pus la curent. Debbie refuză să înțeleagă acest punct de vedere.

– Regret doar că n-am știut mai curând, reluă Ben. De ce nu m-ați anunțat de starea lui Debbie?

– De-abia am aflat eu însumi, recunoscu Gordon pe un ton uniform. Fiica mea o știa de acum o lună, dar nu mi-a spus nimic. Se temea de reacția mea. I-a fost teamă că-i voi face reproșuri în legătură cu tine.

Tăcu și-l privi pe Ben cu severitate înainte de a relua:

– Înainte de a pleca, o atenționasem asupra înclinațiilor tale. Eram sigur că o vei face să sufere. Nu i-a servit de lecție, încheie cu o bruscă tristețe. De ce a trebuit să te iei de fata mea? Dumnezeule, Sako, nu puteai s-o lași să trăiască liniștită?

Pentru prima dată în viață, Ben simți povara remușcărilor și a conștiinței încărcate.

– Îmi pare rău, bâigui foarte încet. Regret că am rănit-o. Regret și că este însărcinată. Mă voi strădui să-mi fac datoria.

– Contez pe tine, replică Gordon ridicându-se și pornind spre ușă.

Ben îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta. "Debbie este însărcinată". Îl credea atât de rece și atât de indiferent, încât nu considerase util să-l informeze despre situație. Totuși, acest copil aparținea la fel de mult și unuia și

celuilalt. Cum îl putea bănui că este atât de laș încât să fugă de responsabilități? încheie, schimbându-și cămașa înainte de a urca în mașină și a o lua pe drumul spre Sausalito.

***

Debbie își lăsă sandvișul de-abia început și privea filmul cu cea mai mare atenție. Până la urmă, nu mersese la cinema. Când, ieșind de la restaurant, Gordon o adusese acasă, preferase să-și aranjeze apartamentul.

Nu-i era foame după prânzul îmbelșugat pe care-l comandase tatăl său. Cu un oftat ușor de plăcere, se rezemă de spătarul scaunului în clipa când cuvântul "sfârșit" apăru pe ecranul televizorului.

Era pe cale să schimbe canalul pentru a urmări alt program, când auzi sunându-se la ușa de la intrare. Împietrită de emoție, îl recunoscu pe Ben pe palier.

Acum părea că-și revenise din oboseală, dar trăsăturile îi erau trase și ochii de culoare închisă, anormal de încercănați.

– Îmi permiți să intru? o întrebă, examinând silueta îngreunată a tinerei femei și fața mică, palidă.

– A trebuit ca tata să te anunțe! exclamă Debbie într-o

tresărire de revoltă. De ce se amestecă? Ducă-se naibii, el și ideile sale strălucite!

Bărbatul o prinse ușor de umeri și o îndepărtă pentru a-și face loc apoi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se opri în fața sa cu un aer de reproș.

– Credeai că soarta copilului meu îmi va fi indiferentă? exclamă pe un ton acuzator.

– Și ce altceva ar trebui să cred? ripostă Debbie trântind dintr-o dată ușa după el. Mi-ai declarat că nu mă iubești și nu mă vei iubi niciodată! încheie mergând să se așeze pe marginea canapelei.

– Deformezi intenționat sensul cuvintelor mele, protestă Ben, măsurând nervos încăperea. Am emis doar părerea că nu cunoșteam acea stare de grație pe care prietenii tăi și cu tine o numiți solemn "dragoste!" Asta n-are nimic de-a face cu sentimentele pe care mi le inspiră copilul meu!

Se opri, luă loc într-un fotoliu în fața tinerei femei și încheie cu o voce foarte calmă:

– Am venit să te cer în căsătorie.

– Ce? exclamă tânăra femeie cu ochii măriți. Ai înnebunit!

– Mi se pare totuși evident, replică Ben tăios. Îmi porți copilul. N-am intenția să fug de responsabilitățile față de voi doi.

La aceste cuvinte, Debbie sări în picioare și-l măsură furioasă.

– Puțin îmi pasă de sentimentele tale de responsabilitate! îi strigă cu putere. Nu doresc câtuși de puțin să fac o căsătorie de conveniență și încă mai puțin să-ți asumi răspunderea noastră!

– În sfârșit, Debbie, este normal să simt ce simt! Sunt responsabil pentru tine și pentru copilul meu! Nimic mai firesc....

– Mai întâi, nu este copilul tău, Ben, ci al meu! exclamă tânăra femeie, brusc tristă. Nu-l voi împărți cu un tată incapabil de afecțiune. Am suferit prea mult eu însămi că n-am fost dorită! Pe mine, mama nu m-a iubit niciodată!

– Ce-ar trebui să spun eu, în acest caz? Tata și mama nu m-au iubit niciodată! replică Ben ca un ecou. De altfel, pentru asta țin ca să fie copilul nostru crescut de amândoi părinții.

– Ce fel de tată vei fi, Ben? continuă Debbie cu o voce încărcată de dispreț. Ești incapabil de sentimente umane!

Tăcu o clipă, apoi reluă cu mai puțină siguranță:

– Și eu, Ben? Ce rol voi avea în toate astea? Nu m-am schimbat de la ultima noastră întrevedere. Încă am nevoie de ce refuzi să-mi oferi tu.

În ciuda soarelui care strălucea în spatele geamurilor, Ben avu impresia că un vânt rece începu brusc să sufle. Își aținti o clipă privirea asupra lui Debbie, fără să răspundă, apoi exclamă cu o voce gâtuită:

– Și ce vei face dacă nu te căsătorești cu mine?

Debbie își mușcă buzele. În mod neașteptat, Ben părea preocupat de soarta viitorului său copil. Oare ce ar trebui să facă? Avea vreo șansă să-i străpungă carapacea? Cu atât mai rău! În ciuda riscurilor, va juca totul pe o singură carte!

– M-am gândit să fac un avort, spuse cu neglijență, făcând un pas în direcția ferestrei.

Ben tresări. Din doi pași, se apropie și o prinse de umeri pentru a o face să se întoarcă:

– La naiba! Ai înnebunit! Nu ți-o voi permite niciodată, mă auzi? Îți interzic să faci o asemenea crimă!

– Și de ce? îl întrebă încet. Asta nu te privește.

Ben îi dădu drumul și începu să se plimbe prin salon, într-o stare de extremă agitație:

– Pentru cel puțin două motive. Mai întâi, ai ucide copilul care ne aparține amândurora. Și nu vreau asta. Țin la acest copil, Debbie, chiar dacă soarta sa îți este indiferentă.

Tăcu și reveni să-și lipească fruntea de geam înainte de a continua:

– Apoi, n-o vei face pentru că te-ai putea răni. Ai așteptat prea mult pentru a recurge la un avort. În stadiul în care ești, ți-ai asuma prea multe riscuri. Nu te voi lăsa să te joci cu sănătatea ta. Vei duce sarcina la termen, ai înțeles? Pentru mine, viața ta și a copilului nostru sunt sacre! decretă întorcându-se brusc pentru a o sfida cu privirea.

Se aștepta s-o vadă protestând și fu luat pe nepregătite de expresia ei sincer uimită.

– Dar Ben, mă iubești și iubești și copilul! articulă Debbie pe un ton grav. În definitiv, înțeleg că mă iubești și că ții la mine.

– N-am.... spus niciodată asta! protestă bărbatul, stânjenit la culme.

– Ba da, tocmai ai mărturisit-o! continuă Debbie cu un accent de triumf. Când ți-am vorbit despre avort, erai gata să explodezi! Dacă soarta mea îți era indiferentă, n-ai fi intervenit. Ben.... oare n-ai înțeles? Am avut întotdeauna intenția să păstrez copilul nostru, deoarece te iubesc și-l iubesc și pe el!

– Ei bine, recunosc cu plăcere că sunt ușurat, făcu bărbatul ridicând din umeri. În acest caz, de ce refuzi să te căsătorești cu mine?

Debbie ezită o fracțiune de secundă, apoi reveni la fereastră pentru a desena cu vârful degetului pe geamul aburit.

– Nu mă voi căsători niciodată cu un bărbat care n-are curajul să fie sincer cu mine, declară în cele din urmă. Adineauri, mi-ai repetat că nu mă iubești și că ai venit doar cu scopul de a-ți face datoria. Este greșit, extrem de greșit! Mă iubești, chiar dacă nu accepți asta. Numai că, pentru a mă căsători cu tine, va trebui totuși s-o spui o dată! O dată în

viață, ar trebui să nu-ți pese de mândria ta și să recunoști ca toată lumea că ai sentimente omenești!

– Debbie, ești ridicolă! mormăi Ben cu severitate. Ai nevoie de mine. Am o grea responsabilitate în ce s-a întâmplat. Sunt pe deplin conștient de asta, dar te rog, nu complica lucrurile cu teorii complet depășite!

De cealaltă parte a încăperii, tânăra femeie scutură din cap cu încăpățânare.

– Nu este o noțiune perimată, Ben. Dragostea face parte din realitate. Mă iubești și-l iubești pe copilul nostru, dar ești laș, Ben. Asta este toată problema!

– Laș? se miră bărbatul. Chiar nu înțeleg!

– Da, laș! insistă însoțitoarea sa. Refuzi să fii sincer, să privești adevărul în față, continuă Debbie mergând spre intrare. Copilul meu n-are nevoie de un tată de genul tău, încheie deschizându-i ușa. Du-te, Ben. Du-te acasă. Gândește-te la toate astea. Când vei accepta să recunoști faptele, te vei putea întoarce.

Ben ridică din umeri cu un gest plin de neputință. Înainte de a ieși pe palier, se opri în fața tinerei femei și-i atinse buzele cu un sărut foarte ușor.

Când dispăru, Debbie rămase îndelung în mijlocul micului vestibul. Riscase. Poate îl pierduse pe Ben pentru totdeauna?

Și dacă se înșelase complet în analizarea

comportamentului său? Poate, până la urmă, n-o iubise deloc. Perspectiva unui avort îl șocase poate doar în ideea că era rezultatul virilității sale?

Și chiar dacă o iubea? Asta n-ar schimba cu nimic situația atâta timp cât va refuza să accepte faptele.

Nu-i rămânea decât să spere. Totuși, Gordon avea dreptate. Avea nevoie de Ben pentru a trăi din plin.

***

Așezat în fața mesei, Ben privea fără să vadă paharul pe care de-abia și-l turnase.

Erau deja trei zile de când o văzuse pe Debbie și nicio clipă nu încetase să se gândească la ce-i spusese ea.

Dându-i crezare, o iubea la fel cum îl iubea pe viitorul lor copil. În ciuda tuturor eforturilor sale de a încerca să vadă mai limpede, nu reușea să-și definească propriile emoții.

Dragostea.... Ce însemna oare acest cuvânt? Dorința, da.... știa ce reprezenta. O dorea pe Debbie. Pe de altă parte, îi făcea plăcere să discute cu ea, s-o audă râzând și glumind, cum știa atât de bine s-o facă. În plus, în timpul călătoriei lor într-o natură ostilă, avusese ocazia să-i aprecieze sângele-rece și tenacitatea. Îi admira curajul și luciditatea.

Dorise s-o ajute și s-o protejeze de fiecare dată când i se păruse în pericol, sau doar obosită.

Da.... Simțea toate astea față de ea, dar aceasta era oare dragostea de care Debbie nu înceta să vorbească?

Cât despre copil..... fără să mai aștepte, deschisese un cont pe numele lui. Fie că Debbie voia sau nu, avea intenția să vegheze la educația sa. Curând, va fi tată și această simplă perspectivă îl umplea de o bucurie foarte plăcută, se gândi schițând involuntar un zâmbet de mândrie.

Își termină paharul și se ridică să se ducă să-l spele. Trebuia s-o revadă pe Debbie. Avea nevoie să stea de vorbă cu ea. Chiar mâine îi va telefona și o va invita la cină. Vor avea toată seara pentru a-și confrunta concepțiile despre viață și relațiile omenești.

Liniștit de decizia pe care tocmai o luase, Ben se pregătea să se ducă să închidă ușa de la intrare, când distinse farurile unei mașini în capătul aleii.

Recunoscu cu stupefacție bărbatul care-l contactase deja pentru o nouă misiune în China populară. Plecarea era stabilită deja, îi explică acesta, ajuns în salon. Avionul său pleca la trei. Totul era aranjat.

Ben avu o înțepătură de regret. Măcar dacă nu și-ar fi dat cuvântul, ar fi putut anula totul. Acum, era prea târziu pentru a da înapoi.

Își aruncă în grabă câteva haine de schimb în geanta de

călătorie și urcă în mașină pentru a ajunge la aeroport. Sperase să găsească o cabină telefonică înainte de decolare, dar asociatul celui care plătea îl aștepta la biroul de plecări pentru o ultimă punere la punct și completare a instrucțiunilor, în vederea misiunii.

Fugitiv, se gândi să scrie, dar nu era prudent. Încă o dată, reușita planurilor sale pretindea cea mai mare discreție.

Cu o mână obosită, își frecă pleoapele înroșite de nesomn înainte de a ajunge la locul său din fața unui avion lung, cu destinația Seul. Nu-i mai rămânea decât să spere ca Debbie să accepte să aibă răbdare, își spuse în clipa în care o scuturătură ușoară îi arătă că aparatul ajunsese la capătul pistei.

Capitolul 15

– Debbie, unde trebuie să aranjez toate astea? întrebă Jim împingând ușa noii case, cu brațele încărcate cu cutii de toate mărimile.

Înainte de a avea timp s-o închidă, o pală bruscă de vânt făcu ușa să se trântească, zguduind locuința până în temelii.

– Pune-le în baie, hotărî tânăra femeie după o privire rapidă. Atenție, Li! Nu uita că nu trebuie să ridici obiecte foarte grele! continuă când sosi prietena sa. Sarcina ta este aproape la fel de înaintată ca a mea.

– Chiar exagerezi! exclamă râzând Li. De altfel, nu este aproape nimic înăuntru! Unde le pot pune?

– În camera copilului, te rog. Vei vedea imediat, încheie Debbie masându-și șalele cu o strâmbătură ușoară.

– Lotus, iată-i pe cei care mută mobilierul, interveni

Gordon terminând de golit portbagajul Buickului. Le-a trebuit toată dimineața pentru a le coborî pe scările tale păcătoase! Mi-ar fi plăcut să fii acolo pentru a-i auzi tunând și fulgerând!

– Îmi imaginez fără greutate! făcu aceasta dând directive nou-veniților.

În timpul ultimelor două săptămâni, Jim și Gordon renovaseră vila pe care o cumpărase Debbie. În ciuda prețului imobilului, tânăra femeie preferase să rămână în Sausalito, periferia cea mai elegantă din San Francisco.

După plecarea muncitorilor, Jim și Li își petrecură restul zilei așezând la loc vasele din bucătărie. Cât despre Gordon, plecase promițându-i lui Debbie să revină cu o cină caldă.

În timp ce munceau, cele două tinere femei nu încetară să vorbească despre viitorii lor copii, în timp ce Jim avea grijă să le ușureze sarcinile cele mai grele.

După ce terminară de aranjat bucătăria, Li și Debbie începură să despacheteze hainele tinerei femei și să le atârne în dulapul din camera sa.

Când Debbie se pregătea să agațe o tunică încântătoare de femeie însărcinată, oftă cu regret

– Ar fi trebuit să aștepți, îi spuse prietenei sale. Cu puțin noroc, ai fi putut moșteni tot ce am îmbrăcat!

– Voiam cât mai repede posibil un copil, îi explică Li. Jim va avea curând treizeci și trei de ani și eu nu sunt deloc mai

tânără. De altfel, sper că vârsta nu ne va împiedica să fim niște părinți buni.

Debbie începu să râdă și replică blând:

– Ce proastă ești, Li! În ce mă privește, nu-l găsesc pe Jim prea bătrân pentru a-i servi de tată adoptiv copilului meu.

În acest timp, Li se așezase pe mochetă pentru a pune în vestiar pantofii lui Debbie.

– Ei bine, Debbie? o întrebă ridicând capul. Nu ți-a dat niciun semn de viață de la vizita din octombrie?

– Nu..... n-a mai venit niciodată, oftă prietena sa. În noaptea ceea am pariat și am pierdut totul.

Li terminase acum de aliniat în ordine pantofii lui Debbie și reluă cu calm:

– Aș fi jurat totuși că era sincer îndrăgostit de tine. Nu înțeleg de ce părea atât de preocupat de sănătatea ta și de cea a copilului dacă nu s-a gândit să afle vești de la tine.

– Tata a văzut exact în ce-l privea. De fapt, puțin îi pasă de mine și de copil. Dacă a venit în acea zi, presupun că a făcut-o doar pentru că simțea un vag sentiment de vinovăție, declară Debbie punându-și gențile pe etajera cea mai înaltă a dulapului în perete. Când am refuzat să-l iau de soț, s-a simțit brusc ușurat, încheie ea ștergându-și lacrimile care îi veniseră în ochi.

– Îl iubești încă, nu-i așa?

– Mi-e teamă că-mi va trebui timp pentru a-l uita definitiv,

încuviință tânăra femeie. Îi port copilul și voi face tot ce pot mai bine pentru ca el să nu moștenească defectele tatălui său.

Jim și Li rămaseră cu Debbie până la sfârșitul după-amiezii. De când îi anunțase că va fi mamă, o înconjuraseră cu tot felul de atenții mărunte. Între afecțiunea lui Gordon și a lui Nyen-Nyen și cea a prietenilor săi, Debbie de-abia dacă avusese timp să regrete că fusese părăsită de amant.

La sfârșitul toamnei, Gordon îi propusese s-o ducă pe proprietatea sa. Debbie refuzase cu încăpățânare. Nu voia cu niciun preț să revină asupra termenilor stabilit cu tânărul bărbat. Atâta timp cât nu va fi capabil să recunoască faptele, prefera să se lipsească de el.

După ce-și conduse cei doi prieteni până la ușa de la intrare, Debbie începu să pună masa. De la sfârșitul anului, practic nu mai avea grețuri. În schimb, în cea mai mare parte a timpului îi era foame.

Sări în picioare auzind Buickul lui Gordon frânând la capătul aleii și deschise pachetul pe care i-l întinse tatăl său.

– Pare delicios! exclamă servindu-și o porție copioasă de pui rece.

– Sunt mulțumit că-ți place, Lotus. Te-ai mai putea îngrășa puțin fără niciun inconvenient....

– Doctorul Osgood mă găsește foarte bine așa cum sunt,

spuse Debbie cu gura plină.

– Copilul n-ar trebui să fie foarte mare. Sako n-are nimic dintr-un uriaș, iar tu ești mai degrabă mică.

– Deocamdată, fătul este întru totul normal pentru etapa sa de dezvoltare, continuă ea luând din nou cartofi prăjiți.

Un timp, tatăl său o privi cu mulțumire mâncând cu poftă, apoi întrebă stângaci:

– În ciuda a tot ce ți-a făcut, îl mai iubești pe Sako, nu-i așa?

– Ei, din păcate da! oftă tânăra femeie. Greșeala mea a fost probabil că i-am mărturisit. Cu siguranță, ar fi fost mai bine să accept ce-mi oferea, continuă ea, după ce bău o înghițitură de ceai. Am pierdut orice șansă de a-l mai vedea într-o zi, încheie ea întorcând privirea încețoșată de lacrimi.

Gordon își șterse calm gura cu șervețelul, apoi observă pe același ton liniștit:

– Ai dreptate. De altfel, ți-e mai bine singură decât cu un bărbat de genul lui Sako!

– Cum asta? exclamă Debbie privindu-l cu un aer stupefiat. Am crezut că țineai totuși să mă căsătoresc. Din ce motiv ți-ai schimbat părerea?

– Mi-am amintit de propria mea căsnicie, mărturisi Gordon. Când am aflat că erai însărcinată, asta m-a înnebunit. L-aș fi ucis pe Sako dacă ar fi refuzat să-și facă datoria. Mă simțeam în stare de orice. Apoi, m-am gândit

bine. Mama ta nu ne-a iubit niciodată cu adevărat nici pe unul, nici pe celălalt. Aș fi dat orice ca ea să simtă puțină tandrețe pentru mine și să se preocupe câtuși de puțin de educația ta. În acest caz, copilul tău va fi mai fericit decât să fie chinuit de un tată indiferent.

Fiica sa îl privi cu atenție câteva secunde înainte de a răspunde:

– Sunt practic argumentele pe care le-am dezvoltat în prezența lui Ben.

– Ai făcut foarte bine, draga mea. Ai fi fost nefericită cu el. Oh.... pentru că vorbim de copil, era gata uit! I-am adus un mic cadou ..... Așteaptă, mă întorc imediat, făcu împingându-și scaunul pentru a ajunge la mașina rămasă în fața peronului.

Câteva clipe mai târziu, se întoarse încărcat cu un pachet voluminos.

– Îl pun în camera copilului.....

– Despre ce este vorba? se miră tânăra femeie.

– De un mic pat pliant!

– Un pat! Chiar ești un amor! exclamă Debbie aruncându-și brațele în jurul gâtului.

– Acum, iartă-mă draga mea, continuă Gordon după ce o sărută. Te voi lăsa. Am o invitație la o serată și, în ciuda eforturilor, n-am putut să refuz.

– Bineînțeles! Du-te repede, și-ți mulțumesc încă o dată.

– Voi veni în viitorul weekend pentru a monta leagănul, promise Gordon plecând.

După ce strânse masa, Debbie trecu în salon pentru a începe să despacheteze cărțile, discurile și bibelourile rămase în cutii.

Epuizată de ziua grea, făcuse o baie lungă și se pregătea să se culce când auzi soneria de la ușa de la intrare. Îmbrăcă repede un halat și întredeschise fereastra.

– Cine este acolo? întrebă cu prudență.

– Eu sunt, Lotus, îi răspunse Gordon. Și Ben este cu mine.

Ben! Ce mister era ăsta? Tânăra femeie alergă în grabă în vestibul. Ben intră fără să-i arunce o privire și se trânti pe canapea. Părea năuc și hainele fluturau pe el ca niște cârpe.

– Trebuie să vorbim, spuse el cu o voce sacadată. Cred că într-adevăr te iubesc. Unde mă pot spăla? încheie brusc.

Prea uimită pentru a putea articula vreun cuvânt, Debbie îi arătă cu degetul ușa băii. Privea îndelung locul unde se așezase Ben, când tatăl său reveni cu un urs din pluș și geanta tânărului bărbat.

– Aștepta în fața casei mele, cu ursul în brațe, spuse el dându-i jucăria. Din câte am putut înțelege din explicațiile sale, a trecut pe la apartamentul tău exact după mutare. Neștiind unde să te găsească, a venit la mine. Am încercat să-l conving să aștepte până mâine, dar n-a vrut să audă

nimic.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă Debbie pe un ton îngrijorat. Pare la capătul puterilor și a slăbit foarte mult.

– Da.... într-un fel, îmi amintește puțin de Li la întoarcerea din Vietnam. Se pare că se întoarce dintr-o misiune extrem de delicată.

O misiune! Oare cum nu se gândise mai devreme? se întrebă Debbie. Fără niciun motiv, presupusese că Ben și-a petrecut iarna pe proprietatea sa.

– Acum, plec, reluă tatăl său, scoțând-o din gânduri. Cu siguranță, aveți multe lucruri să vă spuneți. Dacă ai vreo problemă, telefonează-mi, încheie, sărutând-o cu tandrețe.

– De acord.

Rămasă singură, Debbie începu să aștepte. Oare ce însemna lipsa îndelungată a lui Ben și întoarcerea lui bruscă? De ce insistase atât de mult să-i vorbească?

"Credea că o iubește", îi declarase câteva minute mai înainte. Oare care era sensul exact al cuvintelor sale? În general, persoanele raționale n-au nicio îndoială asupra sentimentelor lor! De altfel, chiar dacă o iubea într-adevăr, se punea o întrebare. Cum va reacționa ea? Va fi în stare să uite toate suferințele din trecut și să-l ierte?

Chiar în acea clipă, vocea lui Ben se auzi în ușa băii.

– Debbie, nu este prosop. Îmi poți aduce, te rog?

– O secundă! replică tânăra femeie mergând să caute

lenjeria depozitată în camera de oaspeți.

– Mulțumesc, Lotus, spuse grav tânărul bărbat. Cum ți se pare ursul?

– Superb!

– Am găsit animalul ăsta afurisit la aeroportul din Seul. Mi-am petrecut două zile întregi în avion pentru a putea fi aici în seara asta. Trebuie să vorbim....

Debbie dădu din cap în semn de încuviințare, impresionată de cât de slab era însoțitorul său:

– De acord, dar lasă-mă mai întâi să-ți prepar cina. Ești slab de speriat!

– Da. Două săptămâni fără să mănânci, echivalează cu orice regim! Pregătește-mi ce vrei în timp ce fac un duș.

– De acord.

Când el se închise din nou în baie, tânăra femeie alergă în bucătărie să bată o duzină de ouă și să prăjească un teanc de felii de pâine.

Se pregătea să pună totul pe o tavă, când Ben își făcu apariția, slab și jigărit, în niște blugi uzați.

– Mănâncă repede! spuse Debbie servindu-l. Cântărești probabil mai puțin decât mine, acum.

– Fără îndoială, ai dreptate, replică bărbatul, onorând masa improvizată.

– Misiunea ta a durat mult? întrebă tânăra femeie așezându-se.

– Am plecat după trei zile de la vizita pe care ți-am făcut-o în octombrie și sunt în San Francisco din această după-amiază, răspunse el simplu. Aș fi venit mai degrabă, dar n-am știut noua ta adresă. Jim și Li nu erau nici ei acasă. A trebuit să aștept întoarcerea tatălui tău.

Se opri pentru a bea o înghițitură de cafea, apoi reluă mai încet:

– Am vrut să-ți telefonez. Am încercat s-o fac în ziua plecării mele, dar n-am avut timp....

– Am crezut că nu te voi mai vedea niciodată, admise Debbie cu o voce nesigură.

– De asta mă temeam. În timpul călătoriei, m-am gândit zi și noapte la tine! Timp de o lună, mi-am păstrat speranța. După a treia lună, m-am resemnat.

– Foarte sincer, te credeam la tine acasă. Unde ai fost, de data asta?

– În nordul Chinei. Trebuia să organizez evadarea a doi prizonieri politici, dar am fost denunțați puțin după sosirea mea. A trebuit să ne ascundem o lună în vârful munților, apoi ne-a surprins zăpada și am fost obligați să așteptăm.

– Dar ai reușit? întrebă Debbie, fără să-și ascundă îngrijorarea.

– Da, dar nu sunt pregătit să accept o altă misiune în China în mijlocul iernii! Timp de câteva zile, am avut certitudinea că vom rămâne acolo!

Debbie îl privi mâncând, luptând împotriva unei dorințe furioase de a-l prinde de umăr și a-l scutura până când îi va răspunde. O iubea sau nu? Și în acest caz, de ce era acolo?

Dar el îi ceru altă porție de omletă și încă puțină cafea.

– Mulțumesc, Lotus, spuse Ben prinzându-i mâna pentru a-i săruta palma. Este mai mult decât meritam!

– Într-adevăr! spuse indiferentă tânăra femeie stivuind farfuriile murdare în chiuvetă. Ar fi trebuit să-ți fac doar un bol de orez!

– De data aceasta, chiar și orezul mi s-ar fi părut delicios, replică Ben ridicându-se pentru a-și conduce însoțitoarea în salon. Aș vrea să-ți vorbesc. Știu, este târziu, dar mi-ar plăcea să continuăm conversația începută în octombrie trecut.....

După ce se așeză alături de Debbie pe colțul canapelei, continuă grav:

– Voiam să-ți telefonez în ziua plecării mele, ți-am mai spus.

– Am dedus din tăcerea ta că nu mă iubeai, îl întrerupse Debbie. Mi-am asumat un mare risc vorbindu-ți cum am făcut-o. Presupun că m-am înșelat.

– Pentru a fi pe deplin sincer, nu știam dacă te iubeam sau nu.... De altfel, ce este dragostea? În ce te privește, care este definiția? Iată întrebarea pe care intenționam să ți-o pun când am fost obligat să plec în China.

Debbie lăsă ochii în jos, se gândi o clipă, apoi începu cu

calm:

– Pentru mine, dragostea cuprinde o mulțime de lucruri, Ben. Mai întâi, dorința fizică, după cum bine se înțelege. Dar asta nu ajunge. Pentru mine, dragostea este dorința de a vorbi cu persoana iubită, să te preocupi de gusturile și de părerile sale. Este de asemenea dorința de a proteja.... Mai este nostalgia când ești despărțit de ea și mai ales plăcerea de a vedea crescând copilul provenit din această dragoste.

În timp ce vorbea, Ben se ridicase. Se opri, își vârî mâinile în buzunarele blugilor și mărturisi cu o voce gâtuită:

– În acest caz, te iubesc, Debbie. Te iubesc de mult, dar nu știam.

Impresionată de suferința sa, tânăra femeie murmură slab:

– Dar cum oare ai putut avea îndoieli în legătură cu acest subiect? Cum ai putut să negi dragostea pe care mi-o purtai? încheie întinzându-i brațele.

Ben veni și se așeză din nou lângă Debbie, îmbrățișând-o înainte de a-și pune capul pe umărul său.

– Cum? Pur și simplu pentru că nu știam ce înseamnă să iubești, replică bărbatul îndepărtându-se pentru a o privi mai bine. La Bangkok, deja din Vietnam, simțeam pentru tine sentimentele pe care tocmai le-ai descris, dar pentru mine, nu însemnau dragoste. Dragostea despre care discutai tot timpul cu Li, o vedeam ca în filmele vechi.... un fel de

orbire, de lovitură de trăsnet, presupun, în timp ce în cazul meu, nu se întâmplase deloc așa. Am început să te iubesc treptat, în mod insesizabil.....

– Ce ciudată manieră de a privi lucrurile! exclamă tânăra femeie atrăgându-l spre ea. Ce păcat că nu mi-ai mărturisit toate astea mai devreme!

Ben ridică din umeri cu un aer dezamăgit, apoi reluă pe un ton puțin încordat:

– Știi, în acest domeniu, educația mea a fost neglijată. Tatăl tău n-a avut ocazia să-ți vorbească de primii mei ani?

– Ba da.... mi-a povestit că ai fost condamnat de mic de părinți și plasat în orfelinate, cămine de copii....

– Ascultă.... Nu-mi face nicio plăcere să-mi examinez trecutul, dar vreau să încerci să înțelegi. Debbie, ești prima persoană din lume – la drept vorbind singura – care m-a iubit vreodată. Cea mai mare parte dintre noi au experiența tandreții la prima tinerețe. N-a fost cazul meu. Ai fost prima care te-ai gândit la mine, dar am fost prea orb pentru a-ți aprecia întru totul comportamentul.

– Când ai devenit conștient de evoluția sentimentelor tale?

– În China, în timpul ultimei misiuni....

Tăcu și-și aținti asupra lui Debbie o privire încărcată de tristețe și înțelegere.

– Oh, Debbie, te rog, nu fi atât de mâhnită! Mi-ar fi plăcut

să-ți pot spune că a fost aici, la tine, în seara plecării mele, dar nu! În acea perioadă, eram prea tulburat pentru a-mi da seama de situație. În China, mi s-au deschis ochii cu adevărat. Puteam să mor, să nu mă mai întorc niciodată. Te asigur că n-am fost atât de îngrozit niciodată în viața mea!

– Și de ce? îl întrebă tânăra femeie, ținându-și respirația.

– Mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea niciodată, acceptă bărbatul foarte încet. Mi-a fost teamă că nu-ți voi mai auzi râsul și că nu-l voi cunoaște niciodată pe viitorul meu copil.

– În timpul disputei noastre, te-am acuzat de lipsă de curaj. Acum îți mai este teamă?

– Nu-mi mai este teamă să te iubesc, dragostea mea, declară grav Ben. Tot restul vieții mele nu-mi va ajunge pentru a ți-o repeta! continuă lăsându-se să alunece pe covor pentru a îngenunchea la picioarele tinerei femei. În schimb, mi-e teamă că vei refuza să mă ierți. Mi-ai oferit dragostea ta și am respins-o!

Debbie rămase tăcută, pierdută în gândurile sale. Îl iubea pe Ben, nu putea să nege, dar va putea într-adevăr să-l ierte într-o zi pentru răul pe care i-l făcuse?

În acea clipă, privirea îi căzu pe fața rugătoare a însoțitorului său. Brusc, nu mai văzu bărbatul care era acum, ci copilul privat prea mult timp de orice afecțiune.

– Da, te iubesc și te iert, Ben, murmură cu nesfârșită

blândețe. Numai că.... ești oare în stare să mă iubești așa cum visez eu să fiu iubită? Nici eu n-am cunoscut niciodată tandrețea mamei. Departe de a mă înăspri, asta m-a făcut și mai vulnerabilă. Am dorit să fiu totul pentru bărbatul pe care l-am ales. Oare tu vei fi acela?

Cu ochii pierduți în cei ai iubitei sale, bărbatul o contempla cu adorație.

– Și eu, Debbie, am nevoie de dragostea ta. În rest, încă nu știu. Dacă mă accepți de soț, îți promit să-mi consacru toată viața pentru a te face fericită. Te implor, Debbie, acordă-mi șansa să repar suferințele pe care ți le-am pricinuit prin încăpățânarea mea stupidă!

– Sunt de acord, bâigui tânăra femeie printre lacrimile care o orbeau. Iubește-mă, te rog, mi-ai lipsit atât de mult!

Ben se ridică și veni să se așeze alături de Debbie.

– Te iubesc atât de mult, draga mea, mărturisi legănând-o tandru pentru a-i potoli suspinele. Te iubesc, ca și pe viitorul nostru copil. Am deschis deja un cont pe numele lui!

Stupefiată, Debbie înălță capul înainte de a întreba:

– Dar când ai avut timp să te ocupi de asta?

– În luna octombrie, după ce te-am părăsit. Contul este pe numele Sako junior.... Vezi, încă din acea clipă speram că ne vom căsători. Debbie, draga mea, accepți să te căsătorești cu mine?

– Oh, da, Ben! Să ne căsătorim chiar mâine!

– Mâine, nu știu, dar cât mai curând posibil! ripostă bărbatul râzând, după ce o sărută îndelung. Te doresc atât de mult, dragostea mea, încheie foarte încet. Regret că nu se poate.....

– Cum asta? spuse Debbie foarte speriată. Ai fost rănit în timpul misiunii?

– Dimpotrivă, mă simt foarte bine, dar în starea ta, cu siguranță nu poți face nimic.

Înveselită la această idee, Debbie începu să râdă din toată inima.

– Oh, Ben, îmi pari foarte prost informat pentru un viitor tată! Într-o zi, Li mi-a spus că doctorul Osgood a fost categoric. Raporturile sexuale nu pot dăuna bebelușului.

– Și Li este însărcinată? se miră bărbatul.

– Da, nașterea sa este prevăzută pentru luna iunie. Pentru a se amuza, Jim și cu ea l-au poreclit pe viitorul copil Bangkok!

– Ce este bine pentru Li, poate nu este bine pentru tine, reluă Ben cu încăpățânare.

– În sfârșit, Ben, sunt sănătoasă tun! protestă tânăra femeie venind să se cuibărească lângă el.

– Nu ești decât o vrăjitoare, o vrăjitoare minunată! mormăi bărbatul încet, străduindu-se să se îndepărteze puțin.

– Înțeleg, spuse Debbie cu tristețe. Nu-ți mai plac. Mă găsești diformă....

La aceste cuvinte, Ben tresări puternic și se apropie pentru a o îmbrățișa din nou.

– Cum poți crede asta? protestă pe un ton vehement. De când te-am părăsit, n-am avut ochi pentru o altă femeie! Sarcina nu-ți răpește nimic din farmec, dimpotrivă!

Tăcu, timp în care o sărută, apoi încheie brusc, cu o voce hotărâtă:

– Telefonează-i doctorului Osgood și pune-i întrebarea. Mi-e teamă să nu te rănesc, sau să rănesc copilul.

– Ben! Haide, ești ridicol!

Bărbatul insistă atât de mult încât Debbie trebui să se hotărască să-și sune medicul. În ciuda jenei, îi expuse problema în câteva cuvinte rapide, apoi închise oftând profund.

– Ne interzice raporturile amoroase timp de încă cinci ani!

– Ai un diavol în tine! exclamă Ben strângând-o lângă el cu pasiune. Chiar este adevărat, draga mea?

– Desigur, Ben, poți să te liniștești.

Fără să adauge nimic, Debbie îi întinse mâna și-l conduse spre camera sa. După ce închise ușa, Ben o îmbrățișă cu nerăbdare și murmură cu gura în părul ei mătăsos:

– Mi-ai lipsit atât de mult! Nu voi putea niciodată trăi fără

tine!

– N-ar fi trebuit să te părăsesc, declară tânăra femeie, cu degetele înnodate în spatele cefei lui. Ar fi trebuit să am răbdare..... să încerc să înțeleg.

– Nu, ai acționat exact cum trebuia, continuă Ben, mângâindu-i ușor spatele. Dacă ai fi rămas, te-aș fi făcut să suferi fără măcar să-mi dau seama.

Îi luă fața în mâini și încheie aruncându-i o privire plină de adorație:

– Fac jurământ că nu voi mai avea niciodată de ce să-ți cer iertare!

– Te cred, șopti Debbie în clipa când el se aplecă să-i sărute buzele. N-ai oare impresia că se află un intrus între noi? întrebă, renunțând să se cuibărească mai strâns lângă însoțitorul său.

– Nu-ți face griji! Vom găsi o soluție, spuse Ben începând să dezlege cordonul care ținea halatul tinerei femei.

În acea clipă, Debbie se dădu înapoi, foarte stânjenită, conștientă în mod dureros de pântecul diform.

– Ce se întâmplă, draga mea?

– Ai să mă găsești îngrozitoare! se lamentă ea. Sunt enormă și.....

Tăcu, nefericită, îndoindu-se de frumusețea și de seducția sa.

– Dacă ai ști cât de mult regret că n-am fost aici încă de la

începutul sarcinii tale, murmură bărbatul pentru a o încuraja. Am fi așteptat împreună copilul nostru și te-ai simți mai în largul tău cu mine. Te iubesc, continuă el scoțându-i cămașa. Oricare ar fi starea ta, te iubesc la fel!

Se opri pentru a studia cu mai multă atenție trupul tinerei femei, îngreunat de apropierea maternității. O privi îndelung, în tăcere, admirându-i pieptul mai plin și rotunjimea șoldurilor.

– Ești foarte frumoasă, să știi! reluă cu tandrețe. Mai frumoasă ca oricând. Oh, Debbie, te iubesc atât de mult! Te doresc! încheie acoperindu-i pieptul cu sărutări pasionate.

Cu nesfârșită blândețe, bărbatul știu să-i ofere plăcerea de care fusese atât de mult timp privată și ajunse la rândul său în culmea voluptății.

Era ca și când absența îndelungată le exacerbase simțurile. Când dorința năvalnică îi luă cu sine pentru ultima dată, scoaseră un strigăt răgușit, înainte de a cădea pe perne.

– Te iubesc, șopti Debbie, cu capul pe pieptul amantului său. Niciodată n-a fost atât de bine.

– O vom lua de la început, promise el râzând.

– Categoric, mă bizui pe asta!

Debbie era lângă el și Ben tresări brusc.

– Am simțit o mișcare. Era oare copilul?

– Da. Este extrem de neastâmpărată. Uneori este foarte obositor.

– Neastâmpărată? De ce ea?

– După ultimele examene, ar fi vorba de o fetiță. În ce-l privește, tata este încântat, dar tu poate ai fi preferat un băiat? încheie tânăra femeie legănându-l cu tandrețe.

– N-are nicio importanță. Principalul este ca el sau ea – să fie pe deplin sănătos! răspunse bărbatul sărutându-i părul. Cum o va chema?

– Încă nu știu. Deocamdată, mă gândesc la ea ca la copilul Râului parfumurilor.... știi, noaptea în care am făcut dragoste chiar în mijlocul lui.

– Nu voi uita niciodată. În ciuda pericolului și a greutăților misiunii, n-am fost niciodată atât de fericit în toată viața mea. Acolo a fost un moment absolut perfect!

Tăcu și se jucă o clipă cu șuvițele lungi de păr ale tinerei femei, înainte de a încheia pe un ton decepționat:

– Acum, toate astea s-au terminat!

– La ce faci aluzie? Nimic nu ne împiedică să facem dragoste în plin câmp, spuse Debbie glumind. Singura diferență este că apa va fi mai caldă decât în Vietnam! Doar nu ești sensibil la frig!

– Nu asta este problema! Vom instala o piscină încălzită! ripostă prompt Ben. Nu.... vorbeam de munca mea actuală. Genul acesta de viață se va încheia pentru mine. Vom trăi din salariul tău și din veniturile proprietății mele.

Debbie rămase nemișcată câteva minute, apoi întrebă cu

prudență:

– Nu înțeleg. De ce să renunți? Ți-au plăcut misiunile care ți-au fost încredințate, nu-i așa? De altfel, poți refuza oricând dacă o propunere nu-ți convine.

– Bineînțeles! De fapt, ador riscul și impresia exaltată că lucrez în direcția bună, acceptă încet bărbatul. Credeam că ai prefera să mă vezi acasă.

– Ascultă, reluă cu prudență tânăra femeie. Poate te vei putea mulțumi cu câteva deplasări pe an. Nu văd de ce ar trebui să renunți complet la acest gen de activități. Va fi mereu nevoie de oameni ca tine, Ben. Privește ce ai făcut pentru Li și pentru Jim.

– Nu vrei să încetezi?

– Nu! Înțeleg importanța pe care o dai meseriei tale. Promite-mi doar să fii foarte des aici și să nu neglijezi copilul nostru.

– Nu-ți face griji! replică Ben, sărutând-o. Apropo de copil, ai tot ce-ți trebuie? continuă după câteva clipe. Nu este prea târziu să particip la pregătiri?

– Ben, avem tot timpul. Practic, pentru moment nu m-am ocupat de nimic, îi răspunse ea râzând.

Vorbind, Debbie se ridicase pentru a-și îmbrăca halatul.

– Vino, reluă pe un ton nerăbdător. Îți voi arăta camera fiicei noastre.

Ajunși în camera decorată cu gust, tânăra femeie îi arătă

dulapul și cutia pusă pe mochetă.

– Deocamdată, m-am mulțumit să cumpăr haine și astăzi, tata mi-a dăruit un pătuț de copil.

– Superb! exclamă Ben, aplecându-se pentru a citi instrucțiunile.

– Va trebui să vină să-l monteze săptămâna viitoare, reluă Debbie.

– Dacă ne căsătorim, nu va avea timp! Voi face eu asta, mâine. Până atunci, dacă-mi permiți, îmi voi prepara un sandviș. Încă mor de foame.

– Nu te mișca, dragul meu. Mă ocup de asta imediat, murmură tânăra femeie, aruncându-i o privire înduioșată.

Epilog

Ben făcu să vuiască motorul mașinii puternice și se opri în scrâșnet de frâne lângă biseria parohială.

– Sper că n-am întârziat prea mult! spuse el ținând portiera soției sale.

Aceasta îi adresă o privire plină de maliție printre genele lungi.

– Oare cine a avut ideea să sărbătorească a patra lună a fiicei sale cu un mic răsfăț? întrebă cu ipocrizie. Un răsfăț în onoarea sa, este bine, nu-i așa?

– Nu erai obligată să accepți, observă Ben cu cea mai mare indiferență, în timp ce tânăra femeie o scotea pe Joy din coș, pentru a o lua în brațe. M-ai fi putut face să observ că mă comportam ca un bătrân depravat!

– În niciun caz! exclamă Debbie izbucnind în râs. Sunt

destul de perversă pentru a fi sensibilă la farmecul bătrânilor depravați – cel puțin când îți seamănă! Haide.... dormi, dragostea mea, șopti legănând tandru mica păpușă.

Soarele de iulie era sus pe cer și era foarte cald în piața din fața bisericii. Chiar în fața portalului, la umbra unui stâlp, Li și Jim așteptau cu un aer preocupat, în timp ce acesta din urmă se străduia să-și domolească fiul care țipa și dădea din mâini și din picioare.

– N-am întârziat? întrebă Debbie, încă gâfâind.

– Nu. Părintele Chan preferă să aștepte înainte de a începe ceremonia. I-ar plăcea ca James să se oprească din strigat. Este în această stare de când am plecat de acasă, îi explică Li, pe un ton decepționat. Nu știu ce are. Sper că nu este bolnav. Cu această căldură, îmi fac griji....

Rapid, Debbie i-o întinse pe Joy tatălui său și se așeză pe soclul unei coloane, la adăpost de soare. Încet, legănă copilul șoptindu-i mici cuvinte foarte tandre, apoi îl puse pe burtă pentru a-l bate pe spate. Ușurat, bebelușul se opri din plâns. Cu obrajii încă uzi de lacrimi, își duse la gură pumnișorul strâns, pentru a-l suge cu convingere.

– Gata, dragul meu, murmură Debbie lipindu-l de ea. Gata, dragostea mea, acum, totul va fi bine! încheie înapoindu-l lui Li.

– Mulțumesc, Debbie, ești o vrăjitoare! exclamă Jim cu ușurare.

– Îți admir maniera de a trata copiii, oftă Li care se simțea încă ușor depășită.

– Știi, nu este decât o treabă obișnuită, o liniști prietena sa. La început, nici eu nu știam multe lucruri. Unele reacții ale lui Joy m-au luat pe nepregătite.

În aceeași clipă, preotul își făcu apariția și invită cele două perechi să se alăture restului invitaților care așteptau deja în mijlocul corului. Înainte de a se apropia de altar, Ben o dădu pe fiica sa lui Gordon pentru a prelua răspunderea finului său.

Părintele Chan aminti în câteva cuvinte bucuriile și obligațiile nașilor, înainte de a face să curgă apa botezului pe fruntea copilului. Acesta era acum complet calm și nu țipă nici măcar când preotul îi vârî un bob de sare pe vârful limbii.

În timp ce preotul spunea cuvintele consacrate, Debbie nu-și putu împiedica mintea să rătăcească. Trecuse un an de la întoarcerea lor din Vietnam. Pentru a patra oară, erau reuniți cu toți prietenii. După căsătoria lui Jim și Li în Thailanda, avusese loc a lor la începutul lunii ianuarie și botezul micuței Joy Lee, la sfârșitul lunii trecute.

La începutul sarcinii sale, n-ar fi crezut niciodată că viața i-ar mai putea rezerva atâtea clipe minunate!

La ieșirea de la ceremonie, familia și prietenii lui Jim și Li se întâlniră toți în noua lor locuință. În timp ce bărbații

serveau răcoritoare, Li aduse rulourile de primăvară care reprezentau succesul său, în timp ce Debbie și doamna Anderson sosiră la rândul lor cu brațele încărcate de mâncăruri apetisante.

După ce așeză aperitivele în mijlocul mesei, Debbie fugi să se alăture lui Jim, care se juca acum cu micul Jamie.

– Fiul tău îți seamănă, observă zâmbind. Totuși, am impresia că are ochii mamei lui. Ce crezi?

– Dacă n-ar fi decât asta! spuse prietenul său cu un aer comic. Ce-i mai rău, este că este înzestrat cu același apetit devorant!

De la celălalt capăt al încăperii, Li îi scoase limba.

Oricât de bizar le putea părea celor care o văzuseră la întoarcerea din Vietnam, Li luase în greutate în timpul sarcinii și de atunci lupta să-și recapete silueta.

Distrată, Debbie îl privi pe Ben, care discuta cu tatăl său și cu domnul Anderson. Era în plină formă, dar spre deosebire de Li, rămăsese cam slab de la ultima sa misiune.

Își ținea fiica la piept și Jim se apropie pentru a-i mângâia ușor gropița pe care o avea în bărbie.

– Slavă Domnului! Este la fel de frumoasă ca mama ei. Nu-și moștenește tatăl! decretă făcându-i complice cu ochiul lui Debbie.

– Ei bine, mulțumesc în numele meu! bombăni Ben străpungându-l cu o privire furioasă.

Râdeau încă în clipa în care domnul Anderson aduse șampania.

– Propun un toast! strigă Jim, turnând în cupe lichidul efervescent. După cum știți toți, Li și cu mine am fost despărțiți timp de aproape zece ani, continuă ridicând paharul. Dacă astăzi suntem împreună, este datorită curajului lui Ben și Debbie. Beau pentru Ben și Debbie, minunații noștri prieteni!

Când emoția se mai domoli puțin, Ben ceru la rândul său liniște și se întoarse spre Jim.

– Vă datorăm și noi multe mulțumiri, spuse cu o voce nesigură. Fără tine, Jim, și fără Li, nu ne-am fi întâlnit niciodată! În sănătatea voastră a tuturor, fără să-l uit pe Jamie!

După aperitiv, trecură în sufrageria pe care Li o decorase frumos cu flori și frunze.

– Ador numele fiului tău, șopti Debbie la urechea prietenei sale.

– Și mie îmi place numele fetei voastre, dar recunosc că la început m-a surprins puțin. De ce ați numit-o Joy Lee?

– Lee este numele bunicii mele, îi explică Debbie.

– Da, dar Joy? insistă tânăra femeie.

Foarte jenată, Debbie lăsă capul în jos și-și privi farfuria în speranța de a-și ascunde roșeața care-i cuprinsese obrajii. Cum toată lumea aștepta, Ben luă cuvântul și răspunse pe un

ton neglijent:

– Joy este parfumul preferat al lui Debbie. În plus, asta îi evocă un anumit râu.....

– Adevărat? exclamă Li stăpânindu-și o dorință puternică de a râde.

***

Era deja târziu când Debbie și Ben își luară rămas-bun de la prietenii lor. După ce-și instalară confortabil fiica pe bancheta din spate, rămaseră un timp așezați în mașină, contemplând stelele de deasupra capului.

– Când Joy va fi mai mare, vei accepta să rămânem la Sausalito în timpul anului școlar? întrebă Debbie în clipa în care Ben îi ridică mâna pentru a-i săruta palma. Școlile de aici au o excelentă reputație....

– Bineînțeles! La rândul tău, sper că vei vrea să mă urmezi pe proprietate în timpul lunilor de vară?

– Cu mare plăcere! Ador regiunea aceea!

În timp ce vorbeau, Debbie contempla casa prietenilor lor. După o clipă, reluă mai încet:

– Ben?

– Da, dragostea mea?

– Crezi că noi am fi rezistat la încercările prin care au trecut Jim și Li?

– Am rezistat la lucruri mai rele! răspunse bărbatul strângând-o lângă el.

– Cum asta? se miră tânăra femeie. Nu se poate compara. Ei au fost despărțiți atât de mult timp!

– Poate, dar nu s-au îndoit niciodată de dragostea lor reciprocă. În cazul nostru, orbirea mea era gata să strice totul! Totuși, datorită ție, mi-am înțeles greșeala. Dacă dragostea noastră a supraviețuit în asemenea condiții, este destul de puternică pentru a rezista la orice!

– Te iubesc, Ben! murmură Debbie, oferindu-i buzele.

Minute întregi, uitară tot ce-i înconjura, într-o îmbrățișare înflăcărată și pasionată.

Ochii lui Debbie erau umezi de lacrimi când se îndepărtă pentru a-și privi înduioșată copilul adormit.

– Oh, Ben, te iubesc atât de mult! repetă cu mai multă înflăcărare.

– Și eu te iubesc, dragostea mea, declară grav bărbatul. Vino, scumpo..... să ne întoarcem acasă.

Sfârșit